

Raftul
Denisei

Joey Goebel

Anomalii

roman

HUMANITAS
fiction

JOEY GOEBEL

Anomalii

Traducere din engleză și note de
ARIADNA GRĂDINARU

HUMANITAS

Coperta de

IONUȚ BROȘTIANU

Redactor

ALEXANDRA RUSU

În memoria lui Adam Joseph Goebe,

JOEY GOEBEL

THE ANOMALIES

First published by MacAdam/Cage Publishing, San Francisco

Copyright © 2003 by Joey Goebel

Copyright © 2006 by Diogenes Verlag AG Zürich

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezența versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România țel. 021/408 83 73, fax
021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: țel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București c-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOEBEL, JOEY

Anomalii / Joey Goebel; trad.: Ariadna Grădinaru. – București: Humanitas
Fiction, 2008

ISBN 978-973-689-218-9

I. Grădinaru, Ariadna (trad.)

821.111(73)-31=135.1

„Aș fi putut fi cineva...

Ei bine, la fel ca oricine.”

The Pogues

I POTENȚIAL UMAN

Luster

N-a fost ușor să vindec șase miliarde de inimi rănite deodată, dar m-am descurcat.

Asta e prima frază din cartea pe care o s-o scriu într-o bună zi. O să fie cea mai bună carte din toate timpurile, bazată pe povestea vieții mele, mai acidă decât ziarele de scandal și mai sexy decât Biblia. Lui Oprah o să-i placă.

Dormitorul ăsta în care stau acum va fi izolat cu cordoane de catifea, iar petele de pe covor se vor vinde pe eBay ca piese de colecție. Iar când cei care mă aclamă din orașele mari o să-mi afle originile modeste, toți o să se gândească la același lucru:

„Cum se face că, în timp ce soneriile telefoanelor cântau melodii din filme, în timp ce tulburările anxioase începeau să se transmită pe calea aerului, în timp ce lumea devenea atât de grea încât gravitația ajunsese redundantă, un băiat subnutrit hrănea niște gânduri atât de valoroase, capabile să schimbe mersul lumii și care aveau să ne devină imnuri, mâzgăind câte o revoluție pe minut în carnețele cu spirală, pe un pat plin de purici, într-un dormitor mucegăit, într-o casă grotescă, pe o stradă analfabetă, dintr-un oraș incestuos, dintr-un stat incredibil de trist?”

Și eu mă întreb același lucru, iar răspunsul plutește în urma mea duhnind a lichior de malț și marijuana. Omul ăsta, umanoidul ăsta oribil de mediocru, mă obligă să fiu măreț.

Mă ia la mișto:

— Tu ești ăla șmecher, înțelegi tu? Scrie-mi și mie un cântec de-ăla tâmpit de-al tău, băi șmechere!

Pistolul lui îndreptat spre ceafa minții mele mă inspiră. Așa că scot din mine niște versuri, în timp ce el trage piedica pistolului ca un adevărat neanderthalian.

II

AȘA SPUN TOȚI

Opal

Auzi uneori lumea vorbind de lungimi de undă.
Bănuiesc că a mea e una de-aia greu de detectat.
Poate că sunt încă pe unde medii sau așa ceva.

Habar n-am. Dar puțini sunt cei care mă aud, ca asta mică de lângă mine, care stă pe scaunul din dreapta și scuipe flegme spre pietoni. Lor li se pare drăguță, asta până se trezesc cu o dâră din veninul ei prelingându-li-se pe obraz. Atunci nu mai e atât de drăguță, ci mai degrabă dezgustătoare. Cred că și despre mine au aceeași părere.

Sunt de zece ori mai bătrână decât Ember, și totuși suntem oarecum la același nivel. Ori e ea foarte matură, ori sunt eu foarte imatură. Habar n-am. Presupun că cea mai mare diferență dintre noi (în afară de cei șaptezeci și doi de ani) e că mie-mi plac băieții, iar ea nu poate să-i sufere. Dar asta o să se schimbe.

— Știi ceva, gagico? mă întorc către amica mea pitică, în timp ce ea se străduiește să mai adune salivă. Noi două semănăm foarte tare.

— Ba nu!

— Ba da! Nu ne place deloc să ne plictisim, suntem mereu neliniștite, iar eu una prefer de-o mie de ori să socializez cu cineva ca tine decât să mă scol cu noaptea-n cap ca să iau micul dejun la Hardee și să particip la turneele-alea de bridge.

— Eu mă bucur că nu mă uit la porcăriile-alea de desene Disney, răspunde ea.

— Așa e, spun eu. Nu dai doi bani nici pe jucărelele idioate din cutiile cu cereale după care se omoară alți copii.

Sărim din mașina mea break și eu îmi scot cât pot de repede tricoul ăla tembel de pâslă. Am grijă să nu mă vadă niciodată părinții lui Ember în hainele mele de rockeriță, în caz că le-ar păsa. Dar mă îndoiesc sincer. Par din ce în ce mai puțin interesați de copilul lor și tot mai captivați de petreceri tematice și de vacante în insule de care n-am auzit în viața mea.

După ce arunc costumul de bătrânică pe bancheta din spate, mă iau la întrecere cu Ember până la intrarea în restaurantul Red Lobster, pe care ea l-a ales. Îi place să mănânce mahi-mahi¹

la ei.

Eu i-am spus că lui Luster n-o să-i placă aici, dar nu i-a păsat. Însă nu mă

¹ Pește tropical întâlnit mai ales în Caraibe, Golful Mexic și Golful Florida.

plâng, pentru că ador crochetele lor de pui.

Evident că piciorușele ei sunt mai iuți decât hoitul meu ruginit.

Plasatoarea

E prima dată în seara asta când zâmbesc pe bune.

Nu pot să mă abțin. Intră o fetiță în jur de șapte sau opt ani și vine spre mine țopăind, iar țopăitul ei e oarecum în ritm cu muzică de fond. Pe cuvântul meu... e un înger.

Are păr blond și ondulat, față de bebeluș și ochii cei mai mari și mai frumoși pe care i-am văzut vreodată. Într-un fel, arată ca scoasă din reclamele alea vechi la suc de grepfrut Welch, doar că nu așa de sinistru. Dar părinții au îmbrăcat-o cam deocheat. Are un tricou pe care e desenat un camion uriaș, un Gravedigger. Îi e mult prea mare și-i atârnă până la genunchi. Cred că nu poartă chiloți, chestie care întotdeauna mi s-a părut de prost gust la un copil. Dar cel puțin are pantofi drăguți. Alb cu negru, cu șireturi.

— Bună! îi spun.

— Salut!

Privește în spate spre o bătrână care vine spre noi, probabil bunică-sa. Bunica mă face și mai tare să zâmbesc și îmi mușc buzele ca să nu râd. Are părul alb, scurt, dar umflat și e îmbrăcată cu jeanși albaștri mulați pe fund, cizme de cowboy negre, cu franjuri, și un tricou cu Sex Pistols. Nu pot să spun cu ce vedetă seamănă, probabil pentru că nu există vedete bătrâne.

— Salut! Câte persoane? Două?

Și atunci, cu o voce puternică, ascutită, de femeie bătrână, bunica zice:

— Nu, cinci. Vin și ceilalți imediat.

Așa că îi cer numele, cum sunt obligată să fac.

— Oglesby.

O întreb dacă preferă la fumători sau la nefumători, cum sunt obligată să fac. Dar, de data asta, vocea ascutită e a adorabilei fetițe.

— Fumători!

Și în sfârșit am o scuză să râd. Mi se spune să le fac cât mai multe complimente clienților, dar de data asta chiar cred ce spun.

— Ce nepoțică drăguță aveți!

— Nu-i nepoata mea, spune bătrâna. Și io nu-s mamaia nimănui!

Ember

Tâmpită de plasatoare ne duce la masă. Toți sunt niște tâmpiți aici. În afară de Opal și de mine.

Nouă ne place muzica rock. Noi facem rock.

În jur sunt câteva familii cu mame și tați. Sunt și cupluri. Și câțiva băieți drăguți. Ăștia-s oamenii care vin aici.

Se apropie un chelner. O văd pe Opal uitându-se la el așa cum se uită la luptători.

— Salut! Numele meu e Todd și o să fiu ospătarul dumneavoastră. Ce vă aduc de băut?

— Michelob Light, spun eu.

— O! Ce nepoțică drăguță aveți!

— Nu-i nepoata mea, spune Opal. Și io nu-s mamaia nimănui!

Și nici măcar nu încercam să fiu drăguță.

— Vai, îmi cer scuze! spune cretinul de chelner.

— Eu vreau un Vervif ontaine și ei adu-i un Shirley Temple în loc de Michelob.

Nu vreau Shirley Temple. În mod normal, deja aş zbiera de draci. Dar îmi place de Opal. Așa că o să mă abțin.

— Îmi pare rău, spune idiotul. Nu avem Vervi...

ce-ați cerut dumneavoastră.

Nicăieri n-au ce cere ea.

— Bine. Fă-mă un Budweiser, atunci, spune Opal.

— Foarte bine. Mulțumesc. O să aduc băuturile imediat, spune Față de Cur.

Opal își ocupă timpul uitându-se la fundul ospătarului. Așa că eu mă joc cu cuțitul. Mutilare. Muuutilare. Am învățat să nu mă mai tai.

— Vezi să nu-ți tai degețelele-alea dolofane,
Ember.

Îndrept cuțitul spre ea.

— Ia vezi... Să nu-mi faci rău, că vine baubau și e vai de tine!

— Pe dracu'! Îl ciopârțesc și pe el.

Nu mi-a fost niciodată frică de baubau. Pentru că nu există. Nu există. Nu există nici Zâna Măseluță. Nu există nici Iepurașul de Paști. Și mai ales nu există Moș Crăciun. Nu-s proastă. Moș Crăciun e o minciună gogonată cu care sunt ținuți copiii în frâu.

Urăsc sărbătorile.

Ospătarul

Vreau să mi-o trag cu tipa asta.

Rulează pe ușă însoțită de un tip negru și masiv, cu moacă de fraier. Mă gândesc că nu sunt împreună, pentru că nu le stă bine împreună. El are bucle date cu gel și poartă un tricou cu pudel, jeansi decolorați și pantofi albi de costum. Arată cam ca negrul ăla din Saturday Night Live, doar că fără păr pe față.

Ea, în schimb, e albă. Albă ca laptele. Are părul negru și lung și poartă o rochie albă mulată și ciorapi de plasă. E machiată exact cât trebuie și decolteul dezvăluie exact cât trebuie. Arată ca o tipă din Baywatch, dar mai drăguță și mai adevărată. Păcat că e în scaun cu roțile. De fapt, nu contează. Ar putea să mi-o sugă, dacă nu mai mult, și doar știți că mă dau în vânt după asta.

Cel mai ciudat e că ospătărița cu care mi-am tras-o îi duce pe tipa în scaun cu roțile și pe negru la masa unde stau bătrâna aia ciudată și fetița ciudată care nu e nepoata ei.

Mă apropii iar de masa lor.

— Salut! Numele meu e Todd și o să fiu ospătarul dumneavoastră. Ce vă aduc de băut?

Încerc să nu mă uit la țâțele gagicii mișto, dar nu reușesc. La dracu'!

— Eu vreau un Hawaiian Punch.

Vorbește moale și șoptit că Marilyn Monroe.

— Îmi pare rău. Nu avem Hawaiian Punch.

— Atunci o limonadă.

— Îmi pare rău. Nici limonadă nu avem.

— Apă.

— Foarte bine. Și dumneavoastră, domnule?

— Aș vrea un pahar de Coca-Cola Classic.

Nu vorbește ca un negru. Nici ca un alb, dacă stau să mă gândesc. E-nun-ță fiecare silabă de-ai zice că mă crede cretin sau surd sau așa ceva.

— Pepsi e în regulă?

Sunt obligat să întreb de fiecare dată, ca să fiu sigur. Atunci tipul îmi aruncă o privire de parcă tocmai făcusem mișto de maică-sa.

— Nu! Nu, nu e în regulă, imbecilule! Și nu mai trage tu concluzii! Adu-mi lapte și gata!

— Foarte bine. Mulțumesc. Le aduc imediat.

Boul! Bine c-am întrebat.

Ray

Sunt oameni care lucrează acolo. Sunt și unii care mănâncă acolo. Intru, cu intenția să-mi cumpăr de mâncare și să mănânc în public. O fată care e acolo la muncă îmi aruncă un zâmbet uriaș. Îi răspund la fel și mă îndrept iute spre haleală. Asta o face să țipe după mine. Nu apuc să ajung până la mese că aud:

— Domnule, stați puțin! Câte?

Mă întorc spre fată.

— Nu înțeleg.

— Un grup de câte persoane?

Mă holbez la ea încercând să gândesc, scotocindu-mi prin minte. Grupuri.

Câte.

— Câte persoane vor lua masa cu dumneavoastră? întrebă ea tare și rar, de parcă aș fi un bebeluș retardat.

Ridic patru degete.

— Fumători sau ne? întrebă ea.

Mă gândesc bine înainte să răspund.

— Nu înțeleg.

— Domnule, vreți să fumați sau preferați să nu aveți în preajmă persoane care fumează?

Și atunci îmi amintesc ce multe opțiuni ai aici.

Îi împart pe meseni în fumători și nefumători. Îmi place la nebunie treaba asta! Dar eu nu vreau decât să mănânc.

— Prefer să am în preajmă un tânăr negru, o fetiță, o femeie în vârstă și o fată frumoasă în scaun cu roțile.

Fata zâmbește.

— Aha! Am înțeles. Cred că știu la ce masă vă referiți.

Îi vine să râdă, dar se abține. Crede că eu nu-mi dau seama cât de amuzantă e situația.

Clientul

Tocmai când mă gândeam că mai ciudat de-atât n-are cum să fie, intră un străin între două vârste, durduliu și cu mers de poponar. Tipul intră roșu la față și făcând pe grozavul, încălțat cu șlapi și șosete albe, șort kaki foarte scurt, tricou fără mâneci și borsetă de denim. Plus o mustață mare și neagră.

Altfel arată ca orice arab măsliniu, doar că fără barbă și fără cearșaf pe cap. Se așază lângă bătrâna în tricou cu Sex Pistols.

— Fraților, n-am crezut c-o să trăiesc s-o văd și p-asta, le spun băieților. Nu mai suntem masa cea mai șmecheră!

Băieții râd. Sunt tare.

Mă gândesc că ăștia trebuie să fi venit în excursie de unde naiba sunt ținuți nebunii sau retardații sau mai știu eu ce. Rahat. Trebuie să existe vreo explicație pentru adunătura asta. Ce mai urmează? Un rabin? Un pitic? Un robot?

Băieții și cu mine continuăm să-i privim în timp ce ne terminăm porțiile de Rolling Rocks. Fetița aproape că-și aprinde o țigară, dar i-o ia babornița și o fumează ea. Probabil că ăsta le-a amintit lui Josh și lui Jeremy să-și aprindă câte una, așa că mă conformez și eu.

— N-am văzut în viața mea atâtea freze nașpa la aceeași masă! le spun băieților mei.

Iarăși râsete. Ce-mi place!

Da' gagica ailaltă e supertare. Păcat că e în scaun cu roțile, fiindcă după

cum arată sunt sigur că e bună de tot. Și fetița o să fie probabil foarte mișto într-o bună zi. Pun pariu că și babornița era mișto acum șaptezeci de ani.

Frate! Jur că târfa în scaun cu roțile se uită înapoi. Mi-o mănâncă din priviri.

Sună telefonul lui Josh. Soneria e o melodie veche de-a lui Jay Z, aia în care reia pe bucăți melodia din Annie. Trebuie să fie telefonul pe care-l așteptam cu toții de la furnizorul lui Josh, Jerome. Nevastă-mea ar trebui să se culce și să culce și copilul peste câteva ore, așa că o să elibereze terenul ca să am unde petrece cu băieții mei mai târziu. Cred c-o s-o invit pe chelnerița aia cu care mi-am tras-o în liceu să vină cu noi.

— Pun pariu că tipii din gașca ăia știu să se distreze, le spun băieților mei.

Nu provoc mari râsete, dar sunt încă tare. Compensez râzând zgomotos de unul singur.

Atunci tipu' negru se întoarce brusc, așa că ne cam oprim din râs și întoarcem capetele ca să nu fim nepoliticoși.

Aurora

Dacă aș avea ochi în loc de sfârcuri în clipa asta, aș pierde un concurs de privit. Dar cel puțin nu sunt singura la care se holbează prostește. Prietenii mei atrag și ei o parte din priviri, și ăsta e un motiv în plus să rămân prietenă cu ei.

— Oo! Hai să toastăm! propun după ce chelnerița îi aduce lui Ray paharul de Mountain Dew.

În ultima vreme a început să-mi placă să țin toasturi, pentru că e una din chestiile-alea care te fac să te simți adult fără să împrăștii boli.

— Mda, bine gândit, spune Luster. Pentru ce să toastăm, micuță Ember?

— Pentru vagine.

— Îmi place. Pentru vagine, spune Luster.

Așa că ridicăm cu toții paharele și spunem „pentru vagine”, dar eu nu mă simt tocmai în largul meu.

Sunt la o vârstă incomodă, și asta de nouășpe ani. Și e din ce în ce mai rău. De pildă, la petrecerile tatei, am o problemă când trebuie să vorbesc cu prietenii lui. Oficial, sunt destul de mare încât să se aștepte să port conversații cu ei, dar nu știu niciodată ce să spun și de fiecare dată ajung să mă simt ridicol. Uneori mă gândesc că ar trebui să fiu ca soră-mea, care s-a făcut curvă, și să mă mut în California. Atunci n-aș mai fi nevoită să trec prin chestii ca petrecerile tatei.

Cel puțin aici nu-mi fac griji c-aș putea fi ridicolă. Pot să spun orice-mi trece prin cap.

— Părul tău e superb, Opal, spun.

Și-a făcut permanent de curând.

— Știu! Tocmai mi l-am făcut azi, răspunde ea.

— Mă gândeam să mă întorc la blond, dar negrul merge mai bine cu toată povestea cu satanismul, spun eu.

Aprobă din cap și atât. Sunt acceptată în cercul ăsta și chiar sunt fericită să fiu în preajma lor.

Prietenii ăștia ai mei sunt pentru mine ca automatele de dulciuri din spitale.

Acum ceva vreme, când mama era pe moarte și mergeam la spital cu taică-miu și cu soră-mea curvă, singurul prilej de plăcere sau de evadare erau automatele de dulciuri de la subsol. În rest, totul era bolnav sau sterilizat, bej și oribil și scăldat într-o lumină care nu pune nimic în valoare. Salvarea erau automatele din subsol, pline de pachetele vesele și colorate, care arătau exact ca în afara spitalului.

Acum că am crescut, dulciurile nici nu mi se mai par așa de bune ca înainte, dar nu asta e ideea.

Ideea e că pot să scot din mine metafore.

Deja nu mai am nicio îndoială că tipii ăia se holbează la noi. Știu genul ăsta din liceu și, cu toate că par să aibă puțin peste douăzeci de ani, ca mentalitate n-au trecut de clasa a XII-a. Sunt ăia care se băgau în fața tuturor la cantină, de parc-ar fi avut un drept divin să mănânce înaintea celor mai mărunți. Sunt ăia care voiau neapărat să stea în primul rând în fotografia de an, ca să-i vadă toată lumea cum fac gesturi obscene spre aparat (mare șmecherie!). Sunt ăia care mergeau cu geamurile mașinii lăsate, ascultând rap, și luau mereu aceeași poză, cu cotul stâng sprijinit de portieră și mâna stângă așezată șmecher peste gură, de parc-ar fi pozat pentru fotografia de absolvire.

N-am vrut să am nimic de-a face cu ei atunci și nu vreau să am de-a face cu ei nici acum. De-asta refuz să merg la facultate, ca să evit să fiu în preajma tinerilor.

Și se uită la mine și la prietenii mei și râd.

— Continuă să se poarte la fel, spun eu. Mi se face greață.

— Azi n-am chef de râsetele lor. Dacă nu încetează, chiar mă iau de ei, spune Luster.

— Nu, Luster, te rog. Nu din nou.

Schimb subiectul.

— Ce-ai învățat azi la școală, Ember? Și să nu spui „nimic”.

— Am chiulit azi.

— Așa! exclamă Ray. Mi s-a părut mie că te văd trecând cu bicicleta pe lângă solar, dar aveam un client și n-am putut să te salut.

Observ că, încă înainte să termine de vorbit,

Ray se uită în jur, căutându-și adversarul.

Atunci masculii bine îmbrăcați, cu zâmbetele lor stil Jason Priestley și bărbițe à la Backstreet Boys, izbucnesc iarăși într-o chicoteală îndreptată

ostentativ către masa noastră, și nu lui Luster îi sare țandăra, ci lui Ember.

— Mai tăceți dracu' din gură! rage dintr-odată și se urcă în picioare pe scaun, cu tacâmul îndreptat spre ei. Am cuțit și vă tai de la gură pân' la pulă!

Cred că replica asta a cules-o de la cineva din publicul emisiunii lui Jenny Jones.

— Calmează-te, puștoaico, spune unul dintre ei. Cred că cineva a uitat să-și ia calmantele!

Idioții de prieteni ai lui râd și atunci Luster se ridică brusc în picioare.

— Stai jos, te rog, copila mea turbată, spune Luster.

Ember se bosumflă și se așază fără tragere de inimă. Lasă jos cuțitul și i-l iau, pentru orice eventualitate. Apoi îl ascultăm cu toții pe Luster, purtătorul de cuvânt al grupului.

Clientul

Negru' ăla cu păru' umflat și tembel se holbează la mine cu o privire dementă, probabil șucărit sau dracu' știe. Mă hotărâsc să rămân calm pentru moment.

— Care-i problema, frate? spun eu.

— Îmi cer scuze pentru exuberanța prietenei mele. Trăiește ca Punky Brewster², varianta de lux. A avut senzația că vă holbați la noi și râdeați.

Așa e?

— Nu, frate. Râdeam de altceva. Nu te ambală.

— Ba o să mă ambalez. Mă minți. Mă îngrijorează că poți să minți cu atâta ușurință. Mă îngrijorează și că mă crezi atât de prost. Vrei să-mi spui, așa, ca să-mi potolesc curiozitatea, de ce mă minți în halul ăsta?

— Păi... fi'ncă pot, frăție!

Băieții mei râd. Sunt tare.

— Suntem cumva atât de grotești încât să nu ții cont câtuși de puțin de sentimentele noastre? Asta îmi spui de fapt?

— Păi... nu știu ce zici tu acolo, frate. Hei, nu poți să-l iei la mișto pe miștocar!

Asta e sloganul meu. Asta am scris și în albumul clasei, lângă poză și numărul de pe tricou.

— Hei, lasă-mă să-ți fac cinste cu ceva de băut.

Fără scandal, ce zici?

Încerc să fiu calm cu tipu' ăsta, da' cred că tocmai l-am șucărit și mai tare. Se așază lângă mine.

— Ah, ia un loc, nu vrei? spun eu.

— Vreau să-mi spui exact de ce vă holbați și râdeați de noi, spune el. Pe silabe.

² Personajul principal al sitcom-ului cu același nume, care a rulat în SUA în anii '80.

— Frate, ia-o mai ușor, omule, spune Jeremy.

N-am avut nicio intenție...

— Nu te băga, Hilfiger. Stau de vorbă cu omul fără scandal.

Se pare că de mine vorbește. Aș vrea să calmez spiritele înainte să fiu nevoit să ajung la chestii nasoale.

— Frate...

— Crezi că, dacă începi cu „frate”, asta atenuează ce spui? Ar trebui să-mi dau seama că ești sincer fiindcă-ți faci timp să-mi spui „frate”?

— Frățioare...

— Mai taci! Am ajuns să mă aștept să se râdă de gașca noastră bălțată. Asta e un dat, labagiu mare și tare ce ești! Dar aș vrea să-mi spui exact de ce râdeați. Poți să-ți exprimi gândurile sau sunt așa de goale cum cred eu? E vreun pic de inteligență în sclipirea din ochii ăia? Limba aia a ta știe cum s-ontoarcă? Poți să lămurești un om care le-a auzit pe toate și le-a și scris pe cartonașe de zece pe cinșpe?

Ce mama dracu'? N-am nimic cu indivizii care-s altfel decât noi și tot așa, da' tipu' ăsta e dus rău. Îmi dă fiori reci. Tre' să se calmeze și s-audă ce-am de spus.

— Omule, n-avem nimic cu voi, zic eu.

— N-aveți nimic cu noi? N-aveți nimic cu noi?

Ce mai urmează? Fără supărare? Se mai întâmplă?

— Nu știu ce tot îndrugi acolo.

— Deci n-aveți nimic cu noi? Alegeți la nimereală niște oameni și le stricați seara?

— Nu, frăție, da', cum zici și tu, te-aștepți să râdă lumea de voi. Numa' când vă vede omu' împreună. Treaba e că...

Până să-mi termin propoziția, se-apucă să scotocească în buzunarul pantalonilor. Scoate niște cartonașe și aruncă unul pe masă. Scrie N-ARE NICIO LOGICĂ.

— Exact. Mi-ai citit gândurile.

— Nu e nevoie să fii clarvăzător ca să prevezi ce-o să zică un umanoid.

— Aha! Acu' mă faci umanoid, fraiere?

— Da. Asta ești, un umanoid! O figură drăguță într-o mulțime urâtă. Ești un copoi într-un magazin de gogoși. Ești programat de la început până la sfârșit. Poți fi citit de la cap la coadă dintr-un foc.

— Du-te-n mă-ta! spun eu, tocmai când el aruncă pe masă încă un cartonaș. Scrie DU-TE-N MĂ-TA.

— Știam că asta o să spui. Ești o ființă umană supusă stereotipurilor. Asculți muzică stereotipică.

— Bun! Spune-mi ce ascult, deșteptule.

Mă studiază înainte să răspundă.

— Asculți Eminem.

— Mda. Și ce? Toată lumea ascultă Eminem.

— Eu nu, și nici prietenii mei de la masă. Dar n-o să mă opresc aici. Pot să-ți înșir toată povestea vieții.

N-am fost în viața mea într-o situație de genul ăsta. E ca dracu'. Nu știu ce altceva să fac decât să ascult.

Luster

Ai venit pe lume din greșeală, într-o familie din clasa de mijloc care se credea din clasa superioară. Viața ta a fost în regulă până când idioții tăi de părinți au divorțat. Înainte de asta, existența ta însemna mers cu bicicletă, baseball, înot și Nintendo. Dar, după divorț, adidașii tăi Nike Air au luat-o pe un drum greșit. La început te-ai considerat vinovat pentru despărțirea alor tăi, dar pe urmă ai învățat să dai vina pe ei și din clipa aia ai dat vina pe ei pentru orice. În adolescență ai avut senzația că problemele de-acasă îți dădeau dreptul să fii rebel. Te-ai simțit obligat să-ți pierzi virginitatea și ai făcut-o de îndată ce ți s-a oferit prima ocazie. La școală te-ai descurcat destul de bine cât să promovezi, zicându-ți că ești inteligent, dar pur și simplu „Nu-ți dai silința”. Ai plecat de-acasă cât de repede ai putut, ca să mergi la facultate. Ai intrat într-o frăție. Ai lăsat femeile să-ți controleze destinul. Din greșeală, ai lăsat o fată însărcinată și te-ai simțit obligat să te însori cu ea. Ai vrut să ai un băiat. Ți-ai luat o slujbă pe care o urăști, dar care „plătește facturile”, cum îți place să spui. Soția ta nu mai pare la fel de drăguță ca atunci când ai lăsat-o gravidă, așa că încep să-ți fugă ochii după altele. Tu și soția ta vă considerați superiori vecinilor voștri. Ești deprimat. Ca să-ți treacă, fumezi iarbă. Mergi la sală. Mergi la solar. Îți faci griji că o să-ți cadă părul.

După o pauză substanțială, masculul alfa zice:

— Taci din gură. Nu mă cunoști... Eu nu sunt deprimat.

O să fii. E obligatoriu să se întâmple, undeva între divorțul provocat de faptul că-ți înșeli soția și momentul în care copiii o să te interneze într-un azil.

— Pân-aici, frate! Ai terminat sau trebuie să te potolesc eu?

Arunc încă un cartonaș pe masă, cel pe care scrie AMENINȚARE GOALĂ - ULTIMA SOLUȚIE. Cartonașele mele nu greșesc niciodată. Am de toate, de la PREA MULTE INFORMAȚII până la AM NEVOIE DE FINALITATE sau AM DEJA PRIETEN sau ÎȚI STĂ NASOL PĂRUL.

Am terminat. Îmi pare rău că te-am înfruntat în fața egalilor tăi, dintre care unii sunt homo și nu recunosc.

La faza asta, vreo doi dintre prietenii dobitocului se uită unii la alții agitați.

Știu cât de mult înseamnă pentru tine respectul și te rog respectuos să nu te mai porți urât cu prietenii mei și cu mine.

— Cum zici tu, frate.

Mă întorc la masa mea. Nu-mi place să fac chestii din astea, cum tocmai am făcut, dar umanoizii îmi ușurează sarcina foarte tare și ăsta e motivul principal pentru care o fac. Îmi dau seama care e un șmecheraș la fel de bine cum îmi dau seama că tipul cu papion face pe deșteptul, că povestașul ambulant e enervant de excentric, că profesoarei de engleză îi place Garrison Keillor³ și că barmanul e exagerat de sigur pe el.

— De ce trebuie să faci mereu scene din astea?

Întreabă Aurora.

Tu te plângeai că se holbează la noi. Acum se mai holbează la noi?

Prietenii tipului îl consolează, bătându-l pe umăr.

În clipa aia începe o melodie reggae contagios de bizară. Tovarășii mei și cu mine ne ridicăm spontan și începem să dansăm în mijlocul restaurantului, mai puțin Aurora, care se mișcă înainte și-napoi cu scaunul. Dansăm ca niște protozoare, zvârcolindu-ne în legea noastră, parcă inconștient. Muzică, muzică. Muză, muză dementă. Muza dementă care o să ne ajute să cumpărăm un apartament pe Lună.

Mă apropii de victima mea, umanoidul profesionist.

Haide, frate! Fără scandal, nu ziceai tu așa? Nu vrei să dansezi?

— Fir-ar, taci dracu' din gură!

Zâmbesc, râd și îmi văd de dans. Dansez cât pot, pentru că știu că din clipă-n clipă o să ne spună cineva să ne potolim și să stăm jos sau, ca să fiu mai exact, o să ne spună: „Mă văd nevoit să vă rog să încetați și să luați loc”.

³ Scriitor, umorist, editorialist și muzician american.

III

ZIUA DE COȘMAR

Luster

Trezește-te. E timpul să te dai în stambă ca delicioasele fete din parcare. E timpul să înfrunți o nouă zi de coșmar. O mulțime de dobitoci depind de tine.

Așa începe ziua mea de coșmar. Am douăzeci și patru de ani și sunt încărcător-descărcător la cursele de câini. E datoria mea să mă asigur că toate standurile sunt aprovizionate cu suficient alcool și țigări. Nu e o slujbă plină de satisfacții și nici nu mă înțeleg bine cu colegii. Am fost diagnosticat cu fraierită cronică și, când pontez de plecare la sfârșitul zilei, mă bucur s-o fac.

Desigur, nu fac decât să trag de timp până în momentul când o să fiu mare și celebru. Unii spun că ce fac eu acum se cheamă că „plătesc angaralele”. Alții spun că îmi „călesc personalitatea”. Eu zic că se cheamă „suferință”. Visul meu e ca într-o bună zi să nu mai sufăr ca acum. Sper să fiu star rock, orator faimos, vedetă de televiziune invitată la teletonul de Ziua Muncii, poet, rege filosof, erou al mulțimilor și/sau star rock de primă mână.

Vreau s-o fac lată ca Chuck Norris într-un carusel.

Îmbrăcat cu cămașa personalizată de la uniformă, traversez sufrageria noastră decrepită, unde câțiva dintre frații mei zac goi pe podea. Nu se trezesc, cu toate că vorbesc singur destul de tare.

Jerome pare să fie încă inconștient, zăcând în același loc unde l-am lăsat aseară, după ce a încetat să mă amenințe că îmi zboară creierii.

Singur, aștept autobuzul, încercând să nu observ că în jurul meu totul moare sub un strat de mușgai, marea înțepeneală de beton crăpat care e Vestul Mijlociu, un pământ care nu știe dacă să stea pe loc sau să crească, un ținut care a declarat remiză după ce-a primit un supermarket Wal-Mart, un restaurant Red Lobster și o echipă de baschet câștigătoare, o regiune indecisă, fără ambiții, care eșuează într-o instituție de reabilitare pentru umanitate, plină de orașe fără rost și fii cărora li se pun bețe-n roate. Orice Dumnezeu ar trebui să arunce-aici o bombă ca să amelioreze situația.

Uneori mă trezesc din cauza unui zgomot infernal și îmi dau seama că în sinea mea sper să fie o bombă nucleară care cade peste orașul meu, peste cartierul ăsta. Vreau ori lumea întreagă, ori nimic.

Până mi se arată viitorul, trebuie să mă mulțumesc cu nimic. Și de fiecare dată zgomotul infernal se dovedește a fi gangsta rap, care țâșnește din boxele mașinii unuia dintre frații mei.

Pasagerul

Negrul ăla nebun cu părul mare iar vorbește singur. Face-așa de ani de zile și, prin urmare, nu ne mai sinchisim de el. Ne speria pe vremuri și, din cauza asta, avea o mare parte din autobuz doar pentru el, fiindcă îl credeam periculos. Dar acum stăm lângă el și nici măcar nu-l privim când vorbește. Ne-am obișnuit cu el și cred că autobuzul ar părea gol fără vocea aia a lui neagră și puternică.

Din când în când spune câte-o chestie chiar interesantă, dar de cele mai multe ori vorbește în dodii, ca acum.

— William Blake a scris că „Fără contrarii nu există progres”. Consider că e adevărat și, în plus, ar putea explica într-o oarecare măsură această uriașă splendoare care sunt eu.

Mereu citează oameni de care n-am auzit. Probabil rapperi sau jucători de baschet sau ceva de felul ăsta. Indiferent ce sunt, nu-și au locul într-o luni dimineață, într-un autobuz care merge spre sud, într-un orașel din Kentucky.

Luster

Pe jumătate, sunt un mândru evadat din știința vieții. M-am eliberat din cămașa de forță George Strait⁴. Sunt fizic incapabil să roșesc. Nu sunt supus gândirii liniare. Gândesc poetic. Prefer bancheta din spate armei de foc. Le cer scuze insectelor înainte să le căsăpesc. Nu știu să înot și nici nu simt nevoia să învăț.

Cealaltă jumătate cade pradă dorințelor, speranțelor, visurilor tipice umanoizilor. Vreau să fiu bogat. Vreau să fiu mare și celebru. Și, mai presus de toate, vreau să iubesc și să fiu iubit. În aceste privințe, sunt un sclav ca toți ceilalți. Vreau s-o fac lată ca o târfă cu pantofi ieftini. Vreau să mă scufund până la coapse în acordurile nostalgice ale chitarei lui Ted Nugent.

Ca majoritatea bărbaților, mă gândesc la sex la fiecare șase secunde. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaților, în fiecare a șaptea secundă mă gândesc cum ar arăta ea în costumul de stofă pe care i l-aș putea cumpăra din banii câștigați din showbiz.

Fără aceste dorințe programate, combinate cu flerul meu ciudat, aș stagna. Aș fi condamnat să trăiesc la nesfârșit pe planeta de lumea a treia căreia îi spun casă. Fără întâlnirea acestor contrarii, Luster Johnson nu ar progresa.

Cred sincer că unicitatea mea împruțită e o virtute care în final îmi va permite să găsesc undeva o portiță prin care să ajung la faimă, bogățiile și femeia visurilor, care altora le scapă pe vecie. Cred că visurile mi se vor împlini și totul în viața mea își va găsi locul potrivit. Odată ce voi avea faimă și

⁴ Joc de cuvinte: straight jacket (engl.) = cămașă de forță, iar George Strait (cu aceeași pronunție), cântăreț american de country.

bogățiile care îi permit unei ființe umane să fie luată în serios, abia atunci voi putea să-mi exercit influența intergalactică în efortul de a schimba rotația Pământului pe axa represivă, o rotire înspre mai bine, Lady Sajak. Așa gândesc eu când sunt idealist.

Robert Penn Warren a scris că „Dacă ești idealist, nu contează ce faci sau ce se întâmplă în jurul tău, pentru că oricum nu e adevărat”. Sunt absolut de acord.

Nu sunt de părere că umanoizii există cu adevărat. Sunt niște simple holograme a ceea ce cred ei că ar trebui să fie. Ești ce te prefaci că ești. Și chiar dacă nu există cu adevărat, umanoizii reușesc să fie blestemul existenței mele. Cu toate astea, nu vreau să mai văd niciodată o ființă umană plângând. Și vreau să mă iubească.

Odată coborât din autobuz și ajuns la muncă, pantofii mei cu șireturile strânse tare mă târâie de-a lungul zilelor plătite mizerabil, așezându-mă iar și iar la capătul unei cozi de indivizi care așteaptă să ponteze. Unul câte unul, ne oferim voluntari pentru încă o zi de coșmar.

Iubiți-mă. Iubiți-mă tandru. Vreau să fiu iubit.

Poate că nevoia asta copleșitoare de iubire vine din faptul că am fost fratele mijlociu într-o familie cu doisprezece copii (toți pe nume Jerome). Poate că am nevoie de mai multă atenție și afecțiune.

Poate că vreau să vă pătrund în suflet ca o furtună blândă.

Nimeni nu s-a îndrăgostit vreodată de mine.

Cred că din cauză că sunt al naibii de ciudat. Adevărul e că n-am nimic în comun cu alți oameni.

Acum împing un cărucior plin de lăzi cu bere prin zona de dedesubtul tribunelor, în timp ce mulți dintre spectatori chițăie deasupra. Treaba e oarecum dificilă, pentru că îmi stau în drum o grămadă de clienți idioți. Majoritatea sunt niște bărbați scabroși, care par deprimați pentru că pierd bani.

Ăștia chiar și când câștigă, tot pierd. Nu contează câți bani ies, niciodată nu e destul. Pur și simplu nu poți să câștigi pariind pe niște cățele. Nu poți să câștigi și basta, și e mereu câte-o cameră de luat vederi îndreptată spre tine.

— Hei, frate, poți să pui berea aia direct la mine-n portbagaj! strigă un client.

Aud comentariul ăsta sau o variațiune pe aceeași temă de cel puțin zece ori pe zi. Am încetat de ani buni să mai reacționez în vreun fel. Bărbații ăștia, împreună cu tații, fiii, nevestele și ficele lor, sunt cu toții conectați la același uriaș creier mecanic.

Creierul ăsta plutește pe cerul negru de deasupra stratosferei și n-are nimic de-a face cu Dumnezeu. E făcut de mâna omului. De la el pleacă miliarde de fire mai anemice decât părul de șobolan. Majoritatea oamenilor (cu alte cuvinte, umanoizii) nu le văd. Dar eu, în zilele senine, dacă mijesc ochii destul de tare, văd toate firele cum se joacă de-a încâlcitul și se conectează pe la

ceafă la baza creierului fiecăruia. Pe-al meu l-am tăiat de mult și-a fost o procedură nedureroasă, pe cuvânt.

Cu toate astea, mi-ar plăcea să cred că prezența mea la pista de curse servește unui scop nobil.

Berea mea va aduce veselie unui om trist, fie și numai preț de cele câteva clipe trecătoare de fericire artificială pe care le oferă băutura. Dar în realitate alcoolul pe care îl livrez acestor clienți nu e menit să-i înveselească pe pariori, cât să le întunece judecata. Ajut la golirea portofelelor, înecându-le subtil amintirile, ca să uite că de fapt habar n-au ce fac.

Când unul dintre acești bărbați triști pariază douăzeci de dolari pe câinii doi și cinci – că vor ieși, în această ordine, pe locurile unu și doi -, casierul din sistemul parimutuel tastează suma în mașina United Tote, care imprimă un mic tichet.

În cazul în care cățelele lui nu câștigă (cum se și întâmplă), bărbatul a plătit douăzeci de dolari pe o bucătică de hârtie albă, o fărâma de speranță care a durat două minute. Bani pe care i-a câștigat la capătul propriilor zile de coșmar au fost cheltuiți pe nimic. Dar totul mi se pare perfect logic, câtă vreme mijesc bine ochii.

— Camioneta mea e parcată chiar în fața intrării, amice.

Șeful

Numai să-l vezi cum arată și-ți ajunge – un negru înalt, masiv, cu părul ăla mare cu bucle date cu gel și pantofii ăia de poponar... pantofi de costum, albi! Și mai și vorbește în dodii de unu' singur, când despre cum urăște el pe toată lumea și nu suportă pe nimeni în preajmă, când despre cum iubește el pe toată lumea și vrea să-i salveze pe toți. Ceva nu-i în regulă cu el. Uite c-o ia de la capăt.

— Sunt un copil în romantismul meu. Sunt un bebeluș în idealismul meu. Și recunosc că nu pot să privesc în ochi un adult fără să râd. Dar, una peste alta, sunt norocos. Studiile arată că, pentru cineva cu trecutul meu, cu familia mea și care a crescut în mediul în care am crescut eu, ar trebui să fiu deja în pușcărie sau chiar mort. Așa, ca majoritatea fraților mei, membrii normali ai familiei noastre. Și eu ar trebui să fiu mort sau în pușcărie, în schimb îi aprovizionez cu bere pe clienții de la cursele de câini și aștept cu nerăbdare să văd ce îmi aduce viitorul. Cum am mai spus, fără contrarii nu există progres.

— Pe bune c-ar trebui s-o lași mai moale cu vorbitu' de unu' singur, zic io. Mi s-a spus că ai speriat clienții. Și, că veni vorba, merg pe lângă tine de zece minute, drogatule!

— Joe e un țărănoi. Așa scrie pe camionul lui, spune Johnson. Nu c-ar trebui să-și anunțe statutul social scriindu-l pe vehicul. Chiar dac-ar conduce o motoretă și-ar umbla gol și doar cu șapca cu Kentucky-n cap, s-ar vedea

limpede că nu e altceva decât un gunoi alb din expresia goală de pe fața lui, aceeași expresie pe care o vezi la optzeci și cinci la sută dintre oamenii din orașul ăsta.

Recepționat.

— Taci dracu' din gură, Johnson, îi spun io.

Futu-i, băiatu' ăsta mă calcă pe nervi, da' i-un lucrător al naibii de bun – tre' să recunosc. Și, nu știu de ce, e liniștitor să-l am aici. În plus, e aici de mai mult timp chiar decât mine – de aproape zece ani.

— Hei, frate, poți să pui berea aia direct la mine-n portbagaj! zice un client.

Zâmbesc și chiar râd. Ca să spun drept, nici pe mine nu m-ar deranja să bag berile-alea la mine-n portbagaj.

— Joe, mă chinui să supraviețuiesc încă unei zile de coșmar, spune Johnson. Dac-aș avea cu cine să vorbesc, aș face-o. De pildă, cu tine, Joe. Dă-mi voie să vorbesc cu tine. Dă-mi voie să te întreb: tu ai visuri?

— Nu.

— Eu am. Vreau s-o fac lată de dragul gulașului pe masa cu caviar și stridii a vieții. Eu joc totul sau nimic și nu în sensul metaforic al expresiei.

Johnson râde singur, cu râsul ăla bogat și enervant al lui.

— La naiba, băiete! Cred că mi-ar plăcea și mie să iau ce naiba iei tu, zic io.

— Mă enervează oamenii care spun chestii din astea.

— La dracu'! Hai, măi băiete! E normal să cred că te droghezi la cum te porți.

— Hei, frate, am mașina parcată chiar în fața intrării! spune alt client.

Râd politicos, pentru că tocmai am auzit o glumă asemănătoare acum un minut. Johnson clatină din cap.

— Cred că ți s-ar părea de neînțeles dacă ți-aș spune că n-am luat droguri în viața mea, spune Johnson.

— Nu, n-aș putea înțelege. Nu la cum te știu pe tine. Și mai ales după ce-am auzit că frații tăi sunt traficanți de droguri.

Încă un client ochește berea care îi trece prin față.

— Hei, frate, am mașina...

— Taci dracu' din gură! urlă Luster la el. Vă purtați de parcă n-ați mai văzut bere până acum!

Apreciez eforturile de a vă apropia de mine prin umor. Pe bune! Da' nu sunteți originali! Sunteți râncezi... Sunteți râncezi!

— Johnson! Taci din gură! spun io. Îmi cer scuze, domnule. E drogat.

Luster

Aurora, Ember, Opal, Ray și cu mine ne-am îmbrăcat în haine de seară

(cămașa pe deasupra pantalonilor) și ne-am dat cu rolele pe toate străzile din centru. Acum suntem obosiți, așa că tândălim pe trotuar în fața unui local din zonă, Rookies Sports Bar, și din când în când ne strâmbăm la clienții dinăuntru.

M-am săturat de slujba mea cretină. Azi iar am fost la un pas de-a fi concediat. Cred c-o să-mi dau demisia.

— Asta zici în fiecare zi, spune Ray.

Efeminatul meu prieten irakian spune adevărul.

Știu, dar de data asta vorbesc serios. De data asta o să las în urmă rahaturile și o să încep să fiu cineva. Proclamație: ca să pot începe o nouă viață, trupa noastră rock va trebui să repete mai mult.

— Nu e vina noastră, spune Aurora.

În ciuda faptului că e ținută într-un scaun cu roțile, poartă role.

— Nu putem să repetăm decât când e liber la tine acasă.

Frumoasa mea prietenă satanistă spune adevărul.

Prima noastră repetiție a avut loc acum cinci luni. De atunci am avut numai cinci repetiții, pentru că trebuie să ne pliăm pe programul fraților mei. Câtă vreme numai unul dintre ei e acasă, repetiția poate să decurgă în liniște. Dar dacă e prezent mai mult de un frate, muzica noastră powerpop new wave heavy metal punk rock nu poate face față comportamentului animalic și mișturilor lor. Pe lângă problema fraților mei, trebuie să mă pliez și pe programul colegilor de trupă, care au obligații „de viață”, adică familie, slujbă etcetera, etcetera, căcat, căcat, căcat, căcat.

Cinci repetiții în cinci luni sunt departe de a concentra atenția pe care o merită speranțele și visurile mele, ca să vorbesc eufemistic.

Poate dac-am încerca să cântăm din nou acasă la Opal?

— Ai văzut că vecinii mei au chemat poliția! spune Opal.

Vârstnica mea prietenă iubitoare de rock'n-roll spune adevărul.

Ray locuiește într-un apartament, așa că nu merge. Ce zici de Aurora?

— Încă sunt certată cu taică-miu. Nu mă lasă nici să-mi chem prietenii în vizită, cu atât mai puțin să aduc o trupă să cânte la el în casă.

— Dar la mine? se interesează Ember.

— Nu, pitico, spune Opal. Nu putem risca să afle părinții tăi că te las să te înhăitezi cu toți ăștia.

N-ar fi capabili să înțeleagă și-aș putea să-mi pierd slujba de babysitter.

N-avem încotro decât să repetăm mai departe în maghernița mea. Va trebui să construim Roma de la zero.

— De-abia aștept s-avem și noi un concert, spune Aurora. Asta e singura chestie de care mi-e dor când mă gândesc la fosta mea slujbă, faptul că eram pe scenă.

— Și mie mi-ar fi dor de dansurile în poala marinarilor, spune Opal.

Cred că, în timp, colegii mei vor ajunge să asocieze trupa asta a noastră cu binele viitor sau cu viitorul bun, cu ziua de mâine care ne poate ajuta să

supraviețuim zilei de azi. Au exact atâta nemulțumire și individualism dinamic cât trebuie ca să ne propulseze și, lucru și mai important, umanoizii din „lumea reală” nu dau semne că ar avea de gând s-o lase mai moale cu Conspirația Mediocrității, acest plan vechi de două sute de ani la care Confederația Fără Creier ne supune zi de zi. Umanoizii nu știu că fiecare gram de nesinceritate și de prostie alimentează rachetele de speranță pe care le păstrăm în boxele și amplificatoarele noastre, aceste mecanisme ambițioase care ne pot propulsa afară din fundătura asta de oraș.

IV

ARE TUPEU FATA

Opal

Ne-au pus să ne așezăm într-un cerc mare și vesel, ca niște copii de grădiniță. Unii dintre noi sunt în scaun cu roțile. Alții sunt conectați la aparate. Alții au nepoți care nu i-au mai vizitat de doi ani, în ciuda cecurilor pe care le primesc.

Nu e și cazul meu. Și nici nu sunt îmbrăcată așa de jalnic ca ei. Când ajung la vârsta asta, oamenii parcă urăsc moda. Poartă niște haine atât de șterse, încât nici nu-mi dau seama dacă sunt îmbrăcată prea simplu sau ostentativ.

Poponarul de terapeut face prezența fără să menționeze că unul dintre noi a murit de la ultima ședință. După care scoate niște hârtii și spune:

„Luați câte una și dați-le mai departe”, cum face de fiecare dată.

— Bun... Pentru început, pe foile astea aveți o listă cu semnele și simptomele depresiei, sâsâie el. Acum, pe măsură ce le citesc, vă rog pe toți să vă gândiți dacă ați avut sau nu asemenea simptome. Bine?

— S-auzim, spun eu.

Că oricum n-avea nimeni de gând să reacționeze în vreun fel.

— Bun. Simptomele depresiei: scăderea în greutate, luarea în greutate, pierderea motivației, dormitul prea mult, dormitul prea puțin, accese necontrolate de plâns, gânduri sinucigașe, reacții încetinite, pierderea concentrării, scăderea interesului, izolarea.

Exact cum mă gândisem, toți oamenii de pe lumea asta sunt deprimați. Indivizii pe jumătate morți din cercul nostru nu fac excepție. Se simte deja mirosul de formol.

— Deci, astea sunt câteva aspecte pe care puteți să le urmăriți ca să vă dați seama dacă sunteți sau nu deprimați sau cât de deprimați sunteți.

Așa cum se întâmplă de obicei la ședințele de terapie în grup, e liniște absolută. Habar n-am.

Nimeni n-are de ce să spună nimic, presupun, pentru că expresiile de pe fața lor spun totul. Au firi chircite și creiere uscate și priviri pierdute. Iar lui Kip îi rămâne sarcina de a completa spațiile goale, numai că nu prea se pricepe.

— Uau! După figurile voastre, îmi dau seama că sunteți adânciți în gânduri. Dorește vreunul dintre voi să-și împărtășească părerile cu restul grupului?

Evident că nimeni nu vrea să împărtășească nimic. Mă hotărâsc să spun eu ceva, pentru că pur și simplu nu pot să suport tăcerea.

— Mă gândesc dacă ce simt acum în stomac sunt gaze sau altceva, spun.

— Hmm... Păi, senzația a apărut după ce ai mâncat?

Întotdeauna răspunde cu o întrebare.

— Nu-ți face griji, gatico. Mă descurc eu. Ne-ai întrebat ce ne trece prin minte și ți-am răspuns.

Hai să trecem mai departe.

— Vezi tu, Opal, nu cred că e bine să evităm subiectul. Problema ta cu gazele stomacale ar putea fi un motiv de îngrijorare: dacă sunt un efect secundar al medicației?

— Iubire, crede-mă, sunt gaze. Nu iau niciun fel de medicație.

Mă uit la tipul ăsta și n-am cum să nu mă întreb câte scule poate să ia în gură deodată.

— Păi, bine atunci... Cum spui tu. Acum,

Trixie, data trecută ai spus că ai încetat să iei medicamentele și am vorbit despre cât de important e pentru voi toți să respectați tratamentul care v-a fost prescris. Ai reînceput să-ți iei pastilele?

— Nu pot, răspunde Trixie.

— De ce?

— Pentru că le-a luat Isus.

— Aha... Cum ți-am spus și săptămâna trecută,

Trixie, va trebui să pui lucrurile la punct cu Isus.

Isus trebuie să înțeleagă odată că medicamentele alea sunt pentru tine.

— Știu. O să vorbesc cu el diseară.

N-ar trebui să râdem cu toții? Întrebarea asta îmi stă mereu pe vârful limbii. Nu să râdem de ea sau cu ea, ci pentru ea, presupun. Dar prințesa a trecut deja la următorul subiect.

— Blanche, medicamentele cele noi dau rezultate?

— Ce înseamnă când am senzația că am urechile în fundul capului? Întreabă Blanche.

Mă uit în jur să văd dacă îi mai vine cuiva să râdă. Nimănui.

— Păi, nu sunt sigur, răspunde Kip. Crezi că de la medicamentele cele noi ai senzația că ai urechile în fundul capului?

— Mda... Așa cred. Ori de-asta, ori din cauză că sunt o persoană oribilă și o să ajung în iad.

— Nu, scumpa mea. N-o să ajungi în iad, spune Trixie. Nu trebuie decât să-l inviți pe Isus să intre din nou în viața ta. Singura chestie e că, odată intrat, nu-l mai poți face să plece.

Nu mai rezist. Izbucnesc într-un hohot de râs care se acumulase la fel de dureros ca și gazele din burta mea. Trixie râde și ea puțin, ea și câțiva alții.

E cam singurul semn de viață din partea grupului ăstuia de trei luni de când vin aici.

— Râsul face bine, spune Kip.

E cea mai utilă mostră de terapie pe care ne-a dat-o și s-ar putea chiar să fie răsturnarea de situație la care spera.

Terapeutul îmi amintesc de la cursurile din facultate despre terapia de grup cât e de important să păstrezi controlul asupra grupului, așa că încerc să aduc situația înapoi pe calea cea bună. Am învățat pe propria piele că cea mai bună soluție pentru ieșirea din situații tensionate e să schimbi subiectul.

— Bun, cred c-ar trebui să trecem la Cari. Cari, săptămâna trecută ne-ai spus că vrei să mori.

Cari e de morocănos! Refuză să zâmbească.

— Da. E-adevărat și îți mulțumesc că ai redeschis subiectul de față cu toată lumea.

Așa, scuza-mă că-mi fac meseria!

— Îhî... În continuare vrei să mori?

— Mda. Tot mai vreau să mor. M-am săturat de viața asta. De fapt, aș vrea să mor cât mai repede cu putință.

— Bun. Ei bine, Cari, să știi că mă întristează să te aud vorbind așa, pentru că țin la tine și ceilalți la fel. Nu vrem să moară, nu-i așa?

Toată lumea mormăie un fel de „nu”. Nu sunt de niciun ajutor. (Ca de obicei!)

— Ai spus același lucru și data trecută, și acum două săptămâni, spune Cari. Pur și simplu nu-mi mai pasă. Sunt bătrân și obosit și m-am săturat să-mi spui tu că trebuie să trăiesc când eu nu vreau.

— Păi... vreau să te ajut.

Chiar vreau.

— Voi chiar nu înțelegeți! „Vreau să te ajut. Pot să te ajut în vreun fel?” Nu! Dacă vrei să mă ajuți, roagă-te la Dumnezeu să mor. Spune: „Doamne, te rog, omoară-l pe Cari”.

— Asta chiar n-o să fac, Cari.

Mă gândesc la manualele mele preferate.

— Hmm... Bun. Scenariu: dacă ți s-ar putea îndeplini o singură dorință – orice vrei tu pe lumea asta... Ce-ar fi?

— Să fiu mort până la prânz, vine replica lui.

— Hei, e 11:45! spune Opal. Ai grijă, Cari!

— Opal, te rog! Nu fi așa de insensibilă. Cari suferă.

E groaznică. Ce n-aș da să scăpăm de ea!

— Nu-i nimic, spune Cari. Nu mă supăr. Chiar e nostim, într-un fel.

— Ei bine, mie nu mi se pare. Cari, amintește-mi să te pun să semnezi, înainte să pleci, un contract antisuicid.

Face un gest cum că puțin îi pasă.

— Bun. Hai să vorbim despre tine, Opal. Ți-ai schimbat în vreun fel stilul de viață de când ne-am văzut ultima oară?

— Adică dacă am încetat să mi-o trag? Nu! La vârsta mea, ce mai

contează?

— Păi, nepoatele tale te-au trimis aici pentru că le îngrijora faptul că ai un stil de viață puțin cam promiscuu și s-au gândit că e un pic anormal. Și, sincer să fiu, sunt de acord.

— Și de ce-i așa rău să fii anormal? întreabă ea pe un ton defensiv.

OK, Kip. Nu lăsa situația să-ți scape din mână.

Păstrează-ți cumpătul.

— Păi, nu e. Cred că n-am ales cuvântul potrivit. Poate am vrut să spun „nesănătos”.

— Las-o baltă, Kip.

Poate că m-aș fi enervat dacă nu mi-ar fi spus pe nume.

— Atunci dă-mi voie să te întreb ceva: de ce crezi tu că te porți așa cum te porți?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

Bagă benzină, Kip.

— Dar eu nu mi-am petrecut noaptea cu bărbați necunoscuți pe care i-am întâlnit prin baruri.

— Eu am auzit altceva.

Băbătie afurisitul Acum râde de mine tot grupul, până și Connie Comatoasa, cum îi spunem noi aici, la azil. Grupul ăsta n-a mai fost niciodată așa de vioi.

— Bine. Foarte amuzant. Ai câștigat runda asta.

Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: de ce crezi că te porți așa cum te porți?

— Nu știu, poate pentru că mai am al dracu’ de multe de făcut. Luster spune că îmbătrânesc pe dos.

— Luster fiind tânărul afro-american cu care socializezi?

— Îhî. Negrul.

— Bun. Păi asta e interesant. De ce crezi că te înhăitezi cu persoane cu un statut social atât de evident diferit de-al tău?

— Fiindcă m-am tăcănit la bătrânețe. Asta vrei să auzi?

— Nu. Vreau să aud adevărul.

— Vrea să audă adevărul, mă maimuțărește Cari.

Grupul râde. Oho!

— Fie, Kip. Drept să-ți spun, chiar cred că m-am tăcănit. Probabil s-ar putea spune că sunt așa dintotdeauna. Nu m-am obosit niciodată să mă mărit. N-am putut niciodată să-mi întemeiez o familie. Nu mi-am dorit niciodată să mi se spună „mamaie”. Nu știu. Tot ce știu e că am optzeci de ani și nu vreau să mor.

Remarc, în timp ce vorbește Opal, că restul grupului îi acordă toată atenția. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o opresc din bătut câmpii.

— Și de ce să nu faci ce vrei la vârsta crepusculară? De ce s-o dai în bară

din zorii vieții, când nu ești decât un copil tembel și mai ai șaizeci de ani de trăit cu tine însuși și cu consecințele greșelilor tale? Mie acum mi-a venit timpul. Beau, fumez, mi-o trag și trăiesc, la dracu'! Dacă te deranjează, n-ai decât să mă pupi în fundul meu alb de babă!

Săraca de ea! Probabil că nici nu mai știe ce vorbește. După ce-am auzit-o azi, mă tem că nepoatele ei au dreptate să vrea s-o interneze într-un azil.

— Bun. Păi, foarte frumos din partea ta, dar te-aș ruga să-ți temperezi limbajul. Să trecem la Gertie. Gertie, știu că ai tot avut probleme cu tubul de oxigen, care se deconectează. Care crezi că e cauza?

Opal

Nu știu de ce trebuie să ne pierdem timpul la piscina publică, mai ales că atâta lume face pipi în ea pe ascuns. Dar nu e nimic altceva de făcut în orașul ăsta de doi bani și, cel puțin, lui Ray îi place aici. Ember și cu mine ne-am adus chitarele bas, pentru că nici ei, nici mie nu ne place să înotăm, și o învăț niște Iron Maiden. Între timp, Aurora joacă împreună cu băieții jocul ei preferat.

— Cu ce semănați mai tare, cu lâna sau cu pielea?

— Lâna, spune Luster.

— Pielea, spune Ray.

— Cu clătitele sau cu napolitanele?

— Napolitanele, spune Luster.

— Napolitanele, spune Ray.

— Cu o baie sau un duș?

— Baie, spune Luster.

— N-am de unde să știu. Nu pot să răspund la asta, spune Ray.

O pun pe Ember să cante împreună cu mine „Innocent Exile”. Începe să se descurce chiar bine.

Are superpotențial.

— Bine! spun. Ascultați aici, fata asta e din ce în ce mai meseriașă! Declar oficial că e-n stare să cante la fel de supărat ca Cliff Burton⁵.

— Ține-o tot așa, copila mea turbată! răcnește Luster.

— Sper din tot sufletul c-o să putem face un turneu sau ceva cu trupa asta, spun eu. După cum îi văd, tare am impresia că nepoatele mele și băiețelul ăla, terapeutul, au de gând să-mi pună fundul la păstrare într-un azil.

— N-o să-i lăsăm, spune Aurora.

N-o să-i las nici eu. N-o să-i las să-mi facă nimic, cel puțin câtă vreme mai știu cine sunt.

În timp ce vorbeam, Ember a fugit să-i stropească pe cei care stau la plajă, iar acum Aurora și-a luat jocul de la capăt.

— Cu ce semănați, cu costița sau carnații?

⁵ Basistul trupei Metallica între anii 1982 și 1986.

— Carnații. Absolut, spune Luster.

— Carnații, aprob și eu.

Ray nu răspunde, dar sunt aproape sigură că ar spune costiță. Momentan e vrăjit de un tip mustăcios care stă vizavi de noi și se unge cu loțiune de plajă.

— Scuzați-mă, spune Ray și pleacă ținându-l pe el.

Ce-i al lui e-al lui. Ray chiar că știe ce vrea. Cu atitudinea asta, va găsi cât de curând exact bărbatul pe care îl caută. Evident, la mine chestia asta n-a funcționat niciodată.

— Iar începe...

Aurora și cu mine îl privim pe Ray cum își face numărul.

— Și ție cum îți merge cu tipul de la Ken's Fried Chicken?

— A! Minunat! spune Aurora voioasă. Chiar cred că mă respectă. Se lucrează bine cu el și nici măcar nu mi-a cerut să i-o sug.

— Poate-ai găsit în sfârșit unu' ca lumea, spun eu.

Unor oameni neobișnuiți, așa ca noi, le e foarte greu să găsească pe cineva potrivit. Presupun că asta e unul din motivele pentru care, când am făcut șaptezeci și trei de ani, am început în sfârșit să accept pe oricine.

Auzim pe cineva strigând „Poponarule!” și Ray vine fuguța înapoi.

— N-ai avut noroc? Întreb eu.

— Nu. Am gafant. Urăsc asta. Dar cel puțin am reușit să parez pucnii.

— Nu te întrista, Ray Fuquay, spune Luster.

Vrei să ne bălăcim? Știu că asta te binedispune.

— Bine!

Luster nici măcar nu știe să înoate, dar știe că lui Ray nu-i place să intre singur în piscină. Luster e uneori un tip foarte de treabă dacă îi place de tine, dar la fel de bine, dacă nu-i place, e un ticălos împruțit. Ar avea multe de oferit dacă lumea i-ar da o șansă și dacă le-ar da și el o șansă celorlalți.

Dar se întâmplă rar ca ambele părți să fie dornice.

În timp ce eu trec mai departe și o învăț pe Ember niște melodii Dead Kennedy, Ray și Luster ies din piscină. Suntem în mijlocul piesei „Stealing People's Mail”, când o aud pe Aurora icnind. Ridic privirea și îl văd pe Luster cu pantalonii în vine.

Pe drum spre casă, în mașina break, Luster nu vrea să discute cu nimeni.

— Luster, nu trebuie să te simți prost, spune Ray.

Pe mine m-ai înveselit tare de tot! M-ai făcut să mă simt mult mai bine cu bărbăția mea.

— Mai taci din gură, poponarule! vine replica lui Luster.

— Luster, eu știu de câțiva ani de scula ta minusculă, spun eu. Și care-i problema? Nu mi-am schimbat atitudinea față de tine, nu-i așa?

Nu-mi răspunde, dar îl cunosc destul de bine ca să știu cum să mă fac înțeleasă.

— Luster, mă surprinde că nu vezi poezia situației.

— Ce tot spui acolo, femeie? zice el.

— Păi, ești un tip atât de original, că-ți iese prin toți porii! Nu ți-e dat să semeni cu toți indivizii ăștia obișnuiți.

Când aude asta, zâmbește, apoi râde cu râsul lui bogat și sălbatic, uitând de griji. Trebuie să recunosc că aș fi fost o mamă grozavă. Păcat că n-am găsit niciodată un bărbat decent care să mă placă și el.

V

ALA BALA MARIJUANA

Ray

Cum se întâmplă adesea, nevastă-mea e în bucătărie și gătește când ajung eu acasă de la muncă.

Poartă părul strâns în coc, șorț și face casă să miroasă străin.

— Bună, iubituie. Cum a fost la muncă? spune ea.

— Ei, de rahat, ca de obicei.

Milkah, Aymon și cu mine ne așezăm la masă.

Încercăm să facem asta în fiecare seară. Astăzi e prima dată, cred, când observ hainele ciudate ale lui Aymon. Poartă un tricou de baseball, dar nu ca să joace baseball. Poartă lanțuri de aur și o șapcă de baseball pusă invers. Îmi amintește de cum se îmbracă frații lui Luster.

Fiul meu e ciudat rău. Asta mă face să mă simt mai normal. Măcar dacă s-ar mai relaxa și nevastă-mea și-ar purta și ea pantaloni de trening din când în când.

Tacâmurile zgârie și scrâșnesc în farfurii și asta e cam tot ce avem în comun. Trebuie să spun ceva.

Orice.

— Aymon, nu auzit pe tine când ai venit acasă aseară. La ce oră ai ajuns?

— Pe la șase dimineața.

— Ce-ai făcut în oraș așa de târziu? Sau mai bine zis „devreme”?

— Nu știu.

Îmi dau toată silința să mă comport ca un tată, dar el nu mai e niciodată acasă. Nu-l condamn că nu vrea să stea aici. Mama lui și cu mine urlăm întruna. Chestii nasoale. De-asta îmi petrec atâta timp cu prietenii în ultima vreme. Am nevoie să stau departe de locul ăsta. Dar cel puțin eu ajung acasă cu mult înainte de ora de culcare. Dar fiul meu are numai șaispe ani și n-ar trebui să stea pe străzi așa de târziu (sau de devreme) și vreau să fac puțin pe tatăl.

— Te-ai culcat cu fete?

— Zău, tată...

— Ce-ai făcut? Nu poți să-mi spui?

Dintr-odată nevastă-mea urlă chestii în arabă și nu vreau s-o aud.

— Nu! Să nu te întorci la vechea limbă! ordon eu. Am fost de acord ca în noua țară să vorbim limba de la noua țară. Acum răspunde, Aymon.

Ce-ai făcut până la șase dimineața?

— Am cântat rap, cred.

— Cum adică „rap”? dă glas Milkah.

— Știi tu. Rap. Cam așa: Barosan, barosan, barosan, ho, / Pipi de pisică, haida ho, / Ala bala portocală, nu mă joc, / Fură, sculă, nu mă bag, / De la prafuri la greu, / Intru în rahat și eu.

Fir-aș al naibii! Aud vorbăria asta ritmată curgând de pe buzele fiului meu și văd privirea îngrozită de pe figura nevastă-mii. Măcar de data asta, nevastă-mea și cu mine suntem pe aceeași lungime de undă.

— Ascultă la el! țipă Milkah. Uită-te la el! Uite ce i-a făcut țara asta – ce ne-a făcut țara asta! Ești fericit, Raykeem?

— Liniște! ordon. Te rog, Aymon... Cine te-a învățat chestiile astea?

— Am învățat la școală, de la prietenii mei.

Ne-am făcut propria trupă de rap. Ne numim „Mamă, mă lași?”

Nevastă-mea își acoperă fața cu mâinile. Cred că trebuie să mă ocup singur de asta.

— Fiule, mă bucur că muzica și-a găsit un loc în inima și în viața ta. Și eu cânt într-o trupă. Dar, dacă e să judec după ce tocmai am auzit, trebuie să te întreb ceva... Mi-am dorit ca ziua asta să nu vină niciodată. Fiule... ai fumat țigări cu marijuana?

Milkah își ia mâinile de pe față. Ne uităm fix la fiul nostru. Cu frică de ce-am putea auzi.

— Îmm... nu știu. Oarecum !

Nevastă-mea țipă în arăbește. Îmi acopăr urechile ca să mă feresc. Îmi dă la o parte mâinile de pe urechi.

— Pân-aici! Plecăm înapoi în Irak! urlă ea.

— Înapoi, înapoi, înapoi în Irak, / Cu picioru-n ghips și-n spate-un rucsac, răpăie fiul meu.

— Nu se poate! rostesc eu hotărât. Nu ne putem întoarce acum!

— Marijuana la greu, pentru doi drogați, colecționari nebuni de antichități...

— Trăim aici de doi ani, Raykeem. Acceptă realitatea – n-o să-l găsești pe bărbatul ăla!

— Ba o să-l găsesc!

— Despre ce vorbești acolo? ne chestionează Aymon. Tata e homo?

— Nu! spun eu. Aș vrea să înceteze toată lumea cu asta!

Nu sunt homo. Pe cuvânt.

— O să-ți spun eu despre ce vorbesc, se bagă și Milkah. Vrei să știi de ce ne-am dat viața peste cap și ne-am mutat în America?

— Credeam că pentru libertate.

— Te-am mințit, spune nevastă-mea.

Soția

— Am venit în țara asta pentru că taică-tu vrea să-și ceară scuze de la un soldat american pe care l-a împușcat în Războiul din Golf.

E prima dată când o spun cu voce tare. Așa sună chiar și mai stupid decât în capul meu. Soțul meu e un nesăbuit cu idei aberante. Am fost o proastă că am renunțat la viața mea pentru el și l-am urmat aici.

— De ce? întreabă fiul meu.

— Pentru că mă simt groaznic din cauza asta, răspunde Raykeem.

Prostul! Războiul e ceva normal pentru bărbați. Se împușcă unii pe alții. Bărbații s-au luptat întotdeauna, din vremuri imemorabile. Au luptat în războaie și au făcut dragoste. Cât se poate de normal. El de ce să se simtă îngrozitor? Doar nu e ceva personal.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Aymon.

— N-am vrut să crezi că sunt un om rău pentru că am împușcat pe cineva, spune Raykeem.

Nu e singurul motiv. Nu vrea ca fiul lui să spună tuturor că taică-su e dus cu pluta.

— Nu ți-am spus pentru că n-am vrut să crezi că taică-tu e ținut, spun eu.

— Asta credeam deja. Uită-te cum se îmbracă!

Mă uit la taică-su. E îmbrăcat cu un maieu de plasă și șort foarte scurt, cum îi place lui.

— Așa se îmbracă oamenii în Statele Unite! spune Raykeem.

Raykeem Fuquay nu e homo. Se îmbracă și se poartă de parc-ar fi, efeminat și siropos și-așa mai departe, dar e cât se poate de bărbat. Chiar aș fi preferat să-l intereseze bărbații, așa aș fi avut o scuză să-mi iau catrafusele și să dispar.

— De unde știi că tipul pe care l-ai rănit locuiește aici? întreabă Aymon.

— Nu sunt sigur, dar trebuie să fie încartiruit în zonă. Am văzut că avea o insignă cu Kentucky Wildcats pe cască militară. Am ales să ne stabilim în orașul ăsta deocamdată, pentru că au fost atât de multe sigle din astea văzute aici.

Mă uit la fiul meu cum îl fixează pe taică-su cu o privire ciudată.

— Uite, îmi dau seama că motivele pentru care ne-am mutat aici ar putea părea un pic... hmm...

— Cretine? spune Aymon.

— Da. Dar cui îi pasă? Niciun fel de regrete! continuă Raykeem. Am ajuns să iubesc țara asta sonată. Îmi plac oamenii. Atât de diferiți între ei!

Aș fi putut eu să fiu prieten cu negri și cu fetițe în Irak?

Nu mai suport gogoșile pe care mi le vinde omul ăsta. Sar de pe scaun și arunc șervetul pe masă.

Fug în dormitor, înainte să apuce vreunul dintre ei să mă oprească. Puțin îmi pasă dacă o să mai stăm vreodată împreună la aceeași masă. Puțin îmi pasă dacă vine vreunul dintre ei înapoi cu mine.

Vreau să mă întorc acolo unde mi-e locul. Puțin îmi pasă dacă destram

familia asta pentru totdeauna.

Ray

Repetăm în livingul murdar din casa lui Luster. Locul e minuscul. Și în general nu e un loc prea plăcut. Nici noi nu contribuim cu nimic să-l facem mai bun pentru că, deși nu sunt sută la sută sigur, cred că muzica noastră sună ca dracu'.

Aurora ține bine ritmul, dar lovește mult prea des talgerele și toba mare, care scoate un zgomot îngrozitor. Chitara bas a lui Ember e mult prea mare pentru ea și abia poate s-o țină-n brațe. Opal cântă demential la chitara electrică, dar face solouri când probabil n-ar trebui. Mie mi-e foarte greu să-mi amintesc ce cânt la chitara mea cu clape. Dar, cel puțin, Luster pune suflet în cuvintele pe care le cântă.

— Fetițo, ai mișcări de veveriță! cântă Luster.

Am spus, feti-i-i-țo, ai mișcări de veveriță! Și am găsit un leac pentru răceala generală... Tu ești!

În clipa următoare, Ember cade grămadă cu chitara peste ea. Luster ne spune să ne oprim din cântat.

— A sunat ca un cur, spune el. A fost un rahat la puterea a patra. Nici nu știu dacă a fost rock sau altceva. Ray, ai idee măcar ce melodie cântăm?

— „Hygiene Bygene”, nu? zic eu.

— Nu! urlă Luster. Era „Veverițoasa!” Nu era evident?!

— Îmi pare rău. Am multe pe cap.

Ca și alții, Luster e foarte nerăbdător uneori.

Parcă e obsedat să meargă întruna mai departe. Pe când eu mă simt mereu rămas în urmă.

— Bun, rostește el. Hai să trecem la „De la școală mi se scoală”. Începe tu, Ray!

— Bine.

Le comand degetelor mele să cânte primele acorduri, când observ că Luster îmi aruncă o privire feroasă.

— Stai puțin, spune. Asta nu e „De la școală mi se scoală”. E „Decență ironică”.

— Ah... îmi pare rău.

Sincer să fiu, habar n-aveam ce cânt. Putea la fel de bine să fie și o melodie Spin Doctors.

— E vreo problemă, Ray Fuquay? întreabă Luster.

— Aă... m-am certat nasol cu nevastă-mea aseară. Acum vrea să se întoarcă în Irak, împreună cu băiatul.

— O, Doamne! Vorbește serios? întreabă Aurora.

— Mă tem că da. De dimineață își împacheta pijamalele.

— Ghinion, spune Luster. Nu, dă-mi voie să completez. Ghinion la pătrat.

Îmi spun cu toții că regretă ce se întâmplă. Nu știu dacă e doar din cauza limbii, dar e greu să dai răspunsuri potrivite când lumea îți spune că regretă ce ți se întâmplă în situații regretabile. Au și alții problema asta. Odată, aici, am spus „Regret” la o înmormântare. Femeia respectivă a spus „Și eu”. Uneori cuvintele nu transmit ideea. Sau niciodată.

— Mulțumesc. Haidem... „De la școală mi se scoală”! Dă-mi două acorduri!

— Hei, ai avut o zi grea, Ray, rostește Aurora.

Poate-ar trebui s-o lăsăm pe altă dată.

— Poate, zice Luster. Repetiția asta sună ca dracu’ Oricum, parcă e Belinda Carlisle.

Cu problemele de peste zi suprapunându-se tunetelor nopții. S-ar părea că așa se termină toate repetițiile noastre.

— Nu cântăm chiar așa nașpa pentru o trupă care a repetat numai de cinci-șase ori, spune Aurora în timp ce demontează bateria.

— Exact, asta e problema, enunță Luster. Asta e abia a șasea repetiție. Ar trebui să repetăm de șase ori pe săptămână dacă vrem să se vadă ceva.

— Știi bine că frații tăi n-ar accepta una ca asta, spune Opal.

Se aud zgomote joase, bubuitoare, curgând din niște boxe de mașină care zguduie toată casa. Tot un fel de tunete ale nopții, sub altă formă, lucrând împotriva noastră. Bum, bum... bum.

— Că tot vorbeam de frații mei, uite că au venit! răcnește Luster ca să acopere zgomotele. Aurora, de ce nu te împaci cu taică-tu? Casa ta ar fi perfectă pentru repetiții!

Luster are dreptate. Aurora are un subsol antifonat și locuiește într-o zonă rezidențială fără prea mulți rezidenți. Dar, ca de atâtea ori, problema e o persoană. De când Aurora s-a făcut satanistă, tatăl ei nu mai vorbește cu ea.

— Nu-i așa de simplu. E convins că suntem un fel de trupă death metal. Știu sigur că nu ne-ar da voie, spune Aurora.

— Spune-i că noi nu cântăm death metal. Spune-i că suntem o trupă power-pop new wave heavy metal punk rock, care face rock imposibil la puterea a cincea, zice Luster.

Zgomotul de-afară se oprește și intră trei dintre frații lui Luster. Sunt niște tipi masivi cu ochelari de soare, tricouri de baschet, bandane, jeanși lălâi, bijuterii de aur și pe toți îi cheamă Jerome.

— Ah, căcat! Ciudații dracu', iar cântă rahaturile lor ciudate aici! se exprimă Jerome.

— Da, Jerome, cretin ce ești! Noi îi spunem rock, spune Luster.

Jerome trăneste pe canapea o pungă de hârtie maro. Îmi dau seama numai uitându-mă la ea că probabil nu-i în regulă. Dar sunt pe deplin conștient că s-ar putea la fel de bine să nu fie decât cumpărături. Nu-mi pasă ce spune

Luster. Oamenii merită să li se acorde încredere.

— Că tot vorbești de rock, frățioare, Jerome și cu mine am făcut rost în sfârșit de-o grămadă de praf, înțelegi tu, și o să-l vindem, înțelegi tu, așa că tu și cu cretinii tăi ar trebui să vă cam cărați, înțelegi tu?

Nici că puteam să mă înșel mai tare. Jerome aruncă un pistol pe măsută. Ceilalți doi Jerome stau în picioare, de-o parte și de alta a Aurorei.

— Rahat, Jerome, spune Jerome. P-asta am putea s-o lăsăm să rămână, înțelegi tu? Care-i treaba?

— Bună, spune Aurora.

Pare foarte stânjenită.

— Care-i treaba? zice Jerome.

— Cred că ar trebui să-i felicităm pe frații mei, spune Luster. Vânzarea de cocaină e încununarea carierei lor pământești. Toată viața au așteptat să avanseze de la vânzarea de marijuana și LSD la cocaină.

— Rahat, așa e, în mă-sa! vine replica lui Jerome.

— De ce nu sărbătoriți uitându-vă la Scarface pentru a mia oară? spune Luster.

— Cre' c-așa o să facem, înțelegi tu? spune Jerome.

Cred că sunt singurul care observă că Ember tocmai a luat o pungă de plastic plină cu o chestie albă din punga maronie a lui Jerome. Totuși s-ar putea să fie doar cumpărături. Ember ascunde fără probleme punguța sub tricoul ei lălâi.

Nu spun nimic. Ember e o fetiță rea și foarte isteasă. Sunt sigură că știe ce face. Nu vreau să fac necazuri nimănui. Așa că mă abțin. Tac din gură și las lucrurile în plata Domnului.

Frații se holbează încă la Aurora. Ea zâmbește nervos. Când e în public, e mereu rușinoasă. Are impresia că lumea se uită la ea. Asta pentru că probabil așa și e. Ca acum.

— Of, Luster, presupun că aș putea să renunț la Satana de dragul trupei, spune ea destul de nervoasă. În plus, tata e preot. Predică mereu despre iertare.

Ca și scorpia de nevastă-mea, cu Allah, Allah,
Allah al ei.

VI

GEMETE DE TÂRFĂ TURBATĂ

Aurora

Oare există oameni care atunci când mă văd se simt vinovați că au picioare sănătoase? Oare se gândesc cât sunt de norocoși? Oare mă compătimesc? Sau blestemă faptul că sunt o târfă jalnică și o bucățică bună aruncată în van?

Cu David nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu ultima întrebare. Se poartă cu mine la fel cum se poartă cu oricine altcineva. E ca și cum nici n-aș fi în scaun cu roțile. Evident, are defectele lui, dar niciunul nu e dramatic. Părul lui îmi amintește de băieții de la Backstreet Boys, îi plac prea mult bijuteriile și se îmbracă prea șters. În plus, sunt sigură că e unu' din ăia care au trecut de la country la rap undeva pe la mijlocul liceului și și-au schimbat garderoba în consecință. Dar chestiile astea superficiale nu mai contează acum. Așa cum e, e tocmai bine.

— Deci i-am spus: „Ți-aș zice... dar pe urmă ar trebui să te omor!” povestește David.

Uitasem. Are și un simț al umorului destul de mediocru. Însă mexicanul cu care vorbește râde oricum.

— Bun! Ținem legătura, fratele, spune David într-o încercare de a face ceea ce numește el relaționare. Du-te și mănâncă niște pui. Roag-o pe una din fete să-ți toarne niște bere.

— Mulțam, spune mexicanul.

David se întoarce spre mine.

— Apropo, ar trebui să mergem cândva la un restaurant mexican. Știu unul unde se face un burrito excepțional.

— Delicios, spun eu.

Un tip care mușcă dintr-un copan de pui se izbește de mine. Presupun că nu m-a văzut.

— Pardon, spun eu.

— Au! Scuze. Nu te-am văzut.

Sunt la o petrecere în apartamentul lui David sau în „vizuina lui de burlac”, cum îi place să spună.

Dă petreceri din astea cam o dată pe lună, fără vreun motiv anume, și își invită angajații și vechii prieteni din liceu. Are un apartament chiar drăguț, dar de fiecare dată petrecerea se ține mai mult afară, pe trotuar, unde se fumează.

Câteva fete încearcă să ajungă la David, dar le cam stau în drum, așa că trebuie să facă manevre în jurul meu.

— Ah, le stau tuturor în drum – povestea vieții mele!

Deși aude ce-am spus, David nu mă consolează în niciun fel și chestia asta mă cam oftică. Mă trag deoparte, mai în spate, spre perete.

— Mișto petrecere! spune una dintre fete.

— Da. Supertare! spune altă.

— Mersi, fetelor. Nu pot să spun decât: distrați-vă la greu azi, fiindcă mâine o să aveți de muncit din greu. N-o să ne vedem fundurile de treabă, după ce lansăm sosul special de pui. Dar, asta e, munciți din greu, vă distrați la greu! Nu-i așa, fetelor?

— Așa e!

— Bravo! Acum mergeți să mâncați niște pui.

Fetele se-ndepărtează și David mă vede stând singură lângă perete. Dintr-odată scoate din buzunarul de la pantaloni un aparat foto din ăla ieftin, de unică folosință.

— Hei – dă-mi o privire sexy!

Îi ofer o privire seducătoare, dar jucăușă și îmi face o poză.

— O să-ți spun direct... Arăți de să te lingi pe degete în seara asta, zice el.

— Mersi.

Mi-a mai spus-o o dată, mai devreme.

În mod normal, David nu e așa de nesincer și de neatent. Asta îmi confirmă o teorie de-a mea în legătură cu oamenii. Teoria mea zice așa – dacă vrei cu adevărat să fii cu cineva și să cunoști pe pielea ta caracterul acelei persoane, trebuie să rămâi singur cu ea. Ochii sau urechile oricărei alte persoane prezente îi știrbește esența. Dacă ieși la masă cu doi dintre prietenii tăi cei mai buni, n-o să ai lângă tine două persoane complete și niciunul dintre ei nu se va comporta la fel de autentic cum ar face-o dacă ar fi numai cu tine. Dacă ești cu un prieten la o petrecere cu multă lume, vezi numai o părticică din adevărata lui personalitate. Dacă aplici același raționament la scară națională, globală sau chiar la scara evoluției, tot ce s-a întâmplat vreodată s-ar putea să ți se pară logic.

Iubitul

Drept să spun, toată lumea arată nemaipomenit în seara asta. Mă uit în jur și văd câteva bucățele bune. Foarte bune! Bucățele de care știu din surse sigure că sunt bune, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Hei, David, tot vreau să vorbesc cu tine despre o chestie, spune Aurora.

O, minunat! Sper să nu fie una din discuțiile alea de genul „Vreau să știu cum stăm” și alte rahaturi de felul ăsta.

— Ia zi!

Are niște țâțe a-ntâia. Păcat că e în scaun cu rotile.

Altfel aş sări pe ea. I-aş rupe rochia aia chiar aici.

— Încercăm să ne facem un program mai susținut de repetiții cu trupa.

— Minunat!

Minunat! Nu vine cu texte despre relația noastră.

— Știu. Ne-am hotărât să repetăm în serile de joi și mă întrebam...

— Sigur. Poți să-ți iei joia liberă.

— Pe bune?

— Mda. Îi dau tura aia lui Candy.

— O, ești sigur că n-o să se supere?

— Mda. Mi-e datoare oricum. E-n regulă.

— Mersi, David. Ești cel mai bun șef pe care l-am avut vreodată.

— Iubito, nu te mai gândi la mine ca la un șef.

Sunt și prietenul tău.

— Știu. Îți mulțumesc că ești așa de bun cu mine. Majoritatea tipilor nici nu s-ar gândi să se uite la o fată în scaun cu rotile.

Majoritatea fetelor în scaun cu rotile n-arată trăsnet. În afară de asta, Aurora nu e decât tipa care face biscuiți.

— Hei, tot frumoasă ești!

— Mersi.

Sunt cel mai tare. Acum e momentul să-i arunc întrebarea. Aștept clipa asta încă de când am angajat-o pe vulpiță.

— Uite, că tot stăm de vorbă, și eu voiam să te întreb ceva...

— E vorba de popcornul special cu pui? Jur, am crezut că biscuiții sunt incluși și...

— Nu. Uită de asta. E vorba de o idee de-a mea.

Ce-ai zice să pozezi pentru un calendar?

— Nu cred că mi-ar plăcea, dacă e vorba de un calendar din ăla de care cred eu.

— Ah, nu nuduri, iubito! E vorba de costume de baie, poate lenjerie, și ceva poze din alea în care îți ții palmele peste sâni. Făcute cu gust, desigur.

— Așa spun toți. Poate-aș fi acceptat așa ceva pe vremuri, când făceam striptease. Dar acum, nu.

De asta mă temeam. E timpul să apelez la farmecul meu. Fac pe timidul și rahaturi din astea.

— Hm, păi, hm, dar dacă ți-aș spune că eu fac calendarul?

— N-ar schimba nimic... De ce să faci tu un calendar?

— E pentru restaurant. Ceva de genul: calendar cu fetele de la Ken's Fried Chicken. E cea mai tare reclamă!

— Celelalte fete au acceptat?

— Mda. Toate. Dar am păstrat pagina din decembrie pentru tine.

— Dar eu sunt în scaun cu rotile! Nu e sexy deloc.

— Putem să găsim o soluție, iubito.

Mă aplec spre ea, o privesc drept în ochi și șoptesc:

— Ai niște sâni grozavi. Deci, ce zici?

— Las-o baltă. Nu mă interesează.

Ticăloasă nerecunoscătoare! Asta nu e mișto deloc. Văd c-o să fie nevoie de muncă de convingere, așa că le chem pe câteva dintre colegile ei să facă presiuni de la același nivel.

— Ce s-a-ntâmpat? întreabă Christy.

— Fetelor, încercați să-i băgați mințile-n cap Aurorei! Nu vrea să pozeze pentru calendar.

— De ce? întreabă fetele mele într-un glas.

— Mi se pare destul de înjositor, trăneste Aurora.

— Mai ții minte când lucram la Busy Booty? spune Christy. Aia era înjositor!

— Păi, da! Era înjositor și de-asta am renunțat, spune Aurora. Dar presupun că mai bine rămâneam acolo, dacă și la Ken's Fried Chicken sunt tot o pereche de țâțe!

— Iubito, la Busy Booty nu te-ar mai primi înapoi în scaun cu rotile.

— Îți mulțumesc că mi-ai amintit, Christy.

— Fetelor, eu nu fac decât să vă dau o șansă să vă arătați trupurile, le spun eu. M-am gândit că ți-ar plăcea, judecând după cum te îmbraci, Aurora.

Poartă o rochie beton, care îi scoate în evidență picioarele-alea inutile.

— N-ar trebui să judeci oamenii după cum se îmbracă, știi?

— E-adevărat... Deci, pozezi pentru calendarul meu?

— Nu! Dumnezeuule, David, credeam că ești altfel! Credeam că mă respecti!

— Aurora, eu te respect. Adică - nici măcar nu ți-am cerut să facem sex oral.

— Nu fac așa ceva.

— Haide, fii serioasă, Aurora... Ești fată de preot.

— Și fostă stripteuză, spune Christy.

— Și satanistă, adaugă Kristie.

— Fostă satanistă. Tata mi-a dat binecuvântarea aseară. Oricum, îmi pare rău să vă dezamăgesc.

Sunt oare singura femeie din lume căreia i se pare revoltător gândul de a lua o sculă în gură?

Kristie dă din cap afirmativ. Christy își linge buzele și închide ochii.

— Uite, Aurora. Îmi pare rău, dar, așa cum ai spus, majoritatea patronilor nici măcar nu te-ar fi angajat. Te-ai aranjat bine cu slujba de la Ken's Fried Chicken. Nu vrei să continui să lucrezi aici?

Ridică privirea și ne vede, pe mine și pe fete, aplecați către ea. Apoi se ridică din scaunul cu rotile și iese pe ușă.

— Proasta dracului! Nu-i mișto. Nu-i mișto deloc!

Aurora îmi pare bine să las în urmă pentru totdeauna scaunul cu roțile și, împreună cu el, pe porcul ăla și pe fete, niște târfe a căror cea mai ambițioasă dorință și singura șansă de-a ajunge cineva e să se culce într-o bună zi cu președintele. Figura cu scaunul cu roțile a fost bună cât a durat, dar până la urmă n-a avut niciun rezultat. A fost ca o poantă despre moralitate de care nu s-a prins nimeni, la fel ca și slujba mea de stripteuză.

Sunt prima care recunoaște că am fost o proastă să am o relație cu David. E destul să te uiți la el ca să vezi la ce-i stă mintea, dar eu am încercat să pun în practică ce predic și să fiu deschisă la minte.

Cred că Luster are dreptate. Le acorzi oamenilor încredere și ei te dezamăgesc de fiecare dată.

— Aici stau, îi spun taximetristului.

— Locuiești aici? Întreabă el în timp ce trage în fața vilei cu porți pe care se vede blazonul din fier forjat: „B'c de la Buchanan.

— Da. Mulțumesc.

Plătesc și cobor și observ că omul mă studiază din cap până-n picioare, se uită la rochia mea neagră de târfă, la jacheta de piele, la rujul roșu aprins, de prostituată.

— Ce e? mă răstesc la șoferul necunoscut pe geamul deschis.

— Nimic.

Faptul că m-a lăsat pe mine aici a fost probabil încununarea unei săptămâni de lucru.

Primul lucru pe care îl aud când intru e vocea emoționată a lui Luster.

Ce caută la mine-acasă, habar n-am.

— Sunt de acord, părinte. Dumnezeu e cu adevărat în noi toți, afirmă Luster.

Rahat! Vorbește cu tata.

— El sau Ea reverberează în sunete care lovesc ciocanul, nicovala și scărița. Când cânt rock, ca un bărbat-copil îndrăgostit, atunci sunt asemenea lui Dumnezeu. Rockul e religia mea. Cred în rock.

Mai mult decât atât, fac rock imposibil. Și, părinte, cred că rockul mă poate ajuta să supraviețuiesc zilelor de coșmar și că într-o bună zi rockul mă va duce în paradisul meu personal.

Nu pot să-i întrerup încă. Trebuie să aud ce răspunde taică-miu.

— Interesant, spune tata sau „reverendul Buchanan”, pentru restul lumii. E și ăsta un mod de a privi lucrurile.

— Așa e, admite Luster.

— Dar sper, Luster, că în această căutare a paradisului tău personal n-o să ajungi să te îneci în voma ta personală, cum li se întâmplă acestor vedete rock.

— Nu, părinte. Eu nu sunt un clișeu rock'nroll. Credeam că v-ați dat

seama de asta până acum. Ce vreau să spun e că încerc să-mi găsesc paradisul aici, pe pământ. La urma urmei, cum spunea Vladimir Nabokov, „Viața de după moarte s-ar putea foarte bine să nu fie altceva decât o stare eternă de crâncenă nebunie”. Așa că de ce să n-avem un rai pe pământ, în praf?

— Vorbiți prea mult! Nu mai plecăm odată? se milogeste altă voce.

E și Ember aici.

— Nu e o scumpete? remarcă tata. Mi se parc minunat că v-ați găsit cu toții o modalitate de expresie prin muzică.

— Expresie, impresie, spune-i cum vrei, vrei? zice Luster. Cică niciun om nu e o insulă, dar eu sunt o peninsulă.

E așa de amuzant să-l aud pe Luster făcând conversație cu tata, să văd cum se întrepătrund două curenți ale vieții mele care până acum au fost total separate. E ca și cum profesorul tău preferat ar ieși să bea ceva cu unchiul tău sau terapeutul și colegii tăi s-ar uita la televizor împreună. Mi-ar plăcea să-i adun pe toți la un loc, numai așa, ca să văd ce se întâmplă.

E amuzant numai gândul că Luster ar putea sta de vorbă cu părinții cuiva. E straniu că nu l-am auzit niciodată vorbind de părinții lui. Sunt aproape sigură că a fost practic crescut de frații lui mai mari (sau ceva de genul ăsta) și că el, fiind al șaptelea din cei treisprezece frați, la rândul lui, a avut grijă de cei mici. Dar Luster e unul dintre oamenii ăia pe care nici nu ți-i poți imagina cu părinți. E imposibil să fi apărut ca rezultat al contopirii fizice dintre doi oameni. Un tip ca el trebuie să fi fost generat spontan.

— Și cum se cheamă trupa voastră? întreabă tata.

— Nu știu încă, dar momentan înclinăm spre *Bărbați albi bine educați*.

— Bună treabă! spune tata.

— Sau The Fuxtables! spune Ember.

— Ce? întreabă tata și ăsta e semnalul să-mi fac intrarea.

— Unde ți-e scaunul? întreabă Luster impacientat.

— Dă-l încolo! L-am lăsat la David. Ce căutați voi doi aici?

— Am vrut să vedem dacă putem ajuta cumva să se aplaneze diferendele dintre tine și tatăl tău.

— Ah! Nu era nevoie. Tata și cu mine am avut o discuție lungă aseară.

Cât de tare își dorește Luster ca trupă să aibă succes! Probabil că a venit până aici cu autobuzul tocmai de unde locuiește el, în speranța de-a asigura trupei un spațiu pentru repetiții. A adus-o până și pe Ember, cu fețișoara ei irezistibilă.

— Daa... Am vorbit și am rezolvat totul, spune tata. Am binecuvântat-o și am primit-o înapoi în turma Domnului. Vremurile întunecate au rămas în urmă. Gata cu Satana, așa e?

— Gata cu Satana, confirm eu.

Satanismul meu n-a fost decât o fază. Toți adolescenții trec prin diferite faze, dar mie-mi place ca ale mele să fie spectaculoase. Recunosc că a fost o

prostie.

— Tată, îmi pare rău. Sper că nu te-a speriat Luster.

O văd pe Ember ieșind din cameră în patru labe, murdărindu-se pe genunchi cum fac copiii mici.

— O, până la urmă am avut o discuție grozavă!

Cred că Luster e cel mai citit tânăr cu care am stat de vorbă vreodată. Luster, ești bine-venit în casa mea oricând.

Tata nu știe cum cântărește Luster fiecare cuvânt.

Îi place la nebunie să-i facă pe oameni să transforme în realitate tot ceea ce spun.

— În acest caz, bunul meu domn, o să rămân peste noapte.

Tatăl

Trebuie să schimb subiectul imediat. De-aș găsi un subiect nou! Ah, da!

— Rory! Ești din nou pe picioare, așadar! N-a fost o nebunie, Luster? O fată tânără și perfect sănătoasă să aleagă să poarte povara unei existențe în scaun cu roțile. Ai mai auzit așa ceva?

— De fapt, a fost ideea lui Luster.

— O!

Tânărul încuviințează din cap. Ar trebui să-i port pică, presupun, pentru că a împins-o pe fata mea, sânge din sângele meu, pe un drum al pierzaniei. Dar nu pot să înțeleg din ce adâncuri întunecate izvorăsc ideile atât de incitante ale omului ăstuia și mă interesează să-i aflu justificarea.

Așa că ascult.

— Părinte, să spunem lucrurilor pe nume. Fata dumneavoastră e frumoasă și, evident, există mulți bărbați care ar vrea să se distreze cu ea. Când am cunoscut-o pe Aurora, era sătulă să fie privită ca un obiect sexual.

— Bun, Luster, e suficient, spune Rory.

— Nu, intervin eu. Vreau s-aud ce-are de spus.

Continuă, Luster.

Observ că fetița cea adorabilă nu mai e de față.

Probabil că s-a plictisit de interacțiunile noastre de adulți. Noul meu prieten afro-american continuă.

— Aurora a încercat să facă față propriei sexualități în stilul ei isteric, dar eu i-am sugerat ideea scaunului cu roțile. M-am gândit că, dacă ar părea moartă de la talie în jos, sexul ar ieși din ecuație în relațiile ei cu oamenii, pentru că, la urma urmei, copulația tradițională...

— Luster! A prins ideea! îl întrerupe Rory în punctul culminant al explicației.

În realitate nu era o idee chiar atât de absurdă.

— De ce nu mi-ai spus că ăsta era motivul pentru care umblai în scaunul

cu rotile, Rory?

— N-am crezut că o să înțelegi. În plus, de fiecare dată când stăteam de vorbă, începeai să țiți la mine pe motiv că sunt satanistă.

— Așa e. Fiica mea, satanista...

Îmi cobor privirea și clatin din cap, dezgustat.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, afirmă băiatul.

— Uite ce e - era o rebeliune creativă, spune fiica mea.

Trebuie să recunosc că această „rebeliune creativă” a lui Rory s-ar putea să fie o alternativă fericită la rebeliunea surorii ei mai mari. Stacy a avut grijă să rămână însărcinată. Apoi a renunțat la liceu și s-a mutat împreună cu un bărbat mai în vârstă decât ea (care probabil nu era tatăl copilului). Chad a părăsit-o la scurt timp și pe urmă eu i-am cumpărat o casă în California, unde a eșuat ca actriță, și-a dat examenele de absolvire a liceului, s-a dus la facultate și a devenit atee. În orice caz, mă asigură că, deși nu e o persoană religioasă, e totuși interesată de latura spirituală.

— Deci înțeleg că ideea scaunului cu rotile n-a avut rezultatele așteptate.

— Nu tocmai, răspunde băiatul. Am omis sexul oral. Ar fi trebuit să se prefacă și că are maxilarul contractat.

— Luster! Taci din gură! cere Rory.

— Rory, fii drăguță. Luster e oaspetele nostru... Deci, acum de ce-ai renunțat la scaun?

— Mi-am dat seama în seara asta că oamenii o să mă judece indiferent ce fac. Prietenul meu mi-a demonstrat că pentru el nu există decât sânii și coapsele mele, ca pentru toți ceilalți.

— Rory, nu spune așa ceva! strig eu. Tu însemni mult mai mult decât sânii și coapse! Ai un suflet minunat, cu atât mai mult acum, când l-am smuls din ghearele Prințului Întunericului. Oricum, nu crezi că, dacă ai purta haine mai largi, poate niște fuste-pantaloni, bărbășii nu te-ar mai trata așa cum fac acum?

— Mie îmi plac hainele mele! De ce să-mi schimb eu garderoba pentru alții?

— Ai stat într-un scaun cu rotile din cauza altora, nu-i așa? Rory, nu ești consecventă.

— Aveți dreptate, părinte, spune tânărul cel destupat. Nu e consecventă, dar la ea inconsecvența e o calitate pe care ar trebui s-o iubim.

— Ce vrei să spui, prietene?

— Ați prefera să fie consecventă, știind ce se așteaptă de la o fată care poartă o rochie ca asta?

Rușinată, fiica mea trage de rochia mini, încercând să-și acopere mai mult coapsele.

— Păi, nu, răspund eu.

— Sau ați prefera să fie consecventă cu stereotipul care spune că o stripteuză e neapărat o târfă proastă?

— Nu.

— Sau ați prefera ca fiica dumneavoastră să fie consecventă tiparului pe care l-au construit atâtea alte fete de preot înaintea ei, care și-au manifestat revoltă împotriva taților desfăcându-și picioarele în fața oricui?

— Bineînțeles că nu.

M-aș lipsi de asemenea vocabular, dar e oaspetele meu.

— Atunci să-i mulțumim Domnului că fata asta a avut destulă minte să-l venereze pe Satana și să meargă într-un scaun cu roțile de care n-avea nevoie. Aud un amin?

Nu știu dacă e din cauza vocii lui sau a cuvintelor pe care le rostește, dar tânărul ăsta ireverențios ar putea să transforme pe oricine într-un credincios. Punctele lui de vedere și gândurile lui sunt neortodoxe, dar solide. Vorbele lui sunt puternice. Convingerile lui par de neclintit. În ciuda stilului său violent, a reușit să dezamorseze lucrurile între mine și fiica mea și mă trezesc că sunt de acord cu el.

— Amin.

Dar, imediat ce mărturisesc, sunt azvârlit la loc în realitatea necesară a reședinței mele pământești, în clipa în care din camera de alături răzbate zgomotul îngrijorător al unui obiect de valoare făcându-se țândări.

— Ember? răcnește sânge din sângele meu.

Aurora

Ne repezim cu toții în direcția de unde a venit zgomotul, și anume camera în care tatăl meu își ține obiectele valoroase de artă religioasă. Dăm buzna înăuntru și o găsim pe Ember, care privește în sus spre noi cu încruntătura răutăcioasă, dar simpatică pe care o afișează de obicei. În jurul ei, podeaua e plină de fragmente de ghips albe, maro și de culoarea pielii.

— Statuia lui Isus! strigă tatăl meu.

Îmi vine să râd, dar îmi dau seama cu tristețe că pentru el chiar e o tragedie. Își iubește statuile.

Luster e deja pe jos, încercând să reasambleze idolul căzut.

— Ember, ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Am împins-o cât am putut de tare și s-a spart.

Nici vorbă de scuze. Îi place să distrugă.

— Dar de ce-ai făcut așa ceva? întreb eu.

— M-am gândit c-o să-ți placă, spune Ember și ridică mâna cu arătătorul și degetul mic în sus, făcând semnul Diavolului.

— Nu, Ember. Am terminat cu chestiile astea.

Gata cu Satana! Uită toată povestea. N-ar fi trebuit să fii atentă la toate prostiile astea. Vorbeam și eu.

Dumnezeule, trebuie să fim mai atenți la ea.

Luster nu reușește să-l reasambleze pe Isus. Între timp, tata arată de parcă e pe punctul să explodeze și chiar așa se întâmplă.

— Mama dracului! Asta e cea mai scumpă statuie a lui Isus pe care-o am!

Ember râde, dar mie nu-mi mai vine. Tata se așază în genunchi și strânge la piept bucăți mari de ghips, de parcă ar îmbrățișa un soldat muribund. Luster se lasă pe vine lângă el.

— Strângem noi, părinte. Nicio problemă, spune Luster.

— Nu! mârâie tata. Plecați! Cu toții, dispăreți în clipa asta!

— Deci putem să repetăm aici cu trupa? Am tot vrut să vă întreb... spune Luster.

— Nici gând! Afară!

Ember continuă să rânjească și să chicotească și parcă arată altfel. Acum îmi dau seama că e prima dată de când o cunosc, de-un an de zile, când o văd zâmbind. E întotdeauna atât de drăguță, încât presupun că n-am remarcat niciodată adevăratele sentimente reflectate pe fețișoara ei.

E mereu furioasă sau bosumflată sau plină de gânduri negre, iar uneori pare chiar deprimată.

În timp ce ne îndreptăm spre ușă, îmi vine s-o apuc pe Ember și s-o scutur bine și să țip în urechiușele alea ale ei: „Nu te mai purta așa! Ai opt ani! N-ar trebui să ai nicio grijă pe lume! Ar trebui să fii fericită!”

Dar îmi dau seama că nu sunt în poziția să-i țin predici, pentru că și mie mi s-ar fi putut spune același lucru încă din adolescență, căăștia sunt aniimei cei mai frumoși și toate rahaturile alea. Însă cred că un copil deprimat e cel mai trist lucru de pe lumea asta.

Aș da orice să mai fiu copil, să mă întorc la vremurile dinainte de coșuri, săni, droguri, slujbe, iubii, moarte și toate gândurile sâcâitoare care te fac să pui întruna la-ndoială tot ce e în jurul și în sufletul tău. Habar n-aveam ce copilărie minunată trăiesc pe vremea când gândurile mele erau limpezi, pure și adevărate, când acceptam pe loc orice persoană nouă și ea mă accepta pe mine, când noțiunea de ce gândesc ceilalți nici măcar nu exista.

Așa că asta e epifania mea pe ziua de azi și cred că ar trebui predată în școlile generale peste tot în lume. Niciodată n-o să te apropii de perfecțiune mai mult decât în copilărie.

VII

REVOLTĂ LA ȘCOALA PRIMARĂ

Ember

Mt-am băgat mâinile în pantofi și merg prin toată clasa în patru labe, ca un câine.

— Na-hula-hula-hula! Na-hula-hula-huu! fac eu, niște sunete pe care îmi place să le scot.

— Ember! Treci aici, acum! spune mama.

O cheamă Kristen. E o ticăloasă. E foarte frumoasă și are aproape treizeci de ani. O urăsc.

— Doamnă și domnule Blackwell, vă mulțumesc că ați venit, spune doamna Watson.

E învățătoarea mea lesbiană. Și pe ea o urăsc.

— Nicio problemă, spune mama. Dar nu putem să stăm mai mult de trei și jumătate. Trebuie să-mi duc câinele la cursurile de agilitate.

— Nu vă rețin mult. Voiam numai să discut cu dumneavoastră despre comportamentul lui Ember.

Presupun că nu v-a adus să semnați înștiințările cu privire la purtarea ei. Nu mi le aduce niciodată înapoi semnate.

— Nu. Don, tu ai văzut vreo înștiințare?

— Nț, nț, spune idiotul de taică-miu. Și el are aproape treizeci de ani și e nașpa.

— Nu le-ați văzut pentru că le-am ars pe toate!
urlu eu.

Știu că nu e bine, dar îmi place la nebunie focul.

Când am la-ndemână chibrituri sau brichete, pur și simplu nu pot să mă abțin.

Focul e așa de frumos! Îmi place să-mi imaginez lumea întreagă în flăcări. Văd Pământul din spațiu. În loc de apă, oceanele sunt de foc. Visez asta uneori.

— Ei bine, m-am gândit că ar trebui să știți că purtarea ei a început să ne scape de sub control, spune învățătoarea. Și, dacă va continua așa, vom fi nevoiți să luăm în calcul exmatricularea.

— O, vai de mine, e chiar atât de indisciplinată?

Întreabă mama.

— Păi, da, este. Ne așteptăm la cazuri de indisciplină în orice colectiv de clasa a treia, dar, sincer, intensitatea și agresivitatea comportamentului ei ne sperie uneori și pe mine, și pe ceilalți elevi.

— Ce-a făcut așa de grav? întreabă tata.

N-are coaie.

— Să vedem... Am aici o listă. A aruncat cu foarfecă în alți elevi, a pulverizat soluție de spălat geamurile în ochii colegilor, a scrijelit Slayer pe aproape toate băncile, și-a acuzat câțiva colegi că sunt homosexuali, m-a acuzat mine de același lucru, trage regulat pe nas aburi de lipici, a fost prinsă de trei ori mestecând tutun, scrie pe tablă mesaje criptice gen „ziua de coșmar”, a încercat să instige elevii să se revolte la cantină, face o chestie – scrie ce spun eu înainte să apuc să spun. Și lista continuă...

— Bun, și ce vreți să facem noi în privința asta?

Întreabă scorpia de maică-mea. Știm cât e de rea.

N-avem ce să-i facem. Am încercat totul. Ritalinul nu dă rezultate. Nimic nu dă rezultate. E pur și simplu sălbatică.

— Are probleme de vreun fel acasă? întreabă lesbiană.

— Ai probleme? mă întreabă tata.

Clatin din cap. Nu eu.

— Spune adesea că e prietenă cu o stripteuză, un irakian și un negru nebun. Știți ceva despre asta?

— Nu, spune mama. Minte tot timpul. Singura persoană cu care știu că își petrece timpul e femeia care are grijă de ea și care are optzeci de ani.

— Noi credem că s-ar putea să aibă prieteni imaginari, spune tata.

Habar n-au ei, idioții!

Mama

Să fi fost eu vreodată așa de nebună cum e fiică-mea? Jur că, dac-aș fi ajuns la un pas să fiu avortată, ca ea, m-aș strădui să mă port un pic mai frumos. A avut noroc că deja făcusem prea multe, altfel nu s-ar fi născut.

— Ați luat în calcul tratamentul psihiatric? întreabă învățătoarea.

— Uitați ce e, doamnă...

— Doamnă Watson.

— Mda, doamnă Watson, spune tata. Ember n-a fost niciodată un copil normal. Nu se comportă ca alți copii. Pe mine, când eram copil, mă entuziasmau chestiile simple, ca apăsatul butoanelor din lift, înțelegeți dumneata? Dar pe Ember o lasă rece asemenea lucruri.

Bravo, Don! Să nu cumva să spui că fata noastră a fost la psihoterapeut! Prima dată am dus-o pe Ember la terapeut când avea șase ani, pentru că am observat că ținea partea coiotului și îi striga „Mori!” struțului. Psihoterapeutul n-a avut ce să-i facă.

Fata asta e o corvoadă prea mare. Să-l ia naiba pe Don că m-a lăsat gravidă! Probabil că aș intenta divorț dacă n-am avea ocazia să ne mai distrăm și noi, cum am făcut în ultima vreme. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu că Opal poate să stea mereu cu Ember. Mie și lui Don ne place să avem timp pentru

noi, acum că fiica noastră a ajuns la o vârstă la care nu mai are așa mare nevoie de părinți. În plus, se pare că oricum îi place de Opal mai mult decât de noi.

— Au! Ember, ce dracu'!

Ember tocmai a aruncat cu o foarfecă în capul lui Don.

— Ember! Treci aici, acum! ordon eu.

Acum aruncă în noi cu creioane colorate.

— Potolește-o! îi spun soțului meu.

El se supune, iar eu reiau discuția cu învățătoarea.

— E o fetiță atât de drăguță, doamnă...

— Doamnă Watson.

— Așa... E absolut adorabilă pe dinafară și e greu să-ți imaginezi ce monstru e pe dinăuntru.

Aud trei scatoalce sănătoase în spatele meu. Asta de obicei o potolește pentru câteva minute.

— Ești nașpa! urlă fiică-mea după ultimă palmă.

— O, e și foarte inteligentă, spune învățătoarea.

Asta e o noutate. Mie nu mi s-a părut niciodată prea deșteaptă.

— Dar vă avertizez... În cazul în care purtarea ei nu se ameliorează, nu numai că riscă să fie exmatriculată, dar școala va discuta cu asistenții sociali, pentru că s-ar putea ca locul lui Ember să fie la Căminul de Est.

— Căminul de Est pentru fete?

— Da.

— Ai auzit, Don? Vor s-o trimită pe fata noastră la Căminul de Est.

— O, splendid! spune Don, în timp ce-o așază pe Ember într-o bancă.

Nu-mi trimit ei mie copilul în pușcăria aia!

Aveam în gașcă niște neisprăviți care stăteau acolo.

Doamne, ce bun ar fi un joint în clipa asta!

— Ce e Căminul de Est? întreabă fiică-mea.

— Nu-ți face griji, Ember. O să găsim noi o soluție, spune lesbiană.

— Îți spun eu ce e, îi zic. E un cămin unde sunt trimise fetițele rele, iar majoritatea sunt niște orfane date naibii.

— Ember, eu știu că tu ești o fetiță cuminte și n-aș vrea să fii nevoită să pleci din școala asta sau din casa ta, spune învățătoarea.

— N-o s-o trimiteți la un cămin pentru delincvenți, spun eu. O să ne schimbăm, Ember. O să facem din tine o fetiță cuminte, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire obraznică și zice:

— Nu-mi spui tu mie ce să fac și într-o bună zi o să fiu mare și o să mă piș pe voi toți.

Ember

Mama a spus că, după toate problemele pe care i le-am făcut, are nevoie de o pauză, să scape de toate grijile. A doua zi după întrevvedereea cu doamna Watson, ea și tata au plecat. Sunt în Cancun. O să stea acolo cam o lună. M-au lăsat acasă cu femeia care are grijă de mine. Câinele l-au luat cu ei.

Nu mă deranjează, pentru că femeia asta e Opal.

Acum Opal o să locuiască la mine acasă o lună.

Mama i-a spus că nu mai face față și că are nevoie de o vacanță. I-a spus să aibă grijă să merg la școală și toate alea.

Locuiesc într-o casă mare și frumoasă în suburbii. Acum nu mai e niciun adult în ea. (Opal nu se pune.) În sfârșit suntem liberi să facem ce vrem.

Opal și cu mine am început să vorbim despre libertatea noastră. Pe urmă i-a sunat și pe ceilalți.

Opal și Aurora mută canapeaua la perete. Ray sare de colo-colo. Luster cercetează livingul nostru mare.

— Ca lumea! spune. E numai a noastră pentru o lună. Câte posibilități!

Îi ajut pe Luster și pe Ray să aducă instrumentele în casă. Luster e așa de fericit! Îi place muzica teribil. Acum putem să cântăm în fiecare zi.

Scoatem totul din mașină. Lumea care se plimbă sau face jogging prin cartier se uită ciudat la noi.

Îi urăsc.

Ray le face cu mâna. Nici măcar nu face pe durul. E blând și nu e ca ceilalți bărbați.

Uneori oamenilor nu le place să ne vadă pe toți împreună. N-ar putea să ne sufere ca trupă. Nu ne-ar putea înghiți dacă ne-ar auzi cântând. De-asta îmi place așa de tare să cânt cu ei.

Ray continuă să-și fluture mâna. Oamenii întorc privirea. De ce să fiu eu fetiță cuminte când vecinii nu vor nici măcar să răspundă la salut?

VIII

TRĂIASCĂ SUBURBIA

Polițistul

După ce-am primit a treia sesizare legată de niște activități dubioase într-una din suburbii, o iau din loc. Au fost văzuți niște indivizi dubioși (un negru și un străin) dând târcoale în jurul casei familiei Blackwell. Una dintre doamnele care au sunat a spus că familia a plecat de dimineață la Cancun, așa că probabil se întâmplă ceva.

Nici nu ies bine din mașină și aud pe cineva strigând: „Unu, doi, hai cu noi!” și pe urmă începe niște muzică rock. Zece secunde mai târziu, sun deja la sonerie și bat în ușă.

Într-un final, deschide o bătrână îmbrăcată în jeanși și un tricou pe care scrie „Nevăstuica urlătoare”.

— Ce vrei? întreabă ea.

— Doamnă, muzica e prea tare. Nu puteți să puneți muzică așa de tare în acest cartier.

— Dar de-abia am început să cântăm acum zece secunde! Sunt primele acorduri din „Raton beton”.

Nu se poate să se fi plâns deja cineva!

— Păi, urmează să se plângă. Vă deranjează dacă intru puțin, doamnă?

Se îndepărtează nervoasă și îmi lasă ușa deschisă. Intru și văd pe peretele din hol o fotografie cu un cuplu frumos. Mi se părea mie că numele Blackwell sună cunoscut. El e avocat și îl văd din când în când la tribunal. Am impresia că am și arestat-o o dată pe nevastă-sa pentru posesie de droguri.

O urmez pe bătrână în camera de zi, să văd de unde venea zgomotul, și acum înțeleg tot. Un negru creț stă în picioare în fața unui microfon, un tip cu față de arab la o chitară din aia cu clape, o fetiță cu o chitară enormă în brațe și o târfuliță la tobe.

— Deci, ce dorești? Vrei să te uiți la noi sau ce?

Întreabă răstit bătrâna.

— Nu, doamnă.

Arabul pare cam speriat și se teme să se miște.

Negrul mă fixează cu privirea. Îmi pare oarecum cunoscut.

— Eterna întrebare, spune negrul la microfon.

E vreo problemă, domnule polițist?

— Păi, nu-i nicio problemă, dar sunt sigur că urma să primim reclamații din cauza zgomotului.

Ia să vedem – cine răspunde de...

— Cred că se poate spune că eu, răspunde bătrâna.

— E casa dumneavoastră, deci?

— Nu... Proprietarii au plecat la Cancun. Eu am grijă de fetița lor, cea de *la bas*.

Mă uit la fetiță. E tare dulce, dar se uită la mine cu o expresie de-a dreptul criminală. După care scoate limba și smulge câteva acorduri din chitara aia mare de parc-ar fi furioasă pe mine.

— Deci dumneavoastră sunteți babysitterul copilului. Și ceilalți cine sunt?

— Prietenii noștri, spune bătrâna. De ce întrebați?

— Fără niciun motiv. Ni s-au raportat niște activități suspecte la această adresă. Am vrut doar să verific.

— Nu găsiți nimic suspect aici, nu-i așa, domnule polițist? întreabă gagica mișto.

— Aă, cred că nu, doamnă.

Dar tot tre' să mă asigur că nu se întâmplă nimic dubios.

— Fetițo, părinții tăi știu că tu cânti rock cu persoanele astea adulte?

Fetița nici măcar nu-mi răspunde. Nu face decât să mă privească fix. În timpul ăsta, individul ăla străin arată de parcă e la un pas să aibă o cădere nervoasă, se frământă și transpiră și alte rahaturi.

— Omule, te rog! Nu încalcăm nicio lege! țipă el cu voce tremurândă. Dar fie! Mărturisesc! Când am venit în America, nu cunoșteam regulile de circulație în oraș. Traversez pe unde nu e voie! Fac asta de multe, multe ori! Îmi pare rău! Eu...

— Ei, stai liniștit, șefu', spun eu. N-are nimeni necazuri.

Încă.

— Atunci vrei să pleci? se răstește bucățița aia bună.

— Mda, o să plec. Da' să știți că sunteți o curiozitate, ascultați la mine!

Presupun că l-am scos din sărite pe negru când am spus asta, fiindcă se uită fix la mine, de-ai zice că vrea să mă străpungă cu privirea. Îi întorc amabilitatea și atunci îmi dau seama de unde-l cunosc.

E unul dintre frații Johnson, cam cei mai mari traficanți din oraș. L-am văzut când am mai făcut câte-o arestare la ei acasă. El dispărea la el în cameră să scrie, în timp ce noi îi săltăm pe frații lui.

— Nu ești unul dintre frații Johnson? îl întreb.

— Ba da. Sunt sigur că sunteți la curent cu ocupația lor. Dar nu mă băgați în aceeași oală.

— Te cheamă Jerome?

— Nu. Luster.

— Păi, Luster, ești cam departe de casă, nu-i așa?

— Da. Încalc legile sociale, domnule polițist, la fel și colegii mei de trupă. Dacă aveți vreo problemă cu asta, puteți să mă pupați în fund, ca să zic așa.

— Ia vezi, nenorocitul! l-am băgat la răcoare pe frații tăi și-aș putea

foarte ușor să fac același lucru și cu tine. Din punctul meu de vedere, ești vinovat și numai pentru că ești rudă cu ei.

Băiatul clatină din cap și se holbează la mine, râzând ca un nebun. Nu-și dezlipște ochii de mine tot timpul ăsta. Tocmai se pregătește să spună ceva, când îl întrerupe bătrâna.

— Țineți minte pe unde se iese, nu-i așa?

— Da, doamnă. Tocmai plecam. Doar să nu faceți gălăgie, bine?

Asta-i tot, așa că mă mai uit o dată la târfulița și îi arunc negrului o ultimă privire, ca să-i arăt cine-i șeful, după care mă duc spre ieșire. Chiar când dau să ies, băiatul negru urlă după mine la microfon:

— Oh, fir-aș al naibii, domnule polițist! Tocmai mi-a picat fisa ca într-un tonomat stricat că am o întrebare pe care de mult voiam s-o pun unui om în uniformă!

Mă întorc și intru din nou în cameră.

— Foarte bine, da' nu-ți treb'e microfon ca să întreb.

Se depărtează de microfon și spune:

— Am avut întotdeauna o curiozitate. Sunt sigur că asemenea chestii se întâmplă zi de zi undeva în lume, chiar într-un orașel ca ăsta.

— Ascult.

— Să zicem că un tip merge cu mașina pe un drum pustiu, noaptea, văzându-și de treaba lui, respectând regulile de circulație și nedepășind viteza legală.

— Nicio problemă, atunci, spun eu.

— Cred și eu, spune gangsterul. Dar pe urmă să zicem că, din spatele lui, vine o altă mașină și se apropie din ce în ce mai mult și nu dă niciun semn c-ar vrea să depășească. Nu uitați, e noapte, așa că individul nostru nu vede decât niște faruri care se apropie de fundul lui. Când vede că e talonat, accelerează.

— Așa. Care-i întrebarea?

— A doua mașină se ține foarte aproape de tipul nostru, forțându-l să tot accelereze, până când, în cele din urmă, îl face să depășească limita de viteză.

În momentul ăsta, cea de-a doua mașină, cea care-l talona, dă drumul la sirenă și își afișează patriotic girofarul roșu, alb și albastru. Restul îl cunoaștem.

Trageți pe dreapta, vă rog, carnetul și talonul, vă rog, ieșiți din mașină, vă rog, poftiți amendă și așa mai departe. Deci, întrebarea mea e: cine e de vină în situația asta?

Prost nu sunt. Se așteaptă să spun că polițistul n-a greșit cu nimic, pentru că, la urma urmei, eu sunt polițist. Știu cum să mă descurc.

— În primul rând, nu s-ar întâmpla așa ceva.

În al doilea rând, amândoi sunt în culpă. Polițistul ar fi trebuit să găsească ceva mai bun de făcut decât să urmărească mașina aia. Dar nici șoferul nu avea de ce să accelereze. Nu l-a obligat nimeni. Nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă.

— Ai spune că, în realitate, polițistul a provocat această contravenție? Întreabă el. Nu s-ar fi întâmplat așa ceva dacă nu apărea el.

— Acuma ne-ntoarcem la povestea cu oul și găina. Tre' să plec.

— Prăjește puiul și oul fă-l omletă. Asta spun mereu. Dar tu mă surprinzi. Ai spus că ambii șoferi erau în culpă. Dar cum ar putea polițistul să fie în culpă, dacă, odată ce primul șofer a depășit viteza legală, el nu și-a făcut decât datoria trăgându-l pe dreapta?

E adevărat. E logic ce zice el.

— E adevărat. E logic ce spui tu.

— Da, domnule, spune băiatul. Polițistul nu și-a făcut decât datoria, adică s-a purtat ca un căcăcios împutit! Ne forțați să ajungem în situații ca asta și pe urmă vă întrebați de ce suntem cum suntem.

Ne forțați numai ca să faceți lucrurile să fie așa cum sunt în capul vostru și pe urmă nu ne dați nici măcar o șansă și nici voi n-aveți pistolul la ceafă.

Auzi la el ce rahaturi! Vorbește exact ca frații lui, parc-ar fi luat cocaină.

— Taci dracu' din gură, Johnson. O să fiu cu ochii pe tine.

Mă grăbesc să ies, ca să am eu ultimul cuvânt.

— Și nu faceți gălăgie!

Luster

Singurul lucru pe care-l am în comun cu frații mei e o ură totală, demnă de niște cavaleri Jedi, față de polițiști. Frații mei îi urăsc pe polițiști pentru că se pun în calea traficului de droguri. Eu îi urăsc pentru că, fiind zdrahonii Confederației Fără Creier, se pun în calea progresului meu. Cu toții le spunem copoilor „Șefu'„, dar eu dau mai multă greutate termenului decât neanderthalienii de frați ai mei.

În timp ce ne mutăm instrumentele în subsolul casei lui Ember, ducându-ne astfel muzica în subteran ca să nu deranjăm suburbia, mă gândesc cum drogurile fraților mei se tranzacționează în casele frumoase de deasupra noastră. De fapt, marijuana,

LSD-ul, ecstasy-ul și, mai nou, cocaina pe care le vând frații mei au contribuit la construcția acestor frumoase case. Nu numai că bine-cunoscutii oameni de afaceri, avocați, doctori și agenți imobiliari care ocupă aceste case ingerează drogurile, însă chiar ei sunt cei care le aduc în oraș și pe urmă profită din vânzarea lor către traficanți ca frații mei, care, la rândul lor, le vând oricui, de la negri la albi, la străini, la politicieni, la vârstnici, la copii nenăscuți, la adolescente gravide, la directori de liceu, la copii din parcuri, la profesori de educație fizică, la studenți, la gospodine, la fete din parcare, la săraci, la bogați, la clasa de mijloc, la obosiți, la imigranți, la tâmplari evrei, la elevi de școală primară, la țărănoi, la poponari, la hipioți, la tineri și neliniștiți, la timizi și respingători, la văduve, la orfani, la ologi, la introverțiți, la extroverțiți și

mamele și tații lor, consilierii școlari, amantele, psihanaliștii și foștii lor cei mai buni prieteni. Singurul fascicul pe care-l au în comun firele conectate la creierul lor sunt drogurile vândute de frații mei, chimicalele-astea care fac lumea să pară, pentru scurt timp, ceva mai suportabilă.

Personaje pozitive, indivizii ăștia bine-cunoscuți din clasa de mijloc, prin relațiile lor subterane în alte state, introduc drogurile în orașul nostru și le vând unor tipi ca frații mei, cu toate că, în mod normal, nu le-ar da nici bună ziua unora de teapa lor, n-ar sta la aceeași masă cu ei la un picnic și nici nu și-ar lăsa fiicele să se mărite cu un bărbat pe nume Jerome. Dar se fac bani și toată lumea e OK cu chestia asta. OK, OK, OK. Toți sunt de aceeași părere când fac biștari la greu și își băga-n venă chestii stranii. Sunt cu toții OK, iar uriașului creier mecanic tocmai asta îi place.

N-am nimic împotriva drogurilor. Doar cu OK-ul am o problemă.

Trupa noastră a fost evacuată cu succes la subsol.

A fost o repetiție extremă, atât de furioasă, încât ar fi putut părea subversivă, chiar anarhică. Suntem mai nașparlii decât o penurie de unt de arahide. Cred că, după repetiția asta, pot să spun cu mâna pe inimă că suntem cea mai bună trupă de power-pop new wave heavy metal punk rock pe care a născut-o vreodată orașul ăsta.

— Când o să cântăm în fața publicului? se interesează Aurora.

În curând, pentru că timpul e cel mai mare dușman al nostru în această existență retrogradă.

O să mă ocup să aranjez un concert. Dar pentru moment ar fi cazul să mă întorc în văgăuna pe care o numesc casă.

— Nu pleca! Rămâi aici peste noapte! se roagă Ember de mine.

— Mda... Ați putea să rămâneți cu toții aici, dacă vreți, e de acord Opal. Sunt sigură că părinții lui Ember nu s-ar supăra și, oricum, cui îi pasă?

Cu toții acceptăm pe loc invitația, pentru că acasă la noi ducem niște vieți singuratice și indezirabile. Eu n-aș rata nicio ocazie să scap din depozitul ăla de droguri și de creaturile subumane care trăiesc acolo. Familia lui Ray s-a întors în Irak și l-a lăsat singur. Tatăl Aurorei e încă ofticit din cauza statuii lui Isus și n-o slăbește deloc.

Ne mutăm în casă și devenim familia pe care niciunul dintre noi n-a avut-o vreodată, familia pe care nimeni n-a avut-o vreodată, chiar dacă e numai pentru cele câteva săptămâni pe care ni le-au oferit idioții de părinți ai lui Ember.

IX

EXTRATEREȘTRI SINGURATICI

Opal

E destul de târziu când terminăm de cântat, dar, evident, Ember nu vrea să meargă încă la culcare.

Așa că ne uităm la televizor o vreme și facem mișto de idiotii de la emisiunea The Real World, de cretinii de la Blând Date și de dobitocii de la Wild On. Ne uităm un pic și la Jay Leno, doar ca să vedem cât de penibil e interviul.

Pe la două dimineața, după ce-am făcut mișto și de Roadhouse de pe TBS, Ember ne pune să jucăm „Bună dimineața, domnule judecător!”

Jocul e așa: o persoană stă pe scaun cu spatele la ceilalți, ca să nu vadă ce se întâmplă. Apoi, unul dintre ei se apropie pe la spate și spune de trei ori „Bună dimineața, domnule judecător!”, numai că își camuflează vocea, vorbind stricat. Persoana de pe scaun trebuie să ghicească cine a spus „Bună dimineața, domnule judecător!”

Problema noastră e că toți avem niște voci foarte speciale și nu ne putem preface. Așa că e imposibil ca persoana de pe scaun să nu nimerească.

— Jocul ăsta e de căcat, spune Ray. Nimeni n-a ghicit incorectește nici măcar o dată.

— Sunt de acord cu Fuquay, spun eu. E ora de culcare pentru poponeața asta mică.

— Nu! zbiară Ember.

— Ba da! zbier eu drept răspuns. Nu putem să jucăm „Bună dimineața, domnule judecător!” toată noaptea, scumpo.

— Nu mi-e somn! scâncește ea.

— Păpușă, îmi pare rău, dar nouă ne e. Știu...

Dar dacă-ți spun o poveste?

Acceptă fără tragere de inimă. Ne pregătim cu toții de culcare și ne facem loc în dormitorul mare și dezordonat al lui Ember. Luster, Ray și Aurora se întind pe jos în saci de dormit, iar eu mă bag în pat lângă Ember.

— Ce poveste vrei să-ți spun? o întreb. Știu Jack și vrejul de fasole și primele două sezoane din Magnum P.I.⁶

— Povestește-mi despre noaptea în care l-ai cunoscut pe Luster.

— Ești prea mică să auzi așa ceva! spune Aurora.

— Spune-mi! urlă Ember.

— Spune-i! urlă Luster.

⁶ Serial de televiziune american, al cărui personaj principal este un detectiv particular din Miami.

I-am mai spus o dată lui Ember povestea asta și i-a plăcut la nebunie, așa că o s-o spun din nou, dacă e așa o desfătare pentru fundulețul ei furios.

— Totul a început într-o seară de joi, cu doi ani în urmă, când eu mă... în fine, mă jucam cu unul dintre prietenii mei. Asta era pe vremea când umblam cu bărbați mai apropiați de vârsta mea și prietenul ăsta a murit în timp ce ne... jucăm.

— Adică v-o puneți, mă întrerupe Ember.

— Așa. Deci partenerul meu a murit, dar noaptea de-abia începuse, așa că i-am convins pe cei de pe ambulanță să mă ducă până la Gloria, barul meu preferat. Șoferul a spus că regretă că nu l-au putut salva și așa mai departe, iar eu i-am zis să nu-și mai bată capul, pentru că din astea se întâmplă mereu.

Deci am intrat în bar și era seara de karaoke, o seară pe care în mod normal o evit. Sean, barmanul, mi-a dat băutura mea obișnuită, care pe vremea aia era Fin du Monde. (O comandau special pentru mine.) Stăteam la bar ca de obicei și mă simțeam ca naiba, după ce partenerul meu de hârjoncală tocmai dăduse colțul.

Exact când începeam iar să mă simt bătrână, am auzit o voce grandioasă urlând peste primele acorduri din „Some Guys Have All the Luck” a lui Hot Rod sau Rodzilla, cum îi spun eu. Vocea urlă: „Nici măcar n-am nevoie de căcatul ăla de prompter!” M-am întors cu spatele la bar și atunci l-am văzut pentru prima dată pe Luster.

Arăta bine în tricoul lui cumpărat din talcioc, ăla pe care scrie „Sal'tare!” Și a-nceput să cânte primele versuri. Cum erau, Luster?

— Singur într-o mare de oameni, în autobuz, vin de la lucru și visez, spune Luster, deja pe jumătate adormit pe podea.

— Exact. Deci a-nceput să cânte și vocea lui era devastatoare și se descurca minunat. Chiar și pe vremea aia îi plăcea să se dea în spectacol, în fața a vreo douăzeci de jechoși, într-un bar de karaoke.

Se mângâia peste tot cu gesturi lascive și toate alea și făcea un fel de salturi și, ca să vezi, n-avea nevoie de prompter.

Așa că-l întreb pe Sean: „Cine-i prospătura aia?” și Sean zice: „Ăla e Luster Johnson. E un fan al serilor de joi. Cam ciudat”.

La care eu am zis: „Mda, da' e un ciudat mișto”

și pe urmă m-am apropiat de scena micuță și am strigat spre el: „Hei! Arată-ne sfârcurile!” și cred că asta l-a deranjat. A cântat mai departe și nu mi-a arătat sfârcurile. Dar eu nu zisesem tot ce-aveam de zis.

Ceva mai târziu, când era la bar și dădea pe gât niște lapte, m-am dus la el și i-am zis: „Hei, uriașule!” Așa îi spuneam eu, „uriașule”. Am spus:

„Hei, uriașule! Ai fost tare de tot mai devreme”, la care el a zis: „Mulțumescu-ți ție”.

I-am spus că într-adevăr cântă, nu se-ncurcă, la care el mi-a servit o porție de vorbărie â la Luster.

„Încurc? Încurcă-lume, încurcătură. Niciodată nu mă-ncurc” (sau așa ceva.) Și pe urmă mi-a explicat că vine la karaoke doar ca repetiție pentru când o să aibă, într-o bună zi, o trupă rock care să cucerească lumea-ntreagă.

Lam răspuns să nu-mi zică el mie ce înseamnă să faci rock, fiindcă știu eu bine ce-i aia. Eu trăiesc pentru rock. Și pe urmă m-am oferit să-i fac cinste cu un pahar.

Ei bine, n-a acceptat să-i fac cinste. S-a rățoit la mine și mi-a zis să-l las în pace și a mârâit că-i vine să-mi spună el vreo două, pentru simplul motiv că am trompe uterine. (Astea sunt niște organe femeiești.)

Atunci eu i-am zis că-mi asum riscul și că mă cheamă Opal Oglesby. Atunci mi-a remarcat tricoul cu „Dead Milkmen⁷”. A spus: „Îmi place tricoul, dar în el sălășluiește un umanoid de cea mai joasă speță – o femeie”. Eu i-am răspuns:

„Băiete, ești cam la fel de amuzant ca mersul la cumpărat rechizite”.

S-a dovedit că era șucărit fiindcă o tipă pe nume Tina Amigdalită îi dăduse țeapă în seara aia. Mi-a zis că, după părerea lui, tipa nu lua în serios planurile lor și că probabil, dacă te porți ca un extraterestru, lumea o să te trateze ca atare.

Eu am spus: „Mie extraterestrii mi se par sexy”

și el și-a dat seama pe loc că sunt o ciudățenie la fel de mare ca el. I-am spus că-mi pare rău că fusese lăsat baltă și că și eu avusesem o seară de rahat.

El a spus: „Nu-i nimic mai nasol decât să fii lăsat baltă”, la care eu am spus: „Mda, e nașpa, dar cum e să-ți moară partenerul în timp ce ți-o tragi cu el?”

El a răspuns: „Ai câștigat” și m-a lăsat până la urmă să-i fac cinste. Așa a-nceput totul. După asta, am ajuns să ieșim împreună aproape un an.

Mă uit jos pe podea. Luster doarme dus și deja îi curge din gură.

— Și dup-aia i-am dat papucii. Sfârșit.

Ember e încă trează, dar îmi dă voie să sting lumina, cu condiția să rămân lângă ea în pat. Mă gândesc că, uite, trebuie să ai grijă la chestiile astea, doar fiindcă niște perversi au stricat totul. Oricum, cred că lui Ember îi e frică de întuneric, deși n-ar recunoaște-o nici moartă, așa că accept să rămân lângă ea în pat. Bunicile ei n-ar face așa ceva. Bunicile ei au în jur de cincizeci de ani și sunt niște târfe mai mari ca mine.

A doua zi de dimineață, după ce o duc pe Ember la școală, trebuie să merg la încă o nenorocită de ședință de terapie în grup. Le-am promis nepoatelor mele că o să merg la tâmpeniile astea pentru că ele sunt singurele rude pe care le am. Toți ceilalți sunt morți.

Întâlnirea de azi o aștept cu oarece nerăbdare, fiindcă vreau să văd ce mai face Cari. M-am culcat cu el într-o zi săptămâna trecută.

7 Trupă americană de punk satiric.

Intră zâmbind, nu ca alte dați. Mă gândesc că acum nu mai speră să moară, și asta datorită leacurilor mele sexuale. E mult mai mișto decât să faci clisme toată ziua, ascultați la mine! îmi face cu ochiul, dar nu lăsăm să se vadă că ne-am tras-o.

Kip poponarul zburdă pe ușă și începe terapia.

Face prezența și ne ascunde faptul că de la ultima întâlnire unul dintre noi a făcut atac cerebral. Pe urmă scoate niște hârtii și spune: „Luați câte una și dați-le mai departe”, cum face de fiecare dată.

— Așa, deci. Pentru început, aveți aici o listă cu modalități prin care să vă creați deprinderi de administrare eficientă a timpului, gândăvește el.

Puteți să le luați acasă și să le citiți singuri. Bun.

Acum aș vrea să facem ceea ce eu numesc „exercițiul de fericire”. Vreau să vă gândiți fiecare la o ocazie când ați fost absolut fericiți. Pentru mine, de exemplu, cea mai fericită amintire e ziua în care mi-am încasat banii pe care i-am primit la absolvirea liceului și i-am spart pe toți la magazinul meu preferat de antichități.

Sunt sigură că și Kip, la fel ca ceilalți, are intenții bune, dar mie pur și simplu nu-mi place de el.

Tipul nu face niciun efort să contrazică imaginea pe care ne-am format-o deja. Tot ce știm despre el vine din faptul că îl vedem și auzim ce spune, dar eu cred c-ar trebui să fie mai mult de-atât, ce naiba! Cred că tocmai m-a surprins dându-mi ochii peste cap.

— Opal, vrei tu să dai startul și să ne povestești o amintire fericită?

— Rahat! Mă rog, de ce nu? spun eu.

E mai bine decât să-l ascult pe el vorbind despre piese de anticariat și despre pantofi.

— Primul lucru care-mi trece prin minte e o chestie pe care-o făceam cu fostul meu iubit, Manny.

Asta se-ntâmpla cam acum o lună. Îl puneam pe Manny să poarte aceeași lenjerie timp de două săptămâni, înțelegeți?

— Îhî, spune Kip.

— Și pe urmă, la capătul celor două săptămâni, îl puneam să-și scoată izmenele și să le ascundă bine de tot undeva la mine în casă. Pe urmă – și asta e partea fericită -, mă apucam să adulmec prin toată casă o zi întreagă, până le găseam.

Povestea mea e răsplătită cu hohote de râs din partea grupului. Dar Kip pare stânjenit și se poartă ca un puritan, deși probabil c-o să facă același lucru diseară, cu prietenul lui hispanic. Se uită la mine de parcă fie îi e milă, fie îi vine să-mi ardă una. Sau cred că mai degrabă mi-ar trage câteva palme la fund.

— Ah, Opal, ah...

Mâzgălește ceva în carnețel. Știu c-o să le spună nepoatelor mele

povestea cu lenjeria și ele n-o să aibă nicio greață să mă bage la azil o dată pentru totdeauna, să pună capăt nebuniilor mele. Dar am o surpriză pentru ele: nebuniile de-abia au început.

Trupa noastră o să repete în fiecare seară la Ember acasă și în curând o luăm din loc, indiferent ce părere au ele.

— Să trecem la Trixie, continuă Kip. Și poate ar trebui să renunțăm la chestia asta cu amintirile fericite. Spune-mi doar ce evenimente s-au mai petrecut în viața ta.

— Păi, am avut o discuție, așa cum mi-ai sugerat, cu prietenul meu care îmi tot lua pastilele, spune Trixie.

— Aha, bun! Cu Isus, adică.

— Da. Și în timp ce vorbeam cu el, m-am gândit la niște chestii pe care le-a spus Opal și, ei bine, ce s-o mai lungesc? Am ajuns să mă culc cu el.

Fac un gest entuziast către Trixie. Restul grupului o aplaudă. Kip arată de parcă mai are puțin și începe să plângă sau să facă altceva, nu știu ce.

Chiar mă bucur c-am venit la întâlnirile astea, măcar ca să le arăt bătrânilor de-aici că nu trebuie neapărat să se poarte cum se așteaptă ceilalți. Păcat că nu se prinde ceva și de Kip, dar el e prea ocupat să schimbe mereu subiectul.

— Bun, poate-ar trebui să trecem la Cari. Cari, pari mult mai fericit săptămâna asta. Cum se face?

Ray

Nu e chip a pricepe. Odată mi-am părăsit familia ca să merg la război. Acum, când am plecat să caut pace, m-au părăsit ei pe mine. Fără Aymon și Milkah, ultima săptămână a fost ceva mai bună pentru mintea mea. Pentru că e un fel de familietate aici, acasă la Ember.

Luster și cu mine ajungem acasă de la muncă aproape în aceiași timpi. Aurora și Opal rămân acasă, doar că Opal o duce și o ia pe Ember de la școală. Uneori femeile ne așteaptă în pași de dans, pe melodiile din coloana sonoră de la Footloose.

Odată ce avem împreunăciune, luăm cina. În fiecare seară. Uneori ieșim la un restaurant ca Ponderosa. Dar de obicei comandăm pizza sau mâncăm ce pregătește Opal. Ascultăm muzică bună în timp ce mâncăm mâncarea și după-aia, când o digerăm. Ne place să ascultăm albume ale lui Swingin Utters, Pixies, Big Audio Dynamite, Vindictives,

Billy Ocean, Boris the Sprinkler și Go-Go's când mâncăm. Și Pogues, Trash Brats, Crash Test Dummies, Mullets, Andrew W.K., Cars și Rezillos când digerăm. Pe urmă, suntem gata să cântăm rock în orele nopții.

Ne place să nu ne punem instrumentele la loc.

Pe urmă facem mișto de oamenii de la televizor sau jucăm ceva. Ne place

„Ghici cine e?”, care se joacă pe tablă. Trebuie să afli ce persoană au ceilalți jucători pe cartonaș, întrebând: „Are peri blonzi?” sau „Poartă pălărie?” sau chestii de genul ăsta.

Dar Aurora a schimbat regulile. Când jucăm, n-ai voie să pui întrebări despre aspectul persoanei. În schimb, poți să pui întrebări despre viața persoanei. Cum ar fi: „A umblat cu un jucător de baseball în liceu?” sau „Își înșală soțul sau soția?”

E mult mai distractiv să joci așa. Dar și mult mai greu. Luster joacă cel mai bine. „E Bernard?” „Da!”

„E pedofil!”

Ne ducem la culcare când ni se face somn și ne strecurăm în sacii de dormit de pe podeaua copilăriei. Ember, aia mică, nu adoarme decât dacă i se spune o poveste în fiecare seară. Azi vreau să i-o spun eu. Mi-e dor să fac pe tatăl. Fiul meu e așa de departe, în Irak!

Ember nu vrea să audă basmele mele cu sitare fermecate și poveștile cu șarlatani vagabonzi și cai de mare care ajung la majorat. Nu-i plac poveștile inventate, pentru că îi plac alea adevărate. Așa că îi povestesc despre cum ne-am cunoscut.

— Ne-am cunoscut la cursurile de kung fu. Eu veneam pentru prima dată. Tu mai kung fuisei pe-acolo de multe ori. În grupă erau oameni de toate vârstele și nivelurile. Mulți copii. Eu mă simțeam nelalocul meu în viață, ca de obicei. Dar tu te-ai așezat lângă corpul meu și n-ai râs de mine ca alții.

Eram acolo ca să învăț să-mi apăr corpul. Mă săturasem ca el s-o tot încaseze de la oameni care credea că am ceva cu ei când încercam să văd dacă i-am împușcat în război.

Pe instructor îl chema Pat. Se folosea de kung fu ca să ia Cola gratis din automatele de sucuri.

În acea primă seară, ne-a ales pe mine și pe tine când a venit momentul să ne luptăm demonstrativ.

M-a prevenit că ești periculoasă. Eu i-am spus că încă n-am învățat nicio mișcare și că nu voiam să mă bat cu o fetiță. Nu înțelegeam.

Am continuat să nu înțeleg chiar și când a strigat „Luptați-vă!” Mi-ai tras un șut între picioare.

A durut dureros, m-ai lovit încă o dată. M-am prăbușit pe saltea, tu m-ai lovit mai departe. M-ai lovit peste tot, în timp ce eu agonizam pe podea.

A fost cea mai nasoală bătaie pe care o încasasem până atunci. Și era din ce în ce mai rău! Ceilalți cursanți strigau chestii ca „Așa!” și „Uau!” Oamenilor din țara asta le place „Uau!”

Tu, între timp, strigai chestii de genul „Crap!”

și „Mori!” Eu eram speriat și nu înțelegeam nimic, iar copilul ăsta continuă să mă lovească în zona sensibilă. Instructorul mi-a spus că mă descurc bine pentru că îmi feream zonele intime, ținta atacului tău. Dar pe

urmă, după ce a spus asta, ai încercat să-mi dai mâinile la o parte și instructorul a spus că asta nu e bine.

Ai făcut un gest obscen spre el și ai trecut la față și stomac. Dar de data asta mulțimea a tăcut mîlc. Instructorul a încercat să te desprindă de mine, dar nu i-a fost ușor. Tu urlai chestii așa că „Vă urăsc!” și „Moarte tuturor!”

În cele din urmă, instructorul te-a luat de pe mine. Eram plin de vînatăi și de sânge. Mai târziu mi-ai spus că faci cursuri de kung fu pentru că vrei să înveți cum să faci rău mai eficient. Cred că ai învățat multe pe pielea mea în seara aia.

După ce lumea a șters-o și eu mi-am șters sângele, am plecat. Te-am văzut în parcare, stînd pe bordură, singură. Am simțit nevoia să stau de vorbă cu tine. Stau de vorbă cu oamenii pentru că viața asta e prea mică să n-o fac.

Am spus: „Voiam doar să-ți zic că te lupți bine”.

Tu ai răspuns: „Spune-mi ceva ce nu știu deja”.

N-am înțeles ce vrei să spui și nici acum nu înțeleg. Nu pricepeam și mi-ai spus să tac din gură.

Te-am întrebat ce faci acolo singură și mi-ai răspuns că trebuie să vină mama ta să te ia. Dar că uneori uită. Asta era o astfel de ocazie. M-am oferit să te duc cu mașina acasă. Pe vremea aia eram taximetrist și mereu duceam oamenii cu mașina.

Mi-ai zis că babysitterul tău, Opal, te-a învățat să nu accepți să mergi cu mașina cu persoane necunoscute. Dar tu te-ai gândit că eu sunt în regulă, pentru că știai deja că poți să mă bați.

În taxi m-ai întrebat – și n-o să uit asta niciodată – de ce toți străinii sunt șoferi de taxi. Atunci n-am înțeles, dar acum, da. Nu mai auzisem așa ceva până atunci. Ăla a fost începutul.

De-atunci te-am dus cu mașina în fiecare săptămână. Cândva scurt după aia, m-ai prezentat lui Opal. Pe urmă ea m-a prezentat lui Luster. El m-a inspiraționat să nu mai conduc taxiuri, ca să nu mai fiu previzibil. Atunci am început să lucrez la salonul de bronzat.

Dar tu și ceilalți v-ați făcut o părere greșită despre mine, crezând că-mi plac puțele. Făceați mereu mișto de mine, spunând că-mi plac fundurile și puțele bărbaților. M-ați privit cu totul altfel când v-am spus că nu-mi plac penisurile și cum e cu bărbatul la care trebuie să-i cer scuze. Sfârșit.

Ember doarme.

A doua zi e ziua mea liberă la salonul de bronzat. Dar n-am ocazia să dorm până târziu, așa cum îmi place, pentru că mă trezește Luster. Trezește pe toată lumea în fiecare dimineață asemenea. Spune:

„Sculați-vă! E timpul să înfrunțați o nouă zi de coșmar. O mulțime de dobitoci depind de voi”.

Mă las convins de Luster să merg cu el la muncă.

Mereu vrea ca unul dintre noi să meargă cu el. Își urăște groaznic munca.

Și crede că, dacă unul dintre noi e acolo, o să fie mai bine. Urăște și drumul cu autobuzul. Ca un copil.

Așa că mergem amândoi cu Windstar-ul meu la pista de curse de câini. Un loc pe care eu nu-l înțeleg. Luster mă duce jos, în adâncurile depozitului, într-un birou mic plin de poze cu mașini, femei pe jumătate goale și mașini cu femei pe jumătate goale lângă ele. În birou stau și fumează un bărbat între două vârste, cu mustață, și doi adolescenți care încearcă să-și lase mustață.

— Bună dimineața, împruțiților! Azi m-am hotărât să-mi aduc un prieten cu mine, să mă ajute să suport monotonia, formulează Luster.

— Uau, mersi că ai cerut voie! rostește mustăciosul. Hai să începem toți să ne-aducem prietenii cu noi la muncă, să ne-ajute să suportăm monotonia!

Masculii mai tineri râd.

— Ray, ăsta e nenorocitul meu de șef, pe nume Joe, spune Luster. Iar ăștia sunt colegii mei, Derek și Jared.

Joe. Joe. Mustață, mustață. Ochi. Dinți, oase, mușchi, păr. El e. La fix. El e. Sigla cu Wildcats.

El. Cozoroc cu Regatul Unit. Ele! Bărbatul!Joe.!

La fix! Mustață. El e.

— Ray? Presupun că e vocea lui Luster. Ray?

Te simți bine?

Mă năpustesc afară din birou. Găsesc cea mai apropiată toaletă.

Luster vine și el în toaletă. Tocmai când vreau să fac ceva deasupra chiuvetei. Sunt varză.

— Ce s-a-ntâmpat? întreabă Luster.

— Ele)

— Cine?!

— Americanul pentru a cui iertare am venit până aici!

— Cine?!

— Șeful tău!

Intră o femeie. Iese imediat ce ne vede. Din cauza agitației, am intrat unde nu trebuie.

— Joe?! întreabă Luster. Ești sigur?

— N-am aproape nicio îndoială. Îmi amintesc ochii ăia. Îmi amintesc durerea pe care le-am provocat-o. A spus vreodată că ar fi făcut războiul?

— Nu știu. N-am stat niciodată de vorbă de-adevăratele. Haide! Ar trebui să vorbești cu el.

E prea mult. Dau din cap că nu.

— De ce nu? întreabă Luster apăsător.

— Mi-e frică.

— Cred că nu e nici pe departe la fel de înfricoșător ca războiul, spune el.

Apoi, cu putere, mă ridică și mă cară pe umeri.

Ieșim din toaleta doamnelor în felul ăsta.

Luster mă pune jos. Chiar în fața lui Joe. Victima mea.

— Uite ce e – nu vreau drogați de amici de-ai tăi care s-o ia razna pe-aici, spune Joe.

— Joe, tu ai luptat în războiul din Golful Persic?

Întreabă Luster.

— Ba bine că nu! Poate, dacă nu erai așa absorbit de tine însuși, m-ai fi auzit vorbind despre asta.

Am încasat chiar și un glonț în sold. De ce întrebi?

— Prietenul meu Ray vrea să-ți spună ceva.

Trag aer în piept. Trebuie s-o fac. De-asta sunt aici.

— Joe... eu... Joe, de... de ani de zile mă pregătesc pentru momentul ăsta. Îndelungatul nostru r coșmar național s-a sfârșit. Joe, numele meu e Ray Fuquay. Joe...

— A luat ceva? Întreabă Joe.

— Nu, spune Luster. Hai, Ray, spune-i!

— Joe, îmi pare foarte, foarte rău! În viața mea nu mi-a părut așa de rău de ceva.

— Ce? Ce-ai făcut? urlă el.

— Eu sunt soldatul irakian care te-a rănit în război. Am tras de la distanță mică, sub podul Kalzaba din Qasr al-Khubbaz. N-am absolut nicio îndoială. Îmi pare rău.

Joe se uită la mine. Secunde bune. Se prăbușește în scaun. Își trece amândouă mâinile peste față, de parcă se gândește sau a ajuns cu puterile la capăt.

— Băieți, valea de-aici! Mergeți să onorați comenzile, ordonă el.

Muncitorii se supun, mai puțin Luster.

— Și tu, Johnson, rostește Joe.

— Joe, tu ar trebui să știi de armistițiul de Crăciun din timpul Primului Război Mondial, spune Luster.

Lui Luster îi place povestea asta și mi-a spus-o de multe ori.

— Am citit într-o carte despre conspirațiile extraterestre, cu titlul Zeii din Rai, că în Ajunul Crăciunului din anul 1914, un soldat britanic a înălțat un steag pe care scria „Crăciun fericit”. Puțin după aceea, din tabăra germană s-au auzit colinde de Crăciun. Ceva mai târziu, soldații celor două armate se îmbrățișau în zona neutră. Nemții și britanicii vorbeau, cântau împreună și schimbau între ei cadouri. Ciudata pace a ținut până în prima zi de Crăciun, pentru că nimeni nu voia să tragă primul foc. Luptele nu au...

— Johnson, taci dracu' din gură! Ce-mi pasă mie?

— M-am gândit că te-ai simți mai în largul tău dacă ai ști că s-a mai întâmplat ceva oarecum asemănător.

— Treci la treabă! ordonă Joe.

— Ai face bine să te porți frumos, spune prietenul meu, înainte să ne lase

singuri pe Joe și pe mine.

— Îmi pare rău, spun eu. Tu ești motivul pentru care am venit în America. Nu-mi vine să cred că în sfârșit te-am găsit. Îmi pare rău.

— Stai jos, spune Joe, dar pe fața și în vocea lui nu se citește nimic.

Mă fixează intensiv.

— Uf, îți dai seama că treaba asta e cam ciudată pentru mine, nu? întreabă Joe.

— Da. Și pentru mine. Dar te implor să mă ierți.

— Frate... Care era probabilitatea să mă găsești?

— Nici n-am crezut c-o să te găsesc vreodată.

Luster m-a inspiraționat să nu mă las. A spus că, întrucât nici eu, ca și el, nu sunt supus, ăă... gândirii liniare a umanoizilor, pot să dau mai ușor peste șanse. El zice că șansele sunt cele mai bune chestii care li se întâmplă oamenilor ca noi. El zice că soarta e prietenoasă cu ciudații.

— Doamne! Luster ăsta... spune el. Că tot vorbeam de ciudați...

Râd și eu nervilos.

— He, he! Da, nebunul de Luster...

— Frate! spune Joe uluit.

Are nevoie să i se vorbească. Iar eu mi-am pregătit cuvintele ani de zile.

— Cred că știu ce părere ai despre mine și despre toți cei din Orientul Mijlociu. Dar te rog să nu te gândești la mine ca la un dușman. Vreau să știi că împușcatul tău de către mine n-a fost din cauza urii. Nici măcar n-am vrut. Eu iubesc oamenii, iubesc întreaga lume. Și iubesc țara voastră chiar mai mult decât lumea întreagă. Iartă-mă.

Joe continuă să-și treacă mâinile peste față.

Tăcerea face situația incomodă. În cele din urmă, vorbește.

— Ce naiba? Te iert!

— Pe cuvânt?!

— Mda... De ce nu? N-a fost o rană care să-mi pună viața în pericol. M-a trimis departe de front – asta m-a durut cel mai tare. Oricum, tu nu-ți făceai decât datoria. Nu pot să-ți port pică pentru asta.

Nu te mai gândi.

— Oh,/oe!

Sar de pe scaun și ocolesc biroul, cu intenția să-l strâng în brațe. El nu mă strânge, dar nu mă supăr.

— Gata, gata... E suficient. Nu te mai gândi la asta, spune.

— Joe, pot să mă revanșez cumva față de tine?

În orice fel...

— Neah! Ți-a trebuit ceva curaj să-ți ceri scuze așa. Ți-ai câștigat iertarea.

— Da! spun eu tare. Poate mergem cândva să bem un frappuccino.

— Mda, zice el.

- Super, zic eu.
 - Păi, bine, atunci, zice el.
 - În regulă, zic eu.
- Îi strâng mâna.
- Mulțumesc, Joe. Încă o dată, îmi pare rău că te-am împușcat.
 - Nu-ți face griji.

XI

MI-S MISS DECEMBRIE

Aurora

Am fost neobișnuit de fericită în ultima vreme.

Cred că fiindcă m-am simțit acasă aici, la Ember.

Am cântat ca nebunii în fiecare seară, profitând la maximum de spațiul de repetiție. Putem să cântăm cât vrem și chiar începe să sune bine. Nici nu știu cu ce trupe ne-am putea compara sau cum s-ar putea chema stilul nostru de muzică. Știu că toți cei care-și fac trupă spun același lucru, dar sincer cred că noi sfidăm orice clasificare.

Nu pot spune despre muzica noastră decât că e energică și aspră, melodioasă, dar grea, înduioșătoare, dar dură, dulce, dar grețosă, toate deodată, cu o îndatoritoare înverșunare. Muzica e o chestie veche deja și nu mai există nimic neîncercat, dar mă îndoiesc sincer că a existat vreodată o trupă care să arate sau să cânte ca noi. Știu foarte bine cum sună ce spun eu acum, dar cred că avem potențialul de a deveni cel mai mare eveniment al lumii muzicale din momentul în care oamenii l-au auzit pe Elvis la radio și au presupus că e negru.

În ultimele două săptămâni, am început cu toții să ne concentrăm mai tare asupra trupei. Mai ales Ray. Cântatul lui la clape s-a îmbunătățit remarcabil de când și-a găsit omul. Îi e încă dor de familia lui, dar cred că muzica îl ajută să uite. E o uitare cu viitor.

Indiferent ce se întâmplă în timpul zilei cu toți depravații și ceasurile leneșe, așteptăm întotdeauna cu nerăbdare seara. Evident că, de când mi-am lăsat slujba, n-am mai avut de-a face cu oamenii, nici cu mașinile de pontaj. În loc de asta, Opal și cu mine ne petrecem ziua ridiculizând serialele de la televizor și făcând farse telefonice. Dar simplul fapt că știm că seara o să facem muzică originală dă valoare întregii zile.

De obicei, pe la ora șapte ne retragem la subsol și evadăm în melodiile pe care le scrie Luster. Nu ieșim la suprafață înainte de zece-unșpe. Facem repetiții lungi, pentru că știm că n-o să dureze.

Părinții lui Ember tot se vor întoarce la un moment dat și-atunci aceste efemere patru săptămâni ne vor rămâne în amintire ca o vacanță de Crăciun din copilărie.

Azi, după trei ore de rockăreală, subsolul e plin până la refuz de energia noastră și, după o oră de monitorizat programele de la televizor, e rândul meu să-i spun lui Ember o poveste. Mă surprinde că vrea să ia parte la așa ceva. Evident, nu vrea niciodată să asculte basme sau lucruri de genul ăsta, chestii

pe care ea le numește „gogoși”. Nu vrea decât povești despre noi, pentru că noi suntem unul dintre puținele lucruri pe care nu le urăște.

La cererea ei, îi povestesc cum i-am cunoscut pe Luster și pe Opal. A fost cam așa:

— Odată ca niciodată, eram stripteuză într-o bombă numită Busy Booty. De fapt, nu s-a întâmplat chiar așa demult. Cam acum un an. E una dintre chestiile idioate pe care le-am făcut, o fază depășită. Dar am avut motivele mele.

În fine, într-o seară, animatorul a anunțat numărul meu, cum făcea de fiecare dată.

„Domnilor, din adâncurile infernului, v-o prezint pe... Aurora!”

Chestia cu satanismul a început ca un artificiu de scenă. Purтам coarne și o pelerină neagră ponosită, iar recuzita mea consta într-un manechin obscen, pe nume Paolo. Dansam de fiecare dată pe melodia „Devil's Whorehouse” a celor de la Misfits.

În seara aia, când am ieșit pe scenă, am văzut cu mirare o femeie în vârstă care își pusese coarne cu degetele și striga: „Așa, trage-i-o!” Nu semăna deloc cu clienții obișnuiți de la Busy Booty. De obicei, veneau numai bărbați scârboși, cu figuri deprimare.

Era cu un negru tânăr, care nu părea prea încântat. Erau, evident, Opal și Luster care ieșiseră împreună.

Dar să revenim la numărul meu. Era anume gândit să-i facă pe bărbații ăia scârboși să se simtă exact la fel de obsceni cum le erau ținuta și cornportamentul. Mă străduiam din răspuțeri să nu fiu sexy. Îmi scoteam pelerina și lăsam să se vadă desenele criptice de pe corpul meu, de exemplu pentagrame, și cuvântul DESFRÂNATA, pe care-l aveam scris pe burtă, și mă mânjeam peste tot cu sânge fals. Pielea nu mi se vedea aproape deloc, cu toate că nu purtam decât lenjerie neagră minusculă. Totodată, scoteam tot timpul țipete de parcă mă tortura cineva. Probabil că eram hidoasă, dar bărbații se excitau oricum. N-aveam cum să câștig.

Altă chestie e că nici măcar nu dansam. Preferăm să mă consider artist scenic. În loc să mă rotesc sau să simulez orgasme pe podea, pluteam pe scenă de parcă eram în mijlocul unui vârtej care mă arunca în toate părțile. Și uneori luam manechinul și-l călăream violent.

În seara aia m-am apropiat fără să vreau de marginea scenei, aproape de masă la care stăteau Opal și Luster. Simțeam că trebuie să mă uit fix la ei, pentru că aveam sentimentul că sunt singurii din sală care ar putea să înțeleagă ce fac eu acolo.

Dar Luster, nevricos ca de obicei, a strigat: „La ce se holbează asta?” Cred că Opal i-a spus să se calmeze, că probabil vreau bani și-atât. Și mi-a întins o bancnotă de un dolar, pe care-am luat-o, dar i-am aruncat o privire scârboasă. Eram oarecum dezamăgită. După care am continuat să mă uit fix la

Luster, care a explodat.

A spus: „La ce te holbezi, femeie diabolică? Ah, ce m-am săturat de nenorociți ca tine!”

După care s-a ridicat și a plecat. Opal a strigat după el: „Of, termină!”, dar el ieșise deja pe ușă.

După ce mi-am terminat numărul, mi-am pus pelerina și m-am îndreptat spre ieșire. Trebuia să-i spun șefului meu că plec și, după ce i-am spus,

Opal a venit la mine. M-a felicitat pentru număr și mi-a spus că i-a plăcut muzica aleasă și prietenului ei la fel.

Am aflat că Luster era de fapt furios pentru că îl adusese la club. Nu putea să sufere cluburile de striptease pentru că, după părerea lui, era vorba mai mult de comerț decât de sexualitate. Era totul prea fals pentru gustul lui. Așa că Opal îl adusese cu forța. Ea nu mai fusese niciodată într-un club de striptease și voia să vadă cum e. Și-i plăcuse.

Tam spus că-mi pare rău că l-am gonit pe prietenul ei, că nu m-am uitat fix la el cu un motiv anume și că mă simt prost din cauza asta. Opal mi-a acceptat scuzele și mi-a spus să nu-l bag în seamă pe Luster, pentru că el e mereu foarte sensibil la felul cum reacționează oamenii când îi văd împreună.

Opal și cu mine am plecat de la club și l-am găsit pe Luster plimbându-se de colo-colo prin parcare. La început, mi-a fost puțin frică de el.

Uite cam cum a decurs prima noastră conversație:

Opal a zis: „Luster, ea e Aurora. Am stat puțin de vorbă cu ea și să știi că n-avea nimic cu tine când te-a fixat așa”.

Atunci am spus și eu: „Mda... îmi pare rău că te-am speriat. Șeful nostru vrea să-i privim în ochi pe clienți. Ca și cum ei s-ar uita în ochii noștri! Mă rog, tu te uitai, presupun. Oricum, îmi pare rău”.

Opal a zis: „Vezi? E o fată ca lumea. N-are nimic cu tine”.

Atunci Luster a spus:

„În primul rând, nu m-ai speriat. În al doilea rând, nu mă păcălești tu pe mine. Ai un trup frumos, dar transparent. De ce te mai chinui să porți haine când știi că oricum o să sfârșească pe jos?”

„Hei, mi-am cerut deja scuze că m-am holbat la tine!” am spus eu. „Ce ești așa țăfnos? Doar fiindcă ai o tunsoare așa nasoală nu înseamnă că trebuie să fii un puțoi nesuferit cu toată lumea!

Opal a râs. Luster nu.

În schimb, a zis: „Te urăsc”.

„Nu te ambala”, am spus eu. „Glumeam.”

„Glumeai? Deci glumeai? Adică tot ce-ai afirmat se anulează pur și simplu pentru că ai avut grijă să spui că glumeai?”

Opal l-a întrerupt: „Îmi pare rău. Mereu se poartă așa și crede-mă, Luster, m-am cam săturat.

Ori o lași mai moale, ori te lingi pe boț de fundulețul meu, deșteptule!”

Am râs de Opal, pentru că era la fel de țăfnoasă ca Luster. De fapt, până la urmă chiar i-a dat papucii lui Luster din cauza felului în care se purta cu ceilalți când ieșeau împreună.

Luster a răspuns: „Râzi, tu, râzi, dar vârstnica mea prietenă și cu mine am găsit dragostea adevărată în această relație. Căpșorul tău drăgălaș nu poate să priceapă asta, știu”.

Asta chiar m-a șucărit, așa c-am spus ce-aveam pe suflet.

„Ah!” am spus. „Deci sunt neapărat proastă pentru că sunt o târfă care se dezbracă pe scenă, nu?”

Evident că Luster nu m-a cruțat.

„Da”, a spus. „Ești o târfă proastă. Ți-ai cultivat imaginea de târfă proastă încă din adolescență, când părinții tăi au divorțat. Ai găsit atenția de care n-aveai parte acasă la tipii care ți-o dădeau pentru fizicul tău. Ai renunțat la liceu. Ai rămas însărcinată cu un bărbat necunoscut. Ca să-i asiguri o viață bună copilului tău, te-ai făcut stripteuză, alegere pe care noi ar trebui s-o considerăm extrem de nobilă. Dar adevărul e că tot stripteuză ai fi fost, orice s-ar fi întâmplat. Ți-ai petrecut jumătate din viața stârnind bărbații și ai umblat numai cu nenorociți care te băteau.”

Opal a urlat la el: „Luster! Potolește-tel”

„Ai terminat?” am întrebat eu.

Nu terminase. „În plus, încă-ți mai plac filmele de animație ale lui Disney.”

N-aș fi stat să-l contrazic, dar o dăduse în bară cu toate. Așa că i-am replicat:

„Nu, nu-mi plac filmele lui Disney, iar părinții mei n-au divorțat. Mama a murit. N-am abandonat liceul și nu am un copil. Și știu că n-are niciun rost s-o spun pentru că nu mă crede nimeni, dar nici măcar n-am făcut vreodată sex”.

Am continuat: „Și nu sunt stripteuză. Sunt artist scenic. Dacă ai fi fost atent, ai fi observat că numărul meu din seara asta a pornit de la Cântul V din Infernul lui Dante. Dar bănuiesc că tu nu citești”.

Asta i-a închis gura. Nu mai zicea nimic, stătea cu privirea în pământ. Opal a zis: „Măi, să fie!

Luster a rămas fără replică”. Presupun că era prima dată când se întâmpla așa ceva.

Luster a ridicat capul, s-a uitat la mine și a spus:

„Cântul V – damnarea desfrânatei.

«Nu-i chin mai mare-n vremi nenorocite

decât – răspunse-n lacrimi și pări –

să-ți amintești de clipe fericite⁸.»”

⁸ Dante Alighieri, Infernul, Cântul V, 121-123. Traducere de Eta Boeriu, Editura Minerva, 1982.

„Aha, deci citești”, am spus eu.

A dat din cap afirmativ și a spus: „Stai să văd dacă-nțeleg. Numărul tău sinistru vrea să fie o lecție pentru toți bărbații excitați care te privesc, încerci să schimbi ceva în viețile lor desfrânate.

Corect?”

O nimerise. „Da”, am spus. „Ești primul care se prinde.”

„E o chestie foarte tare”, a spus el.

„Vezi?” a spus Opal. „Până la urmă, nu e doar o târfă proastă.”

Așa că Luster și-a cerut scuze pentru felul în care îmi vorbise și de-atunci am rămas prieteni.

M-a obligat să recunosc că-mi pierdeam timpul dând lecții de moralitate într-un club de striptease.

O săptămână mai târziu, eram în scaunul cu roțile.

După încă o săptămână, v-am cunoscut pe tine și pe Ray. Sfârșit.

Aceste povești despre noi par să aibă un efect liniștitor, calmant, asupra răutăcioasei de Ember.

Adoarme cu fețișoara luminată de ceva care s-ar putea numi zâmbet.

A doua zi mă sună tata. Vrea să discutăm față-n față, dar nu-mi spune de ce. Are un ton mai aspru decât de obicei.

Nici nu intru bine în casă că-mi pune în față un calendar. Mă șochează să văd o poză cu mine pe pagina de decembrie.

— Ce naiba-i asta? urlă tata.

— O, Doamne!

Asta e tot ce găsesc de spus.

Poza mă înfățișează pe o plajă, călare pe motocicletă, îmbrăcată într-o rochie neagră și strâmtă, cu o atitudine seducătoare, dar jucăușă. În fundal,

Comandantul Ken, fondatorul de mult decedat al lanțului de restaurante fast food, readus la viață sub forma unei mascote de carton, pășește pe apă în timp ce în jurul lui plutesc bucăți de pui fript.

— Ce-o să zică enoriașii mei?! Eu le spun cum să-și trăiască viața, dar nu sunt în stare s-o împiedic pe fiică-mea să pozeze pentru un calendar cu femei! Adică – una e când Stacy rămâne însărcinată sau când tu faci striptease prin cluburi, dar ai idee câtă lume mănâncă la Ken's Fried Chicken?

— Dar, tată, poza asta e trucată! David a făcut-o fără permisiunea mea. M-am despărțit de el când mi-a cerut să pozez pentru calendar.

— Și-atunci cum explici asta, Miss Decembrie?

Îmi flutură calendarul prin față.

— E limpede că le-a suprapus pe calculator. Jur că n-am mers niciodată la plajă pe motocicletă, așa cum nici Comandantul Ken nu merge pe apă, nu-i așa?

Tata azvârle calendarul pe măsuta de cafea. Stă jos și oftează.

— Doamne, ce-am făcut să merit o fată cu așa o reputație proastă?

— Nu am reputație proastă.

— Ai fost stripteuză, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eram artist scenic.

— Cum ai ajuns să te terfelești așa? A fost ideea lui Luster ăla? E cumva peștele tău?

— Credeam că-ți place Luster!

— O, îi știu eu p-ăștia... Toată vrăjeala aia...!

Îmi ia o oră, dar în cele din urmă îl conving pe tata că n-am pozat pentru calendar, că nu sunt curvă și că încă sunt virgină. Ultima informație îl bucură în mod deosebit.

— Slavă Domnului! spune el, îmbrățișându-și fiica neîntinată. Începusem să cred că am dat-o-n bară și ca tată, și ca preot. Mi-ai redat încrederea în moralitatea ta, Rory.

Nu mă mai obolesc să-i spun că virginitatea mea n-are nimic de-a face cu moralitatea, că frigiditatea mea are la bază un dezgust cât se poate de real față de aproapele meu bărbat, că pur și simplu n-am nicio dorință de a consuma o relație cu niciunul dintre idioții primitivi pe care i-am întâlnit până acum în orașul ăsta, că așa-zisa mea moralitate nu e decât un efect secundar pozitiv.

Nu mă obolesc să-i spun toate cheștiile-astea.

Acum că s-a calmat, îmi stă pe limbă să-l întreb ce face el, un preot respectabil, cu un asemenea calendar. Dar o las baltă. Lasă-l să râvnească la târfe bidimensionale. La urma urmei, e și el om și, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că acest clișeu obosit e foarte la obiect.

XII

FORMAREA TINERELOR CARACTERE

Ember

Mereu mă lipesc și eu să merg cu mașina. Eu nu conduc. N-am de ales. Dar într-o bună zi o să împlinesc șaispe ani. Și-atunci să vedeți! Și pe urmă o să fac optășpe ani, și pe urmă o să fac douășunu. La vârsta aia, totul o să fie în sfârșit cum trebuie. O să pot face orice.

Aurora ne duce cu mașina la Ken's Fried Chicken. Are un LeBaron. E furioasă din cauza fostului ei iubit. Luster spune că tipul a făcut ce-a făcut pentru că-i vine greu să accepte că Aurora nu e o târfă. Așa că a făcut-o el târfă, pe șest, ca să se potrivească socoteala. Luster spune c-o să se ocupe el de problemă. De-asta am venit aici.

O urmez pe Aurora în bucătăria de la Ken's Fried Chicken. Vedem un șmecheraș care citește un număr din revista Maxim, cu o târătură pe copertă.

— Aurora! Știi de ce-ai venit, spune Șmecherașul. Probabil te-ai șucărit că ți-am pus poza-n calendar, nu-i așa? Dar, să fim serioși – aveai haine pe tine în poză și mi-am imaginat că n-o să-ți pese.

Deci suntem OK?

— Mda, David. Suntem OK. Nu de-asta am venit.

Fostul iubit al Aurorei e un tip mișto. Un golan mișto. Aurora ar fi trebuit să știe cu cine are de-a face. După ce-o studiază din cap până-n picioare, mă observă în sfârșit și pe mine.

— Ea e prietena mea, Ember, spune Aurora.

— Bună, Ember, spune el. Și-mi întinde mâna.

Adulții fac chestia asta tot timpul. Eu nu-i întind mâna. Lui puțin îi pasă. Deja o mănâncă din priviri pe Aurora.

— La naiba, Aurora! Arăți trăsnet. Ar trebui să stai în picioare mai des. Vrei scaunul cu roțile înapoi?

— Nu. Păstrează-l.

— Chiar, ce-a fost chestia aia?

— Doar una din fazele prin care trec. În fine, am venit să te întreb ceva.

— Chiar te rog...

— Mă întrebam cu ce crezi că semeni: cu o dischetă sau cu un hard disk?

Aurora îi distrage atenția lui David cu întrebările ei. Luster intră în acțiune. Eu trebuie să țin de șase. El vorbește cu casieră. Fata vine înapoi în bucătărie.

— Băăăi... David, negrul ăla de-afară vrea să cumpere, cum să zic io, toate calendarele pe care le-avem, omule, spune târfa proastă.

— Mișto!

Își schimonosește fața.

— Ia stai puțin... Aurora, nu știi nimic despre asta, nu?

— Nu! se răstește Aurora.

Se uită spre tejghea. Luster își scutură părul vâlvoi.

— De parcă aş vrea să am de-a face cu tipul ăla!

— Asta așa e, spune idiotul. E OK. Christy, du-te și vinde-i-le. De ce nu? Sau, și mai bine, las' că i le vând eu!

Puțoiul se ridică. Atunci Aurora spune:

— Dar, David, încă n-am terminat!

Se așază la loc și o trimite pe ștoarfă. El nu face decât să se uite la Aurora.

— Cu ce semeni, cu clătitele sau napolitanele?

Câteva minute mai târziu îl văd pe Luster plecând. Dau semnalul.

— Aurora, vreau să merg acasă și să ascult albumul Debby Boone!

— Stai o clipă, Ember. Îi place „You Light Up My Life”, explică Aurora.

— Ba nu, rahat! Vreau să ascult albumul Debby Boone, acum! Acum sau mor! Du-mă acasă!

Trântesc niște tigăi și urlu. Nu e așa de distractiv, pentru că mi s-a cerut s-o fac.

— Bine, bine, bine... Potolește-te, spune Aurora, îmi pare rău, David. Trebuie să plec.

— Stai un pic, uf... Nu vrei să mergem mai târziu într-un club și să mă lași să ling niște tărie de pe corpul tău sau ceva de genul ăsta? spune Cretinul.

— Du-mă acasă! urlu eu.

— Îmi pare rău. Tre' să plec, spune Aurora.

— Cum zici tu... Sună-mă! strigă el în timp ce noi plecăm.

Lângă mine, pe bancheta din spate, e o cutie plină de calendare. Aurora spune că ar fi fost ușor să le furăm de la proasta aia de casieră. E drogată și vine mereu la muncă făcută praf. Luster i-a plătit cu vouchere de la cursele de câini.

Următoarea oprire e Pandemonium. E singurul club de rock din oraș. De fapt, e un bar. Vin mulți oameni aici. Părinții mei vin foarte des.

Luster intră, iar eu după el. Clubul e mare și gol, pentru că nu e încă seară. La bar stă un tip cu față de rocker. Citește un număr din Maxim. E tânăr și are un cercel în nas, cioc, tatuaje, păr violet și pantaloni de piele.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă puțoiul. Are cercel și-n limbă.

— Poate, răspunde Luster. Am o trupă de powerpop new wave heavy metal punk rock numită Anomalii. Vrem să cântăm aici, să vă lăsăm mască precum un upercut al lui Randy Savage⁹, și asta cât se poate de repede.

⁹ Randall Mario Poffo (n. 15 noiembrie 1952 - d. 20 mai 2011) este un wrestler american, mai cunoscut sub numele de ring de Randy "Macho Man" Savage.

— Foarte tare! Lasă-mi numele și numărul de telefon și vă trec pe listă.

— Ce listă?

— Frate, sunt vreo douăzeci de trupe, din trei state învecinate, care stau la coadă să cânte în clubul meu. În weekenduri, ăsta e locul cel mai căutat din oraș. Așa că relaxează-te. Vă trec pe listă și puteți să așteptați și voi șase luni, ca toată lumea.

— Dar noi nu suntem ca toată lumea și eu trebuie să mă pun pe cântat rock, ca să scap de coșmarul programului de la nouă la cinci. Suntem gata să cântăm. Suntem gata să-i arătăm orașului ăsta ce înseamnă rockul, să demonstrăm ce-avem de demonstrat, după care ne imbarcăm într-o odisee a rockului de proporții biblice. Nu putem să așteptăm atât. Avem multe de făcut și trebuie să începem. Avem o chitaristă de optzeci de ani. Avem o basistă pe care s-ar putea să n-o mai lase părinții să cânte aici, odată ce se întorc din vacanță. Trebuie să cântăm weekendul viitor.

— Îmi pare rău, frate, dar ce-mi pasă mie? Vrei să vă pun pe listă sau nu?

— Am aici zece calendare de la Ken's Fried Chicken, care sunt ca și ale tale. Lasă-ne să cântăm.

Luster îi întinde puțoiului calendarele. Puțoiul răsfoiește unul și râde.

— Frate, am găurit jumate din ștoarfele-astea!

Hei, da' unde-i foaia cu decembrie?

— Putem să cântăm în weekendul ăsta sau nu?

Întreabă Luster.

— Nu, frate.

— Aș fi zis c-o să fii mai înțeleghător, spune Luster.

Uită-te la tine! Cu piercing-urile, pantalonii de vinii și bărbița asta de Generație X... D-ăștia ca tine apar în reclamele la Mountain Dew. Imaginea ta a fost preluată de America cea corporatistă ca să facă reclamă la tot ce vrei, de la Starburst la Volkswagen. Angajează modele care pozează drept apatici ciudați ca să le vândă produsele, iar tu, modelul autentic, nu vezi niciun ban. Te folosesc cu toții!

— Du-te-n mă-ta!

— Zilele trecute am văzut o majoretă de cînșpe ani cu același tatuaj pe șale, spune Luster.

— Gata, frate! Acu' chiar că nu mai cântați aici și-n plus îți trag și câteva!

— Știam că asta o să spui, poponar nenorocit ce ești! spune Luster. Planul B, Ember. N-aș fi vrut să recurg la asta. Te rog s-o scuzi o clipă pe basista noastră.

În timp ce merg spre ieșire, îl aud pe imbecil strigând:

— Frate, oricum nu pot să las o nenorocită de puștoaică să cânte aici!

Mă întorc, urmată de Aurora.

— S-a aranjat sau nu, Luster? întreabă ea. M-am plictisit să aștept în mașină.

— Puță ăsta zice că trebuie să așteptăm șase luni până să cântăm, ca toți ceilalți.

Tipul deja o mănâncă din priviri.

— Huo, huo, stai așa... spune. Și ea face parte din trupă?

Avem concert vinerea viitoare. Sper să fiu frumoasă când o să fiu mare. O să-mi fie mult mai ușor să le-arăt eu lor.

Luni iar am necazuri la școală. Lesbiană de învățătoare nu reușește să-i cheme pe părinții mei la o nouă discuție. Sunt în Cancun, fac bungee-jumping.

Învățătoarea spune că e important. O cheamă pe Opal, persoana care trebuie contactată în caz de urgență. Opal vine după ore să stea de vorbă cu ea. Eu mă așez pe jos.

— În primul rând, cred c-ar trebui să vă arăt ultima trăsnaie a lui Ember, spune doamna Watson.

Le arată lui Opal și lui Ray fluturașul pe care l-am făcut. Înfățișează un demon gol lingând alt demon gol. Scrie „Live @ the Pandemonium, vineri - Anomalii”. M-a prins când îl pasam celorlalți copii.

— Noi suntem ăștia! strigă Ray. Noi suntem Anomaliu.

— Se zice Anomalii, fraiere, spune Opal.

Luster a propus numele ăsta zilele trecute. L-am căutat în dicționar. E perfect pentru noi. Nimeni nu știe ce înseamnă.

— Mda. Ember face parte din trupa noastră. Face reclamă concertului nostru cu un fluturaș punk rock. Și ce-i cu asta? Întreabă Opal.

— Doamnă Oglesby, imaginea de pe fluturaș e complet nepotrivită. În plus, chiar credeți că lui Ember ar trebui să i se permită să cânte alături de niște adulți în acest local? Am auzit că lucrurile cam scapă de sub control pe acolo...

— Păi, în plus peste plus, e un spectacol pentru toate vârstele, spune Opal. Noi am vrut să fie așa.

Și ascultă-mă pe mine, tovarășă dragă. O dată în viață ești tânăr. Eu regret că n-am cântat rock la vârsta ei.

Opal m-a învățat să cânt rock de câte ori am ocazia.

— Ar trebui să veniți să ne vedeți, spune Ray.

Cântăm un rock - mamă, ce adevărat cântăm, e ca - pot să folosesc cuvântul „orgasmic”?

— Scuzați-mă, dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt prieten cu Ember și cu Opal. Am venit pentru moralul sprijinului.

— Înțeleg. Ei bine, de când am discutat ultima dată cu părinții lui Ember, n-am văzut niciun semn că purtarea ei s-ar ameliora. De fapt, în ultimele trei săptămâni, chiar s-a înrăutățit. E ca și cum s-ar strădui să fie exmatriculată.

— Nu mai spune! zic eu.

Nu mă aud sau se prefac.

— Suntem la curent cu purtarea ei, spune Ray.

Nu putem s-o convingem să meargă la culcare decât înspre dimineață, la două sau la trei. Trebuie să-i spunem povești ca s-o facem să meargă la somn.

Dar nu face rău la nimeni și la nimic. E ea însăși.

Nouă ni se pare în regulă.

— Așadar locuiți împreună cu Ember? întreabă învățătoarea.

— Toată trupa locuiește cu ea, numai până se întorc părinții, spune Ray. Trupa repetă acasă la Ember în fiecare seară și pe urmă noi rămânem pentru petrecere în pijama.

— Taci din gură, Ray! spune Opal. N-are nevoie să știe toate astea.

— Așa se explică de ce-a adormit în clasă de-atâtea ori în ultima vreme, spune doamna Watson.

A încălcat și regula privitoare la ținută – se îmbracă în fiecare zi ca Tina Turner în Mad Max.

— Nouă ni se pare simpatic, spune Opal.

— O să vă spun cum stă treaba. Ember a răstălmăcit cu totul regulile și regulamentele acestei școli.

Directorul a decis s-o exmatriculeze. Și, ținând cont că părinții ei nici măcar nu sunt în țară, iar ea locuiește cu membrii unei trupe rock, sunt nevoită să recomand să fie trimisă la Căminul de Est.

— Pentru noi, ar fi chiar mai bine s-o exmatriculați, spune Opal. Ne gândeam să plecăm în curând într-un turneu și așa n-ar mai avea nicio treabă.

— Dar un copil are nevoie de educație și...

— Asta știu. Lasă-mă să termin, frate! N-am putea s-o medităm noi în turneu?

— Nu prea cred.

— În niciun caz n-o să vă lăsăm s-o închideți într-un cămin. E-adevărat că părinții ei nu fac nici cât o ceapă degerată, dar noi suntem ca o familie pentru ea.

Opal mă mângâie pe cap. Ray mă bate ușurel pe umăr. Chestia asta cu exmatricularea nu sună rău deloc. Urăsc școala și pe toți cei de aici. Situația asta îmi convine. Îmi place să fiu exmatriculată.

Am petrecut trei săptămâni grozave împreună.

Dar săptămâna asta nu e distractivă. Nu știm ce-o să se întâmple cu mine. I-am tot evitat pe oamenii de la căminul de fete. Opal și cu mine stăm aproape tot timpul la subsol și nu răspundem la ușă.

În plus, fostul iubit al Aurei nu-i dă pace. A aflat că stă aici. Dar avem un telefon care recunoaște numărul de la care se formează. Până la urmă am scos telefonul din priză. Aurora stă și ea la subsol.

De câteva ori Luster și Ray n-au venit la masă.

Ies în oraș ca să împartă fluturași și să le spună oamenilor de concert. Vin acasă numai ca să repete și să doarmă.

Suntem agitați din cauza concertului. Ne întrebăm dacă suntem destul de

buni. Ray a vomitat de mai multe ori săptămâna asta. Uneori stau lângă el în baie când dă la boboci.

Luster spune că totul o să fie bine dacă ne descurcăm onorabil vineri. (Eu mă îndoiesc.) El spune că, dacă dăm lovitura și chiar dacă nu, ne aranjează un turneu. Putem să cântăm în toată țara. Poate, într-o bună zi, în toată lumea. Vreau să le arăt eu lor, dar la modul frumos, dacă se poate.

XIII

ȘI-ACUM, TOATĂ LUMEA

Luster

Ziua de azi e crucială pentru existența noastră că vaginul mamei. Demonii de pe umăr îmi șoptesc diverse, dar nu le pot deosebi glasurile. Nu pot să disting între timbrul lui Richard Dreyfuss, realistul ideal, și cel al lui Albert Camus, idealistul real. Cu toate că seara asta ne-ar putea spune tot ce vrem să știm despre viitorul nostru ca trupă rock de războinici vagabonzi, pe mingea noastră cu șapte continente. Seara asta e un microcosm.

Dacă în cel mai mare club dintr-un oraș mic nu le place de noi, n-o să le placă nici în cel mai mic club dintr-un oraș mare. Dacă mințile înguste ale acestor reptilieni ne acceptă, atunci pot să am încredere în ceilalți.

Suntem în culise, deja costumați, dar mai avem puțin și ne sărim la gâturile de mărimi și culori diverse. Colegii mei de trupă stau pe o canapea în fața mea. Eu vorbesc singur, cum fac adesea ca să mă liniștesc și să ajung să mă cunosc pe mine însumi, dar monologul meu dramatic le e adresat și lor.

Dacă nu aveți emoții, ar trebui. Niște lași sunt cei siguri pe ei. Siguranța vine din minciunile pe care oamenii și le toarnă singuri – că ei dețin controlul, că totul o să fie bine, că se găsesc exact unde le e locul. Adevărul e că, în fiecare secundă a fiecărei zile, sunt mii de lucruri care-ar putea să meargă prost, de la animăluțele microscopice care ne infestază sângele la cele mai mari personalități care comit niște greșeli înfiorătoare, ce îi vor face pe strănepoții noștri să nu mai vrea să scoată capul de sub plapumă. Același lucru e valabil și pentru concertul nostru din seara asta.

— Asta se vrea un discurs de îmbărbătare? întreabă Aurora.

Nu. Eu nu sunt antrenor. Nu sunt chiar așa de dobitoc. Vorbesc numai pentru ca gândurile mele să facă zgomot. Același principiu mă face să iubesc rockul. Dar până și rockul iese prost uneori. Am cele mai mari speranțe în ce ne privește, speranțe care țopăie în bețe în vârful Muntelui Olimp de pe Lună. Dar să nu uităm cine e publicul nostru în seara asta: umanoizi, maimuțe cu garderobă.

Numai privindu-ne și s-ar putea să nu le placă de noi, dar e cinstit așa, cum nici mie nu-mi place de ei. Singura noastră șansă de a ne transmite mesajul e prin muzică, așa că să cântați bine. Cântați ca și cum mâine ați muri. Asta e visul meu și vă rog să nu faceți o treabă de mântuială. Nu vreau să ajung vreodată să vă urăsc. Voi patru sunteți singurii pe care nu vreau să-i trec pe lista mea de dobitoci lungă de două secole.

Patronul clubului

Frate! Gașca asta e dusă rău. De obicei ne vin tipi de douăzeci și ceva de ani, albi, cu prietenele lor. În seara asta avem tot ce vrei, de la bătrâni la copii. Acu' înțeleg de ce trupa gagicii mișto a vrut să fie un concert pentru toate vârstele, fiindcă trebuie să fie de-ai lor. Da' nu sunt numai tipi de toate vârstele. Văd ce vrei și ce nu vrei, de la negri imenși la țărănoi, adolescenți, adulți bine îmbrăcați, stripteuze cu care mi-am tras-o și chiar o lesbiană.

Sunt duși rău, dar nu pot să mă plâng. Au venit o grămadă de oameni și puțin îmi pasă cum arată, fiindcă banii n-au miros. Ar trebui să-ncep să accept concerte pentru toate vârstele și probabil c-ar trebui să aduc trupa asta să cânte aici regulat.

Mă duc în culise și iată-i! Aproape mă umflă râsul când văd ce costume de fraieri au. Poartă niște salopete aurii lucioase, cu ciucuri la mâneci, și jambiere. De fapt, sunt chiar tari! E mișto să vezi o trupă care dă totul.

— Care-i treaba? o-ntreb pe gagica aia bună.

— Hei! zice ea și zâmbește.

Mă vrea.

— Intrați în zece minute. Vreți ceva? Un Heineken sau ceva?

— Nu, mersi, spune ea.

— OK. Avem un public a-ntâia. Cred că n-a mai fost atâta lume de când a venit Stranger Danger în oraș.

— Ar fi și cazul să fie o grămadă de lume, spune bătrâna. Luster și Ray au făcut publicitate ca nebunii în ultima săptămână. Au împărțit la fluturași de le-a ieșit pe nas!

— Mișto, zic eu și am grijă să-mi suflec mânecile cât pot, pentru ca gagica să-mi vadă tatuajele/
mușchii.

Străinul ăla fandosit trage cu ochiul pe după cortină.

— O! Ce bucurie! răcnește. Omu' are dreptate!

Sunt grămezi de oameni la așteptare. Hei! Uite-l peJoe!

Ăla trebuie să fie iubitul lui.

— la zi, vrei să vii la o petrecere în vizuina mea de burlac după concert? o întreb pe gagică.

— Nu. Îmi pare rău, dar nu pot să sufăr petrecerile.

— Bine.

Nu mai vezi tu concert în clubu' meu, târfă proastă!

Ray îmi croiesc drum prin public. Atâtea diferențe!

Ce frumoase amestecuri găsești în țara asta! Piele, denim, vopsea de păr, pantaloni, tot felul de tunsori peste tot și-n toate părțile. Adolescenți care-mi amintesc de Aymon. Dacă avem succes, Milkah o să mă primească înapoi. O să se întoarcă la mine, să trăim la maxim.

Dar toți, fără excepție, mă privesc ciudat din cauza costumului meu de rock'n-roll. Îmi fac drum cu „Scuzați-mă” până ajung la Joe, care e înconjurat de adolescenți. Are o figură plictisită, fumează o țigară fanată și poartă șapcă John Deere.

— Joe! răcnesc eu.

— Care-i treaba? zice el, uitându-se la costumația mea.

Miroase-a bere.

— Mă bucur așa de mult c-ai venit! Ți-am luat un cadou!

Am comandat special cadoul ăsta. E un tricou.

Unul frumos! (Pictat cu spray.) Îl ridică să citească ce scrie.

— „Am luptat în Războiul din Golf și n-am căpătat decât nenorocitul ăsta de tricou.” Ha! E tare. Desigur, am căpătat și-un glonț în șold, mulțumită ție! Încă mai șchiopătez un pic! Am fost lăsat la vatră și nu mi-am putut face până la capăt datoria de american.

Cum? Nu știu ce să zic. Dar pe urmă începe să râdă prietenos, și eu la fel.

— Glumeam! spune.

Fratele

Rahat! Văd câțiva dobitoci pe care-i știu acolo, pă scenă, înțelegi tu? Fi'ncă juma' din nenorociții d-aici a cumpărat iarbă de la mine, d-aia! Și LSD, căcat, și ecstasy, hai și metadonă, înțelegi tu? Stai să le zic io dă cocaină, frate! E ca lumea. Frate-miu ăla mic a zis să vin și io la chestia asta, înțelegi tu?

Ne-a zis la toți să venim. Da' noi am zis, rahat, ce-avem noi d-a face cu ciudații ăia, înțelegi tu?

Al dracu' ne-a zis la toți să venim fi'ncă suntem – cum era? – albumu' ăla a lu' Eve, aha, Eveolution.

Cică măcar atâta să facem, să venim aici, fi'ncă dân cauza noastră s-a-ntors Evoluția pă dos sau așa ceva, înțelegi tu? Cică ne-ntoarcem la maimuțe, rahat, sub ochii lui, cum s-a făcut ăia din porci oameni în Ferma animalelor sau un căcat d-ăsta! Al dracu' citează dân cărți și căcaturi dă care nici n-am auzit. Câteodată îmi vine să-i fut una, înțelegi tu? Cu pozelele lui din Reading Rainbow, înțelegi tu? Nu-nțelegeam ce dracu' zice-acolo, înțelegi tu, da' am venit fi'ncă ne-am gândit c-am putea ca să găsim niște clienți p-aici și-am avut dreptate.

Aurora

Uitându-mă pe după cortină la mulțimea care s-a adunat, constat că până la urmă a venit și taică-miu. Încet-încet se obișnuiește cu ideea că a rămas fără statuia lui Isus și cred că nu mai poartă pică nici trupei. Îl văd stând de vorbă cu Christy și cu Kristie. Probabil că le-a recunoscut din calendar.

Zăresc și un băiat cu figură stranie, care stă singur mai la margine. Pare stingher, dar am impresia că ar fi stingher oriunde. Se uită la ceilalți de parcă fie îi urăște pe toți, fie se teme de ei sau poate se teme pentru ei. Nu e un băiat frumos în sensul obișnuit și m-aș lipsi de puloverul de pămpălău în stil Bill Cosby, dar îl doresc înfiorător. Mi-l imaginez abordându-mă emoționat după ce noi tocmai am terminat de cântat o primă parte perfectă și spunând ceva de genul: „Scuză-mă, dar cânti atât de mișto, că mă doare să te privesc” sau „De-atâta vreme caut pe cineva ca tine, că aproape renunțasem” sau „Te rog, iubește-mă! Am putea fi noi doi împotriva tuturor”.

Și atunci, din spatele meu, aud pe cineva spunând: „Care-i treaba?”, cu o voce de șmecher. E David. Poartă cozoroc și are blugii tăiați jos, ca să atârne cool peste sandale.

— Ce cauți aici, în culise? îl întreb.

— Calmează-te. Am venit să te iert. Am încercat să te sun. Știu că tu și negrul ăla mi-ați furat calendarele. Dar, să fim serioși, cred că mi-am făcut-o cu mâna mea, înțelegi tu, și nu pot să rămân supărat pe tine când tu arăți fantastic. Deci s-a rezolvat?

— Sigur. Dar acum am ceva de făcut.

Dau să plec, dar el vorbește în continuare.

— Mișto! Uite cum facem. Ca să vezi că nu-ți port pică, te las să umbli după mine cândva.

— Nu-mi face mie favoruri, David.

— OK. Frate, de la o vreme ești tare de tot! Tre' să recunosc că mi se scurg ochii după tine... Ce faci după concert?

— Nu știu.

— Hai să ieșim împreună.

— David, îmi pare rău, dar nu mă interesează.

Nu știu cum de m-a interesat vreodată. Ești un mascul tipic. O sculă și nimic mai mult. Te rog să mă lași în pace.

— OK.

Mă îndepărtez. Chiar și după figură pe care mi-a făcut-o cu calendarele, tot mă simt prost că i-am vorbit așa. Dar, cu masculii ăștia feroce și înfierbântați care nu vor decât una și bună, uneori e mai bine să te porți dur și să le spui p-e l-i-t-e-r-e ce-ai de spus, ca să priceapă. Chiar și tipilor mișto trebuie să le mai frângă cineva inima câteodată. Nu-i așa?

Fostul iubit

Nimeni nu mi-a mai făcut așa ceva. Nu poate să-mi facă asta. Vacă proastă! Nu poate să se poarte așa cu mine. Nu sunt un puști de liceu căruia să-i dai vânt și gata. Sunt bărbat, scurt pe doi! Am douăștrei de ani, sunt în floarea vârstei, tipele se bat pe mine, am făcut drumeții prin Europa, am o

slujbă bună, un Jeep ca lumea, corp mișto, păr perfect, lumea mă iubește și nimeni nu vorbește-așa cu mine! Vacă proastă! O să-i pară rău. E o bucătică a-ntâia, da' știi ceva? Și io la fel. Ideea e că nimeni nu se poartă așa cu mine, scurt pe doi! Ah, mișto amplificatoarele-astea! Ar fi supertari ca boxe de mașină. Mișto!

Opal

Văd un șmecheraș care se-nvârte pe lângă amplificatoarele mele, probabil visând la cum ar fi să aibă în mașină boxe de dimensiunile astea. Îi zic:

„Astea nu-s boxe de bași d-alea de care-ai vrea tu, așa că dispari!” și el zice: „Cum spui tu” și se execută.

Trag cu ochiul pe după cortină să văd cum e publicul. E o lume ca la balamuc. Pentru prima dată în optzeci de ani de viață, orașul ăsta m-a surprins, îmi zăresc cam toți cunoscuții, mai puțin pe nepoatele mele și pe copiii lor. Îi văd pe amicii mei din grupul de terapie și până și Kip și-a luat liber de la barul gay ca să vină să mă vadă. Și o mulțime de funduri mișto.

La naiba! Mai bine cântam rock de la-nceput decât să muncesc toată viața într-o nenorocită de fabrică de piese auto, unde am trudit ca o sclavă făcând obade și bucșe. Dar presupun că pot să recuperez acum. O s-o fac extralată!

Sper să meargă bine concertul. Of, la dracu' – Doamne, te rog, fă să iasă bine! Fă-i să ne accepte și să ne placă. Și, te rog, ajută-ne să schimbăm ceva cu muzica noastră. Toți avem nevoie de asta. Îmi pare rău că n-am mai vorbit cu Tine de atâta vreme și nici n-am mai fost la biserică de zece ani, dar nu voiam să mă distrez și să fac sex sâmbăta, doar ca să fac pe sfânta duminica. Știi bine că așa fac toți și n-am vrut să fiu ca ei. Îmi pare rău. Și știi că, de fiecare dată la sfârșitul slujbei, când lumea voia să plece, nu-și dădeau voie unii altora să iasă din strane. Și incidente asemănătoare aveau loc și în parcare dup-aia. Pur și simplu am ajuns să nu mai suport să stau în preajma oamenilor ăloră și pe urmă am îmbătrânit atât de tare, încât am început să fac tot ce-mi trece prin cap. Nu cam așa faci și Tu?

»

Dacă stau să mă gândesc, oare asta să fie explicația? Știu că ai așteptat milioane de ani până să ne faci pe noi. Ajunseseși cumva să te plictisești și de-asta am ieșit așa, atât de uzați și de neoriy ' ginali? Nu vreau să dau vina pe Tine și-ar trebui să recunosc că Ți-au ieșit și câteva diamante neslefuy ițe. Russell Crowe și Wesley Snipes îmi vin primii în minte. Și cu colegii mei de trupă Te-ai descurcat foarte bine.

Sper să fii mândru de noi, fiindcă trupa asta chiar are un fel de misiune și cred că ai fi de acord cu ea. Oricum, îți mulțumesc pentru tot. N-a fost ușor, dar am ajuns până aici și îți mulțumesc. Te rog, fă să nu conduc niciodată încet, ca

o babă, și te rog, fă să iasă bine în seara asta.

Dumnezeu

Opal:

Vă mulțumim pentru solicitarea depusă la „SĂ IASĂ BINE CONCERTUL DISEARĂ”. Din păcate, în prezent, orarul Nostru de producție este foarte încărcat și proiectul dvs. nu îndeplinește cerințele Noastre în acest moment. Vă mulțumim pentru interesul acordat și vă dorim mult succes în seara asta și pe viitor.

Al tău,
Dumnezeu

P.S.: Ai dreptate în legătură cu Crowe și Snipes.
Sunt și preferații mei!

Ember

Aseară am avut încă un coșmar. Toată lumea murea. Nu era nimeni cunoscut. Doar grămezi de oameni fără fețe. Miliarde de oameni. Toți oamenii. Aveau fețele tăiate. Erau mormane. Erau în flăcări.

Eu însă eram în siguranță, undeva sus de tot.

Le spuneam să se alinieze și să intre în flăcări.

Făceau cu toții exact ce le spuneam eu.

Eu priveam. Plângeam cu lacrimi de sânge. Dar partea cea mai înfricoșătoare e că erau lacrimi de fericire.

— Ești bine, copil turbat? Întreabă Luster.

— Mda.

— Arăți și mai saturniană decât de obicei, pitico.

— N-am nimic.

Luster se lasă pe vine ca să-mi vorbească. Își coboară vocea special.

— Ce s-a întâmplat, copil turbat? Vorbește.

Nu pot să-l evit, dar nu mă deranjează.

— Mi-e frică.

— De ce ți-e frică, scumpa mea?

Nu pot să-i spun de coșmar. E prea ciudat. Chiar și pentru el. Nu-i răspund.

— E din cauza concertului? Asta e? Întreabă el.

De fapt, visul mă supără, dar Luster are dreptate. Mi-e frică și de concertul ăsta. Dau din cap că da.

— Și mie mi-e frică, iubito. Ar fi ceva în neregulă cu noi dacă nu ne-ar fi teamă. Nu vrem să facem pe relaxații ca o gașcă de rapperi sau concurenții la

Elimidate sau membrii unei frății la o petrecere la piscină, nu-i așa?

— Nu. Ei sunt în faza de negare.

Luster râde.

— Corect! Tu ai spus-o, zice și dintr-odată se încruntă. Dar, Ember, poate că am greșit când te-am luat să cânti cu noi. Poate că ar trebui să faci chestii de copii în loc să cânti cu noi.

— Nu! Evident că nu, fraiere! Exact asta vreau să fac! Iubesc trupa asta! Taci naibii din gură, fraiere!

Ceilalți colegi se apropie când mă aud țipând.

Luster nu vede că sunt toți în spatele lui. Râde din nou.

— Asta e Ember cea veninoasă pe care-o cunosc și-o iubesc! Se apleacă spre mine și spune: Și eu iubesc trupa asta, să știi. Chiar dacă îmi măcelăriți compozițiile, indiferent ce se întâmplă, vă iubesc pe toți. Chiar cred că n-are de ce să ne fie frică.

— Oh... se mățăie colegii noștri.

Luster sare în picioare și se întoarce spre ei.

— Aveam o discuție personală cu Ember! Și ce-i cu „Oh-ul”? Nu suntem într-un episod din Casă plină! Iar eu nu sunt una dintre gemenele Olsen! Și dacă aș fi vrut să auziți toți...

Luster continuă să țipe. Ceilalți se adună în jurul lui. Îl îmbrățișează și îi spun că și ei îl iubesc.

Până la urmă, se potolește.

Terapeutul

Apare pe scenă un tip mișto. Și ce țoale trăsnet are! Așa de demente! Pantaloni din imitație de piele, cămașă lucioasă și toate tatuajele și piercing-urile alea! Dacă stau să mă gândesc, soră-mea vitregă, puștoaica, are un tatuaj exact ca al lui. Cât de tare!

— Care-i treaba, rahaților? întreabă.

O! Toată lumea, chiar și copiii, strigă „Huu!”, așa că încep și eu să strig.

— Huu!

— Câți dintre voi vă simțiți umani? continuă tipul.

Toată lumea țipă.

— Și câți dintre voi vă simțiți ca niște animale?

Toată lumea țipă, chiar mai tare decât înainte.

— Mai târziu o să-i ascultăm pe Electro Cutare,

Hiber Nare și Spazm. Dar mai întâi, pentru prima dată pe scenă, o trupă nou-nouță! Întâmpinați-i cum știți voi pe Anna Molly!

Hmm... îmi place numele. Mulțimea răspunde cu un fel de aplauze și cortina se dă în lături. Și iat-o pe Opal! Ce-mi plac costumele aurii asortate!

Reflectoarele le fac să sclipească. Emilio doarme într-o chestie

asemănătoare. Observ că destul de mulți tipi din jurul meu râd și fac mișto de ei. (De costume și de ei ca apariție.)

Negrul ăla e dement! Parcă-i o zvârlugă. San Francisco. Aleargă de colo-colo pe scenă, fluturând din mâini. Ar trebui să joace pe Broadway!

Nu pot să-mi iau ochii de la el și nu pentru că sunt cât se poate de homo! Între timp, mă uit la pacienții mei și văd că toți se holbează șocați la Opal. ' Presupun că ori într-un azil (unde, de altfel, sunt convins c-ar fi locul ei după ce i-am auzit povestea cu mirositul chiloților. Scârbos!), ori aici, în nebunia asta, e totuna!

Polițistul

Primul lucru pe care-l văd și-l aud când intru e nebunul de Johnson zburdând pe scenă. Am zis c-o să stau cu ochii pe el și așa îmi ușurează sarcina.

— Se pronunță Anomalii! Anomalii! urlă în microfon. Văd aici o mulțime de văduve arătoase, orfani, introvertiți, extrovertiți, copii cu cheia de gât, ologi și tâmplari evrei! Eu sunt Luster Johnson și mă simt bii-nee! N-o să vă întreb cum vă simțiți, fiindcă sunt sigur c-o să-mi răspundeți urlând „Huu!”

Câțiva din public urlă „Huu!” oricum. Ha! Văd că sunt aici și frații. Probabil caută clienți, iar eu știu de cocaină.

— Umanoizilor și Huey Lewis¹⁰, am vești pentru voi! În seara asta avem de gând să vă cântăm până vă zăpăcim! Așa că suflați în lumânări și puneți-vă dorința să muriți! Jupuiți-vă eticheta!

Lăsați sunetul tăios al traheei mele demente să vă rezeze firele de la ceafă!

Ascultă la el! Și mai spune că nu se droghează?!

Punkistul

Tataie, io când am ceva de spus, o spun și gata!

Nu-mi pasă.

— Frate, ce costume de poponari aveți!

Tovarășii mei râd. Sunt tare. Negru' ăla se crede vedetă rok, rupe-și-ar gâtul' cu tot cu cretinii lui!

Cine dracu' sunt ăștia? N-au ce căuta aici și n-au ce căuta împreună.

— Du-te-n mă-ta! Eu am făcut costumele astea! strigă hoasca.

Mulțimea o aclamă. Mă rog. N-ar trebui să fie într-un azil sau ceva de genu' ăsta? Îi arăt degetul.

Puțin îmi pasă că-i o hoască. Mă piș pe ea. Prietenii mei se distrează că

¹⁰ Huey Lewis (Hugh Anthony Cregg III, n. la 5 iulie, 1950) este un muzician, compozitor și actor american. Lewis cântă vocal și la muzicuță în formația sa, *Huey Lewis and the News*.

nebunii. Sunt tare!

Negru' se uită fix la mine.

— Nu-mi vine să cred! spune. Un iubitor de punk rock ne arată degetul? Ce mai urmează, căcănarule? O să ne acuzi că ne prostituăm pentru faimă și bani?

— Exact asta faceți, bă! strig la el.

— Dă-mi voie să-ți spun, Punky Punkerson, că poți să faci mișto de costumele noastre pân-o face porcul pere și-o zbură plopul. Liber e cel căruia nu-i pasă dacă arată ridicol! urlă el. Da' probabil că tu știi deja asta!

Până să apuc să-l ameninț că-i trag câteva, bucățica aia bună de la tobe se ridică și strigă:

— Haide, Luster! Hai să cântăm!

Un tip strigă:

— Arată-ne țâțele!

Altu' strigă:

— Tipa de la tobe e superbună!

Altu':

— Și basista la fel!

Basista e, cum să zic, o fetiță. După ce aude asta, se apropie de marginea scenei și scuipă spre public.

Asta dă atitudine punk rock! Așa că știți ce? Fetița e chiar tare.

Hipiotul

Fraaatele meeeu! Negru' ăsta-mi strică chefu', frate! Se ia, cum să zic, de toată lumea. Asta nu-i OK, frate. Aici ideea e să cunoști oameni noi. Ideea e să ascuți muzică, fratele meu. De ce nu cântă ceva, frate?

— Cred că avem printre noi o grămadă de tipi cu scule mici, dar cu strângeri de mână ferme!

Vezi? Iar începe, frate. Nu-i OK deloc. Sunt superluat.

— N-am mai văzut o mulțime așa de hărtănită de la întâlnirea prezidențială a lui Sherman Hemsley¹¹

Poate că nu meritați rockul nostru dement!

Frate, omule, frate! Mi-a cam ajuns. Mă apropii de scenă și zic:

— Fratele meu, cântați ceva acolo, frate! Asta nu-i OK deloc.

— O, îmi pare rău! Îți tai cumva cheful? Ei bine, ast-ar trebui să te trezească la realitate. Ceea ce la tine se cheamă contracultură, la mine se numește pretext să te droghezi și să nu te speli. În doi ani, tu o să-ți schimbi sandalele cu mocasini, iar eu o să te angajez contabil!

Nu-i deloc OK, frate. Cum pot ăștia să râdă la ce spune ăsta, frate?

¹¹ Sherman Hemsley – actor american, născut la Philadelphia, Pennsylvania, SUA, la 1.02.1938, decedat la 10.01.1993. Cunoscut și pentru rolul din *For the Love of a Dog* - Din dragoste pentru Semper

— Băi, frate, te-au scăpat pe jos când erai mic?
spun eu.

E singura chestie care îmi trece prin minte, frate.

— Ho! Stai un pic! spune el. „Te-au scăpat pe jos când erai mic?” Replica asta e mai veche decât poezia!

Fraaate, mulțimea hohotește!

— Ce mai vrei să știi? Dacă maică-mea trage prafuri pe nas? Dacă poartă bocanci de luptă?

Frate, la dracu' cu toți ăștia care râd! Punkistul ăla de lângă mine zice:

— Frate, ce nenorocit! Drogatu' dracu'! Dă-l în morții lui...

Și mă bate pe umăr, așa că zic și eu:

— Mersi, frate. Asta-i tare!

Eu și cu punkistul o să tragem niște iarbă mai încolo. Asta-i ideea aici. Să cunoști oameni noi și să-ți faci prieteni. Și să asculți muzică.

Învățătoarea

E deja ridicol. Recunosc, sunt o persoană foarte nerăbdătoare. De-ar începe să cânte odată! I-am spus partenerei mele că ajung acasă înainte de 11.

Hei! E și Kip aici. Credeam c-o să fie la bar cu Emilio și gașca.

— Cântecele ăsta se numește „Lăsarea la vatră cu onor”, anunță afro-americanul. Ce titlu bolnav! mă gândesc. Doi, patru, șase, opt!

În sfârșit, încep să cânte. Trebuie să recunosc, sunt chiar buni. Tare, contrapunctic și puternic.

Intens, dar melodios. Unic.

Uneori, bărbații și femeile fac câte-o greșală!

După nouă luni, toți dau socoteală! (Cam asta cred că spune afro-americanul.)

Ember e așa de drăguță, cu toate că face tot posibilul să nu fie. Se holbează la public ca o posedată.

Cântă din toate puterile la chitara aia mare, bravo ei! Ești tare, fato!

Poate m-am înșelat. Poate că treaba asta îi face bine. Pe scenă poate să se elibereze de frustrări.

Pare o chestie foarte sănătoasă.

Fostul iubit

Frate, nu-mi place s-o spun, dar sunt chiar tari!

Adică, aproape că-mi pare rău de ce-am făcut. Încă mă mai gândesc la Aurora, dar, la naiba, și-aia bătrână e tare, oricât de ciudat ar părea. Cântă ca nebuna la chitara aia, cu picioarele desfăcute larg.

Publicul a început să se încingă. E atmosferă ca lumea și nu pot să mă

abțin să dau din cap pe muzică.

Tatăl

Sunt așa de mândru de fiică-mea! Habar n-aveam ce bine cântă la tobe. Își flutură părul și mâinile pe lângă trupul frumos. E o melodie alertă, dar ea ține ritmul perfect.

Trupa ei dă dovadă de un tupeu încântător în felul cum își cântă rockul dur și agresiv. Și publicului îi place la nebunie! Nu cântă decât de-un minut și deja i-au cucerit! Lumea începe să se miște pe muzică.

Melodia se termină și mulțimea își exprimă asentimentul sub formă de urale și aplauze. Unele persoane din public își arată entuziasmul ținându-și brațele ridicate. Mă întorc spre tinerele frumoșele de lângă mine, foste colege ale fiică-mii.

— Aia de-acolo e fiică-mea! urlu eu. Și sunt buni!

Tinerele dau din cap aprobator.

— Așa! Deja încep să văd retrăgându-se firele legate la creierele voastre! răcnește Lustcr plin de entuziam, după ce se mai potolesc în sfârșit aplauzele. Nu știu ce tot spune acolo, dar e evident foarte fericit. Continuă:

— Așa cum ar fi spus F. Scott Fitzgerald, „Mă bucur că am existat, chiar și numai ca o reflexie în ochii voștri umezi”.

Începe altă melodie. Văd mulțimea mișcându-se la unison, zâmbind, și asta mă face să cred că ce se întâmplă aici acum e chiar o chestie bună. Dumnezeu e de acord cu ce fac ei. Pubisuri.

Polițistul

Să fiu al naibii! Nu știu de ce, da' oamenilor le place. Mie nu mi se pare decât o grămadă de zgomot.

Șeful

Îl văd acolo cântând la chestia aia de poponar, ca o chitară cu clape, dar nu prea aud ce cântă.

Dacă Johnson e liderul, atunci sigur e o ciudățenie din aia de muzică alternativă, așa că să și-o bage-n cur. Eu sunt pe treabă. Reușesc să blochez toate zgomotele din afară, exact cum făceam în război.

În plus, n-am venit aici să ascult muzică.

Una peste alta, mi s-a oferit o ocazie de zile mari. Dușmanul meu, omul care m-a tras pe linie moartă (și care mai e și-un împutit de pârtar), mi s-a oferit pe tavă. O să fac ce-ar face orice american cu sânge-n vine dac-ar avea ocazia. Cum s-ar spune, răzbunarea e distracția regilor.

Fratele

Rahat! Tre' să zic, frate-miu e beton, înțelegeți tu? Deci asta făcea el la noi în cameră, scria cântece în carnețelele alea! Și sunt supertari, înțelegeți tu? Vreau să zic, nu-i muzică d-aia de-mi trag io-n mașină, înțelegeți tu, da'i supermeserie. Ce de zorzoane, frate! Dansează ca nebunu'! îmi place. Are și-o voce puternică și mișto. Mulțimea se dă pe brazdă, înțelegeți tu? La mine, dragostea contează, înțelegeți tu? Mda. Mda. U-hu. Mda. Rahat! Un nenorocit de țărănoi scoate un pistol. Trage-n străinu' ăla cu clapele. Muzica se oprește. Trage înc-o dată. Străinu' cade. Toată lumea țipă. Îmi scot și io pistolul. Și Jerome la fel. Îl căpăcim pe țărănoi, să fim siguri, înțelegeți tu? Toată lumea iese țipând.

Gata concertul.

XIV

NU-ȘI FACE DECÂT MESERIA

Ray

Ce se-ntâmplă? Nu-nțeleg. Zgomotele nu-s a bună. Parcă-i război. Sângerez fără limită. Dalele de pe tavan, cerul negru. Ambulanță. Sângerez fără limită.

Testiculele mele. Mi-a ochit zona sensibilă.

L-am văzut. Joe a fost. Deci până la urmă nu m-a iertat.

Finalul poveștii îmi fulgeră prin creier. Nemții și britanicii. Ambii comandanți au compromis pacea prin trădare. Luptele au reînceput. Și e un ordin.

Luster deasupra.

— Spune-le nevestei și copilului meu că îi iubesc.

Spune-le că-mi pare rău c-am rămas aici. Îmi pare rău de toată chestia asta. Adio.

— Nu vorbi așa, Ray! Ai fost împușcat în boașe.

O să scapi cu viață, noi venim cu tine, rostește.

— Ba nu mergeți nicăieri, nenorocitul! spune o voce de bărbat de undeva. Nimeni în afară de străin nu pleacă nicăieri.

Luster se îndepărtează înjurând.

Străinul e luat de-acolo.

Polițistul

În sfârșit l-am prins la înghesuială pe unul dintre Johnsoni, ăla nebun. În continuare nu cred că frații lui n-au avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat mai devreme, cu toate că martorii au declarat că Joe a tras primul. Oricum, îi dau eu de capăt și-i salt cât de curând. Dar deocamdată să rezolv cu ăsta.

— Ce dracu' vrei, băi copoi în magazinul de gogoși? întreabă Johnson.

— Avem motive să credem că membrii trupei se află în posesia unor substanțe interzise.

— Ce}

— Știm c-aveți droguri.

— Fals!

— Renunță, Johnson. Unul din amicii voștri v-a dat în gât. Sunteți terminați. Acu' scoate drogurile!

— Mama mă-sii! Eu n-am niciun fel de droguri!

— O, haide, Johnson! Am primit o sesizare că aveți o pungă cu prafuri. Pe

urmă, străinul tocmai a fos împușcat. Chestiile astea merg mână-n mână. E un exemplu clasic de infracțiune legată de droguri. Până și frații tăi au fost aici ca să-ți asigure spatele. Acuma dă-ncoace drogurile, nenorocitele!

— Cuirasat scufundat! răcnește el. Ai văzut vreodată cum se evaporă visurile cuiva în câteva minute?

Una e să fii împușcat și alta să fii acuzat de asemenea făcătură! Rana noastră a fost jignită!

Săracu' Joe! îl scot pe targă pe lângă noi. Era un om bun, un bărbat adevărat și care chiar muncea din greu. Nu pot să înțeleg cum a ajuns să fie implicat în așa o încurcătură, cu păgânii ăștia. Cineva o să plătească pentru tot.

Opal

Fețele și cu mine suntem încă în stare de șoc.

Ember stă la mine în poală și plânge, pentru prima dată de când o cunosc. Cum sunt cea mai bătrână, mă simt datoră să spun ceva:

— Concertul mergea foarte bine, după părerea mea, până să-l împuște pe Ray.

— Absolut, spune Aurora cu tristețe.

Se apropie Luster și polițistul.

— Dacă nu vreți să vorbiți, o să găsesc marfa și singur, spune polițistul care ne-a întrerupt repetiția, ăla cu mustață și răs în cap. Nu vă mișcați de-aici! Nici să nu vă treacă prin cap să plecați!

Se îndreaptă spre scenă.

— Ce face Ray? îl întreabă Aurora pe Luster.

— Dac-am fi fost într-un film, ai fi spus: „E...?”

și nu ți-ai fi terminat propoziția, iar eu te-aș fi întrerupt, ca și cum spectatorii ar trebui feriți de cuvântul „mort”

— Termină, Luster! Nu-i momentul pentru prostii, spun eu.

Luster pare stânjenit, chestie care i se întâmplă foarte rar.

— Ar trebui să se facă bine, spune. A fost împușcat în scrot, dar e conștient. Deocamdată avem altă problemă pe cap, cu copoiul ăla.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Aurora.

— Crede c-avem droguri. Crede că de-asta a fost împușcat Ray. Spune c-a sunat cineva și ne-a turnat.

O, la dracu'! Ember se uită la mine, probabil cu același gând în minte – la dracu'!

Nu pot să nu spun nimic.

— Uf, cred c-ar trebui să știți ceva, șoptesc eu.

— Ce? întreabă Luster.

— Tocmai mi-am amintit că am o pungă mare de cocaină ascunsă într-un amplificator.

— Cee? se ambalează Aurora.

Luster mă fixează cu privirea.

— De fapt, o ascund de persoana care a furat-o, spun eu.

— Cine-a furat-o? întreabă Aurora.

— Ptlj clăci.

Ember se uită la mine, apoi la ceilalți, cu fața încă roșie și udă de lacrimi. Ridică încet mâna. Îmi pare rău, mami și tati. Am dat-o-n bară ca babysitter. Cred că până la urmă n-aș fi fost un părinte prea grozav, fir-ar să fie!

Fostul iubit

Frate, uite că nu-s singurul care le-o cocea ăstora!

Au avut o seară grea. Da' știi ceva? N-ar fi trebuit să se pună cu mine, fiindcă asta chiar nu se face.

Aurora e gagică mișto și are o trupă beton, dar pe mine nu mă tratează nimeni așa fără s-o pățească – să-mi fure calendarele și să-mi dea papucii! Eu sunt salon cu toată lumea câtă vreme și ei sunt salon cu mine, înțelegi tu, iar ea n-a fost salon și basta.

Îl văd pe tovarășu' meu polițistu' scotocind pe scenă, așa că mă strecor în culise.

— Psst! Care-i treaba, domnule polițist?

— Hei! Care-i treaba, David?

— Și io p-aici. Nu v-am mai văzut de ceva vreme pe la Ken's Fried Chicken.

— Mda. Am fost ocupat. Ce faci aici?

— Păi, eu sunt cel care v-a sunat. O să v-arăt unde-am găsit marfa.

Aurora

Știu că ar fi trebuit să stăm mai mult cu ochii pe Ember. Cred că ne-am lăsat prinși cu toții de propriile probleme ridicole cu „umanoizii”, ca povestea asta cu mine și porcul de David. N-ar fi trebuit să las garda jos în preajma unuia ca el, a cuiva atât de mediocru.

— Ember, cum ai putut? întreb eu.

— Frații lui Luster se purtau urât cu noi toți în seara aia. Nu se uita nimeni. Așa că am luat o pungă.

O! îmi amintesc. Frații lui Luster erau prea ocupați să se dea la mine ca să mai observe că un copil de opt ani fura din cocaina lor prețioasă. Iar eu eram prea ocupată să le resping avansurile.

— Nici măcar nu știa ce fură, spune Opal.

— Ba știam!

— Mi-a arătat-o și i-am luat-o, spune Opal. Ar fi trebuit s-o arunc.

— Și de ce n-ai aruncat-o? întreb eu.

— Păi, știi cum sunt eu. Aș încerca orice o dată.

O păstram în caz că-mi venea cheful. Dar nu mi-a venit. Rahat! îmi pare rău.

— Dar cine-ar fi putut să ne trimită poliția pe cap? întreb eu.

Nu știe nimeni. Mereu am avut convingerea că toată lumea vrea să ne vină de hac. Se pare că am avut dreptate.

Polițistul se întoarce cu o pungă mare cu fermoar, plină de ceva ce presupun că e cocaină. Un praf alb-gălbui.

— N-o să vă întreb decât o dată. A cui e?

Pentru prima oară, nimeni nu spune nimic.

Ember

Am vărsat lacrimi de tristețe pentru Ray. Dar acum sunt din nou furioasă. Urăsc copiii. Mai ales p-ăsta.

— Hai, Johnson! Chiar trebuie să vă arestez pe toți?

Nu poate să-i facă așa ceva lui Luster. Eu am distrus totul. Tâșnesc din poală lui Opal și strig la polițist:

— Nu dați vina pe Luster! E cocaina mea! Eu am furat-o. Luster n-a avut nicio legătură!

Polițistul își coboară privirea spre mine și zâmbeste. Cum fac adulții tot timpul. Acum se ridică Opal.

— Taci, Ember! E a mea, domnule polițist.

N-am folosit niciun pic din ea, dar era ascunsă în amplificatorul meu.

Polițistul râde de ea.

— Doamnă, fetițo, gestul vostru e foarte drăguț, dar pe cine vreți să fraieriți? Ce să faceți voi două cu o pungă de cocaină? Johnson, în schimb, nu numai că s-a purtat pe scenă ca ultimul drogat, dar mai vine și dintr-o familie în care toți au fost arestați la un moment dat pentru trafic de droguri. Renunță, Johnson! Nu mă păcălești tu pe mine!

— Polițistul are dreptate, spune Luster.

Vorbește încet și calm.

— Pe cine încercăm să păcălim? Trebuie să-și facă treaba. Trebuie să pună lucrurile la punct. În mintea lui, are deja imaginea lucrurilor așa cum trebuie să fie și are și uniforma, care-l ajută să le transforme în realitate. Așa că da, e cocaina mea.

Saltă-mă, dacă așa trebuie! Du-mă de-aici!

Întinde mâinile spre polițist.

— Luster! strigăm cu toții.

Luster se uită la mine și zâmbeste ca un copil.

Polițistul îi pune deja cătușele. Mă agăț de piciorul lui Luster.

— Minte, domnule polițist! Nu-l arestați! țipă Opal.

— Doamnelor, vă rog! Nu-mi fac decât meseria. La o parte, vă rog.

Polițistul mă împinge într-o parte. Îl duce pe Luster de braț. Opal, Aurora și cu mine ne uităm neputincioase. Ne lipsesc bărbații care să ne apere.

Luster se întoarce și zâmbește. Încearcă să-și miște mâna, dar are cătușe. Așa că flutură un pic din degete. Apoi se întoarce cu spatele și îl auzim răcnind cu vocea lui cea mai puternică:

— Își face doar meseria! Își plătește facturile!

N-are nimic cu mine!

Niciodată n-a suportat să audă lumea spunând chestii de-astea.

XV

ŞASE EPILOGURI

Soţul

E liniştitor când totul revine la normal. Îmi face bine la sănătate să fiu unde mi-e locul. Gata cu pumnii, băţările şi împuşcăturile. Pace!

Nu mă deosebesc prin nimic de alţi irakieni şi sunt tratat la fel. Mi-am pus viaţa în ordine şi-am terminat cu surprizele. Dar încă mai am un sentiment ciudat de câte ori parchez în faţa casei. Cred că e exact pe dos faţă de ce-am simţit în seara aia înainte să urc pe scenă, cu luni şi luni în urmă. Dar gata cu prostiile. Viitorul se limitează la cina din seara asta.

La capătul unei noi zile de muncă în fabrica de sandale, intru în casă şi-o văd pe soţia mea închisă în bucătărie, cu părul strâns în coc şi înfăşurată în şort, făcând casa să miroasă a familie.

— Bună, iubittle! Cum a fost la muncă azi?

Întreabă ea, rostind arăbeşte.

— Ei, de rahat, ca de obicei, răspund eu. De asemenea rostit arăbeşte.

Atmosfera la cină e stabilă. Încă ne mai certăm, dar nu la fel de rău. Aymon s-a mai cumiţit şi se îmbracă mai ponderat. Nu mai e aşa ciudat.

Furculiţă, cuţit, lingură, tăcut din gură. Nu pot să suport tăcerea, aşa că o sparg.

— Aymon, cum a fost azi la şcoală?

— Tot oribil. Nimănui nu-i place muzica mea.

Nimeni nu mă înţelege.

Vorbele lui îmi amintesc de Aurora, care nu-mi răspunde la scrisori.

— O să fie bine, spune soţia. Eşti la o vârstă critică. În curând o să-ţi crească barbă şi viaţa o să fie mai uşor de înţeles.

Milkah s-ar putea să aibă dreptate. Odată ce m-am întors aici şi mi-am lăsat iar barbă, chiar că viaţa a devenit mai uşor de înţeles. Vreau să mă alătur şi eu sprijinului pe care i-l oferă maică-sa lui Aymon, arătându-i că nu e singur.

— Nu trebuie să te simţi prost, Aymon. Şi eu trec prin asta la muncă. Le fac colegilor casete cu diverse feluri de rock. Când îi întreb dacă le place, se prefac că nu m-aud sau chiar ies din cameră.

Aymon încuviinţează din cap.

— Mda, parcă nimeni de-aici nu pricepe, ştii ce vreau să spun?

— Ştiu ce vrei să spui, răspund eu.

— Foarte bine! N-aveţi decât să vă întoarceţi amândoi în America, la infideli, să fiţi împuşcaţi!

ţipă nevastă-mea.

Nu mă lasă să uit că mi-am lăsat un testicul în America. Se ridică și fuge de la masă. Încerc s-o opresc.

— Dar, draga mea, am lăsat totul în urmă ca să fiu cu tine! Dragă... Ah, la dracu'!

Asta se întâmplă din când în ce, mai ales când vorbim despre chestii din America. Îi trece după câteva minute de singurătate. Aymon și cu mine continuăm să mâncăm.

— Tată, ți-e dor de America?

Mă gândesc cu gânduri părintești înainte să răspund.

— Mi-e dor de prietenii mei. Dar ei nu erau americani tipici. Nu ei m-au împușcat. Dar ție? Ție ți-e dor de America?

— Da. Mi-e dor să cânt cu prietenii mei.

— Și mie.

Le scriu prietenilor ăstora ai mei, dar nu mi se răspunde niciodată. Nu pricep. Poate ei cred c-ar fi trebuit să rămân. Dar ce-aveam de făcut aveam de făcut. După ce s-a întâmplat, Milkah m-a compătimit. Era dispusă să mă primească înapoi. Știam că e timpul să mă întorc. În plus, la cum arătau lucrurile, trupa nu mai putea exista, cu sau fără un Ray Fuquay.

— Și-mi lipsesc fetele care aveau voie să poarte haine deocheate, continuă Aymon.

— Ah, da! Haine deocheate!...

Nu voiam să-i arăt, dar nu pot să mă abțin. Îmi ridic cămașa bej, anostă, și las la vedere tricoul fără mâneci pe care scrie Budweiser.

— Să nu-i spui maică-tii!

— Nu-i spun.

E mândru de mine. I se citește în ochi.

— O! Și știi de ce-mi mai e dor? zic eu. De limbă. Tocmai începeam să-i prind șpilul când am plecat.

O să fac ceva ce n-am mai făcut de multă vreme.

O s-o dau din nou pe engleză.

— Mă mir că mai știi să vorbesc engleză.

— Dar știi! spune Aymon în engleză. Ca să vezi!

Și eu la fel!

— Îmi amintesc când mă ajuta Luster la engleză.

Spunea că cea mai gravă greșeală pe care pot s-o fac e să încep o frază cu - cum era? Ah, da... „Cu tot respectul” sau „Nu vă supărați”.

Râdem împreună.

— Îmi pare rău că nu i-am cunoscut pe prietenii tăi, spune Aymon.

— Și mie.

Nevastă-mea ne reamintește că suntem o familie arabă zbierând din dormitor:

— Ce-aud acolo?

— Nimic, dragă! Vino să mănânci cu noi! spun eu în arăbește.

O aud venind, dar mai trebuie să-i spun ceva fiului meu în engleză. Știu că n-o să mai am prea curând ocazia să vorbesc limba asta dementială.

Așa că vreau să fie ceva tare. Mă aplec spre el și spun:

— Nu uita că poți oricând să gândești în engleză.

N-o să știe nimeni. În plus, nimeni nu spune niciodată chiar ce-i trece prin cap.

Bunica

Sper că Ember are voie să se uite la televizor, acolo unde e. Ar fi așa de mândră de mine! Jenny Jones a fost mereu preferata ei. Spunea mereu că-i place să-i urască p-ăia care vin la emisiune, dar despre mine cu siguranță n-ar zice același lucru. Luster, în schimb, n-ar fi mândru de mine. El spunea că, pentru americanul din Kentucky, apariția la televizor e încununarea potențialului său uman. Presupun că de-aici încolo nu pot să merg decât în jos.

Prima parte a mers destul de bine. Aș fi preferat să nu-l huiduie pe Chuck, dar bănuiesc că așa le-a spus prompterul. Jenny (sau scenariștii lui Jenny, mai degrabă) a făcut din el un fel de nemernic care profită de o bătrânică adorabilă. Ce cretini! Apoi au adus-o pe fiica lui Chuck din prima căsătorie.

S-a purtat ca o scorpie și cu el, și cu mine, insistând pe cât e de anormală relația noastră. Dar eu i-am zis să tacă dracu' din gură sau să mă pupe-n cur, fiindcă noi avem grijă de copilul ei, în timp ce ea-și face de cap la liceu.

Se termină pauza publicitară și lui Jenny i se face semn că poate să înceapă.

— Saluți! Am revenit și stăm de vorbă cu Chuck și Opal, care s-au căsătorit de curând și susțin că sunt îndrăgostiți unul de altul, cu toate că el are douăzeci și nouă de ani, iar ea optzeci și unu. Avem timp acum pentru câteva întrebări din public.

Se îndreaptă spre public și ține microfonul în dreptul gurii mari a unei femei la fel de mari.

— Întrebarea asta e pentru tipul cu păr lung și barbă.

— Adică Chuck, spune Jenny.

— Așa... întrebarea asta e pentru Chuck.

Vezi-ți de viața ta. Ea nu e la fel de activă ca tine.

Găsește-ți pe altcineva.

— Dumnezeule! spun eu. Ascult-aici, târâtură cu curu' mare ce ești!

Dar Chuck mă strânge autoritar de picior și mă întrerupe.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. E activă. M-am iubit c-o grămadă de femei, dar nimic nu se compară cu mersul pe autostradă cu o sută treizeci la oră, cu femeia asta în spatele meu pe motor.

Publicul râde, iar Chuck mă ia de mână și mi-o strânge afectuos. Următoarea întrebare vine de la o cucoană neagră și grasă.

— Întrebarea mea e tot pentru Chuck. Asta e singura mamă pe care-o s-o ai vreodată. Ar trebui să-ți iubești mama.

— Nu se aplică în situația de față, spune Jenny.

Chuck și Opal sunt soț și soție.

— A, bun, păi în cazul ăsta ar trebui să ieșiți cu persoane de vârsta voastră. Chestia asta e ciudată rău!

— Ia vezi! spune Chuck, dar de data asta pe mine nu mă mai oprește nimeni. Îl întrerup eu pe el.

— Ascultă, cucoană! Mănâncă-mă de cur și, odată cu asta, mănâncă și niște căcat și mori, dobitoaco!

Cenzorii o să aibă de băgat o groază de bip-uri.

— În al doilea rând, pe voi nu vă poate mulțumi omul orice-ar fi! Toată viața m-ați întreat: „De ce nu te măriți?” „De ce vrei să fii fată bătrână?”

„De ce ai atâtea jucării sexuale la bătrânețe?” Ei bine, iată-mă! în sfârșit m-am măritat și m-am așezat la casa mea. Am chiar și o nepoțică de care am grijă în locul stricatei ăleia.

Arăt spre fata lui Chuck, Cheyenne.

— Sigur, Chuck e tânăr și eu sunt bătrână, da' chiar vă e imposibil să credeți că putem fi fericiți?

La câte s-au întâmplat pe lumea asta, nu s-ar putea ca ceva atât de mărunț să fie posibil? Nu puteți trece peste asta? Ei bine, dacă nu puteți, n-aveți decât să așteptați să ajungeți la vârsta mea și-atunci o să treceți peste toate. În plus, uitați-vă la el! Cine m-ar putea condamna?

Chuck știe instinctiv că ăsta a fost semnalul să se ridice și să dea din fund către public. E îmbrăcat cu jeanșii pictați, tricoul cu Metallica și o vestă albastră de jeans, iar cucoanele strigă „Oh!” când dau cu ochii de poponețul lui perfect.

— Nu-i pentru voi, spune el. E numai pentru ea. E tot al ei!

— Deci, Opal, Chuck e pentru tine doar un obiect sexual? întreabă Jenny.

— Mai degrabă ea e un obiect sexual pentru mine, spune Chuck.

Când publicul termină de suspinat, răspund la întrebarea lui Jenny.

— Nu, Jenny. Adică, da, mi-o trage bine și are un posterior grozav, dar e mai mult decât un obiect sexual. Într-un fel, e salvatorul meu.

— Cum așa? întreabă Jenny.

— Păi, a apărut în viața mea într-un moment când chiar aveam nevoie de asta. Trupa mea tocmai se destrămase și toate mergeau ca dracu' și ajunsesem în așa hal, că nici nu mai voiam să trăiesc, îmi pierdusem speranța. Târfulițele de nepoate ale mele și terapeutul insistau să mă bage-ntr-un azil și până la urmă nici nu m-am mai opus.

— Dar atunci m-a cunoscut pe mine, intervine soțul meu.

— Mda... Atunci l-am cunoscut pe Chuck. Era brancardier la azil și n-a trecut mult până m-a scos din locul ăla și pe urmă ne-am mutat împreună și acum ne-am cuplat pentru eternitate și îl iubesc pe băiatul ăsta.

Chuck îmi sărută mâna și publicul face „Ooo!”

Își petrece brațul musculos și tatuat în jurul meu și eu îl mângâi pe coapsă. Cred că altă aprobare decât „Ooo-ul” oamenilor ăstora n-o să auzim vreodată, chiar dacă le-a fost dictat de un prompter.

— Stai puțin, Jenny! Jenny, vreau să spun ceva,
Jenny, zice Chuck al meu emoționat.

— Te rog, spune Jenny.

— La naiba, și ea m-a salvat pe mine! Înainte s-o cunosc pe femeia asta, nu mă interesa decât să fur medicamentele boșorogilor. Le spuneam că sunt Isus și ei îmi dădeau imediat pastilele. Nu voiam decât să nu mai știu de mine niciodată. Acum nu mai știu de mine din cauza iubirii femeii ăsteia.

Primim „Ooo-uri” și aplauze.

Deci toată lumea salvează pe toată lumea. Exact cum le-am spus săptămâna trecută poponarului de Kip și celorlalți, oamenii au nevoie de oameni.

Toți avem un gol de umplut. Al meu s-a tot lărgit toată viața, nici nu mai țin minte de câtă vreme îl am, și numai din vina mea. Luam totul mult prea în serios. Dar acum am ajuns într-un punct în care nu-mi mai pasă dacă e vorba de un negru care se poartă ciudat, de un brancardier cu părul lung sau de un extraterestru sexy. Pur și simplu nu-mi mai pasă. Dacă poate să-mi umple golul, i-l umplu și eu pe-al lui.

Copilul

Până la urmă, Opal a ajuns cel mai departe dintre noi. A apărut la televizor. Eu n-am voie să mă uit la televizor.

Opal și-a găsit pe cineva până la urmă. La televizor o cenzurează. Vine în vizită la mine din când în când. Afurisita de pedagogă n-o place. Crede că Opal e o influență proastă. Uneori îi spune lui Opal că nu sunt aici, deși sunt.

Intră una din colegele mele de cameră, Amber.

Se așază lângă mine pe jos. Stăm amândouă că indienii. E îmbrăcată exact ca mine, cum zice regulamentul. Cred că arăt ca o fraieră.

— Hei! Femeia aia cu părul alb și umflat mi-a fost babysitter, spun eu.

— Mai taci, Ember! Ești așa o mincinoasă.

— Să mă pupi în fund!

— Fă-mă!

— Fă-mă ! Ești așa de previzibilă, spun eu. Și pe urmă: „Eu nu fac gunoi. Îl ard”, corect? Corect?!

Nu-mi răspunde. Mârâi și arunc telecomanda spre capul ei, dar ratez.

N-ar trebui să fiu așa a naibii cu celelalte fete.

Multe dintre noi avem aceeași poveste. Lui Amber îi dădea mama ei sedative în fiecare după-amiază.

Și pe urmă, Amber spunea: „Mami, mi-e foarte somn” și mama ei râdea.

— Doamna aia și cu mine am făcut parte din aceeași trupă. Am dat un concert. Dar ne-am despărțit după ce tipul de la chitara cu clape a fost împușcat.

— Nu faci decât să minți!

Nenorocita de pedagogă intră țipând.

— Fetelor! Gata cu ciorovăiala! Nici măcar n-ar trebui să vă uitați la televizor! Nu e ora de televizor. E ora de joacă. Ar trebui să vă jucați la voi în cameră.

— Nici măcar nu e ora de joacă. E ora de studiu, spun eu.

— Te rog să nu-mi răspunzi. Ar trebui să fiți la voi în cameră și să vă învățați cuvintele. La voi în cameră, în clipa asta!

Amber se supune și fuge la noi în cameră. Eu rămân să mă uit la televizor.

— Ember, nu-ți mai spun înc-o dată. Du-te la tine-n cameră!

Mă prefac că n-o aud. Continui să mă uit la televizor.

— Ember, dacă nu începi să fii mai ascultătoare și să respecti regulile acestei școli, chiar o să-i chem pe părinții tăi.

— S-au mutat la Cancun! Și ce-o să-mi facă?

N-ai decât să-i chemi!

— Ți-am spus să nu-mi răspunzi, domnișoară!

Și de ce te uiți la porcăria aia, oricum?

— E prietena mea la televizor.

— Ce-am spus adineauri: să nu-mi răspunzi?

— Mi-ai pus o-ntrebare, proasto.

— Ai grijă cum vorbești. Oh, uite-o pe Oglesby aia!

Iar e Opal la televizor. Soțul ei o ține ca să nu atace publicul.

— În casa asta nu ne uităm la asemenea mizerii.

Idioată dracului închide televizorul.

— Să arzi în iad! îi spun eu.

Mă uit fix la ea. Vreau să-i fac rău: ei și celorlalți ca ea și tuturor.

— Nu încerca să mă sperii, puștoaică nerușinată! Treci la tine-n cameră până nu-ți ard o bătaie mai rea decât ai lua de la părinții tăi!

Îi arunc cea mai feroasă privire cu putință. După care pornesc în sus pe scări. O aud cum dă iar drumul la televizor. Îl aud pe Jerry Springer. Mă furiez iar în jos pe scări.

Își aprinde o țigară și se așază să se uite. Mă strecur în spatele fotoliului ei. Îmi scot și eu bricheta. Îi dau foc la un crac al pantalonilor. Aceștia încep să ardă înainte ca ea să apuce să-și dea seama ce se întâmplă.

Sora înainte s-o iau din loc, mai am o treabă neterminată la Ken's Fried Chicken. Cum știu cât de nesimțit e David, îmi închei și ultimul nasture de la bluză înainte să intru. Nu vreau să-l tentez.

N-o cunosc pe fata care servește, dar sunt sigură că David a angajat-o pentru că are aerul ăsta sictirit, pe care presupun că-l am și eu.

— Pot să vă iau comanda? întreabă.

— David Silver e aici?

— Nu. E în pușcărie. L-au săltat pentru trafic de cocaină. De ce?

— Oh! Eu - ăă... Prietenul meu și cu mine am furat ceva de la el mai demult și voiam să-mi cer scuze și să-i dau banii pe care i-i datorăm. Dar cred că o să mănânc niște pui în schimb.

E o ușurare că nu trebuie să-l văd și mă bucur că și-a primit porția. Îmi pare rău, dar așa c.

Mă așez și-mi mănânc puiul destul de stresată.

Îmi dau seama, cu tristețe, că porția de Commander's Crispy Bits pe care o mănânc singură în deprimantul restaurant Ken's Fried Chicken va fi ultima cină luată în lumea civilizată pentru multă vreme de-acum încolo. Am sperat mereu că, după ce n-o să mai fiu adolescentă (acum am douăzeci de ani), o să fiu în stare să fac unele lucruri, cum ar fi să mănânc singură în public, fără să mă simt penibilă sau jalnică. Dar tot mă indispuce și de-asta nu mă deranjează foarte tare când un șmecheraș se apropie țânțos de mine, după ce și-a aruncat tava.

— Care-i treaba? spune.

— Salut, zic eu și observ că poartă mai multe bijuterii decât mine. Trei cercei și trei lanțuri. Plus cioc și șuvițe.

— Nu cântai în trupă aia...?

— Anomalii?

— Da. Erați beton. Pot să stau jos?

— Te rog.

Mă hotărâsc să fiu cât se poate de cordială înainte să se dea la mine.

— Nu-mi vine să cred că ne ții minte! A trecut aproape un an și am cântat o singură melodie, la singurul concert pe care l-am avut.

— Mda... Dar, la dracu', a fost un concert memorabil, înțelegeți tu?

— Mda...

— Marc păcat că tipul de la chitara cu clape a fost împușcat! Se simte bine?

— Mda, e bine. Mersi de-ntrebare. N-a fost o rană așa de gravă.

Mai bine zis, ultima oară când l-am văzut era bine. Dar acum, cine știe? Soția lui mi-a scris și m-a somat să nu-i mai trimit nicio scrisoare. Ray a încetat să-mi scrie, probabil pentru că ea nu i-a păsat niciunul dintre răspunsurile mele. Ea e de părere că statul cu noi e de vină pentru ce s-a întâmplat. Sau mai degrabă Statele.

— Tuturor le-a plăcut, spune tipul.

— Cu excepția tipului ăluia!

Râdem amândoi.

— Mda... Mie unul mi-ați plăcut mult. De obicei nu-mi place genul ăsta de muzică, înțelegi tu, dar ce-ați cântat voi mi-a plăcut.

— Mulțumim. Ce fel de muzică îți place?

— Ei, de toate felurile... Mai ales de tine mi-a plăcut, știi? Toată lumea zicea: „Frate, n-am mai văzut bateristă așa mișto!”

O luăm de la capăt. De la capăt o luăm.

— Mersi.

— E posibil să mai cântați vreodată împreună, ca să te mai văd bătând în chestiile alea?

— Mă tem că nu. Fiecare a luat-o pe drumul lui.

Și drumuri mai diferite nici că puteam alege.

Unul dintre noi e la celălalt capăt al lumii. Doi au fost băgați în carantină de puterile cele ce sunt.

Eu m-am pregătit să intru-n carantină de bunăvoie. O mai văd pe Opal din când în când, dar e mereu cu soțul ei și eu n-am de gând să mai stau în preajma lui. Ultima dată când am vizitat-o, s-a dat la mine când a ieșit Opal din cameră.

— Păi, poate dai un concert privat... Mi-ar plăcea să te mai văd bătând în chestiile alea.

— Îmi pare rău. Mi-am vândut bateria.

— Păcat! Hai să ieșim împreună mai târziu.

Putem să dansăm într-un club și să ling niște tărie direct de pe pielea ta...

— Sunt călugăriță.

E cel mai bun mod de a respinge bărbații care mi-a trecut vreodată prin minte și funcționează perfect, mai ales fiindcă e adevărat. Bine, sunt încă novice, dar n-am nicio îndoială că o să depun jurămintele. Ceilalți deja îmi spun „soră”, iar maica superioară mi-a dat voie să zic că sunt călugăriță.

— Uau! Nu se poate...

— Jur pe cele sfinte. Haide... Sunt sigură că mi-ai văzut crucea.

Ridic cruciulița simplă de lemn care se odihnea pe pieptul meu.

— Și ce? Am și eu una din aia.

Separă unul dintre lanțuri de celelalte, unul de care atârnă o cruce de aur împopoțonată. Eu scot cartea de identitate a Surorilor Bathshebei, pe care o port cu mine anume pentru asemenea situații.

— Uite... Sora Aurora Buchanan. De fapt, chiar în după-amiaza asta plec la Muntele Mandocello.

O să intru la mănăstire.

— Dar... eu... Arăți trăsnet... și transmiteai niște semnale foarte clare. Ți bați ioc de mine?

Nu pot să mă abțin și râd.

— Nu! Îți spun adevărul. Dar am înghițit multe porcării de la celelalte surori din cauza „mesajelor” ăstora, cum le spui tu. Însă nu-mi pasă. Așa arăt eu și așa mă îmbrac. Cred că felul cum arăt nu e o fază trecătoare.

— Amin!

Dar îmi dau seama după expresia lui că-i vine greu să se împace cu ideea de călugăriță atrăgătoare.

— Și cum a fost... ai simțit chemarea?

— Nu. Dar asta spun toate celelalte călugărițe.

În ce mă privește, mi s-a părut că e singurul lucru pe care-l poate face o fată ca mine. După concertul de pomină, totul s-a cam dus naibii. Mi-am pierdut prietenii, taică-miu a fugit cu o stripteuză și mi-am pierdut credința în toate. Așa că am început să ies cu tot felul de bărbați ca să nu fiu singură, ceea ce a fost o prostie din capul locului, pentru că singurătatea nu e deloc rea. Mă rog, am ieșit cu o grămadă de idioți arătoși care, atunci când refuzam să mi-o pun cu ei, spuneau „Da' ce, ești cumva călugăriță?” Așa că m-am făcut călugăriță.

Văzându-l că aprobă din cap pe măsură ce vorbesc, mă gândesc că începe să mă creadă. Sunt sigură că pentru un tip e o chestie greu de înghițit.

Ar putea să accepte evidența și să se simtă rușinat că a încercat să intre în patul unei femei măritate cu Domnul său ar putea să insiste să-mi facă avansuri, gândindu-se cât de mișto ar fi să și-o tragă cu o călugăriță și să le povestească prietenilor.

— O, Doamne! îmi pare chiar rău, soră. E păcat să te dai la o călugăriță?

Sunt sincer surprinsă că mă întreabă așa ceva și îi zâmbesc dulce și deloc sexy.

— Nu prea știu, dar, ca să fii sigur, probabil e mai bine să te duci acasă și să faci un duș rece, ca să-ți speli toate păcatele.

Își cere scuze încă o dată, se ridică, spune la revedere și mă lăsa-n pace.

Delincventul

Scula mea micuță și cu mine n-am avut nicio șansă pe lumea asta. Ar fi trebuit să mă nasc direct aici, în Grădina asta Zoologică umană. Aici mi-e locul, perfect pentru a încununa integrarea mea nereușită în societate.

Totuși nu sunt în rahat până la gât. O fi trupul meu restricționat și închis, dar mintea mea tot mai poartă pijama de mătase și valsează pe o stradă din suburbiile din Buffalo. Și ăsta nu e cel mai mare triumf al meu. Lucrul binecuvântat care mă salvează e următorul – îmi place aici.

Oamenii au fost problema mea de la bun început.

Aici nu mă pot atinge. Am scăpat de toți umanoizii care se urmăresc unii pe alții fără să ajungă nicăieri, amână totul cât pot și nu așteaptă nimic de la

viață. Îmi place aici, unde mi-e locul. Îmi fac de cap pe dinăuntru, pe dinafară și pentru totdeauna.

Ceilați deținuți nu se iau de mine pentru că li se pare că sunt ciudat. S-a terminat cu zilele de coșmar, pentru că nu mai știu când răsare soarele.

Nu-mi lipsește soarele. Nu-i decât o stea ca toate celelalte și noi suntem cei care-o facem deosebită.

Mi-e milă de soare.

Când o să-mi dea drumul de-aici, sper să fiu trimis înapoi cât mai repede. Așa cum spunea Fiodor Dostoievski, „Toți oamenii mari sau chiar și cei puțin mai neobișnuiți... trebuie să fie prin natura lor delincvenți. Altfel le e greu să iasă din mulțime”. Vreau ca infracțiunile mele să fie creative.

Poate chiar o să mă facă mare și celebru.

Singurul lucru care-mi lipsește din lumea de-afară sunt cei câțiva oameni ai nimănui care mă iubeau.

Dar n-am păstrat legătura cu ei și nici n-am de gând. Nu vreau să știu cum își petrec zilele, pentru că s-ar putea că realitatea să nu semene cu ce-i în capul meu. Așa că o să mă mulțumesc să presupun că Opal e în continuare o pensionară devoratoare de bărbați, care frânge inimi de toate vârstele, rămânând tânără și liberă. Sunt sigur că Ray se bucură în continuare de țara asta mai mult decât ingrații care s-au născut în ea. Presupun că Ember a fugit în sfârșit de la părinți și o să rămână pe veci o evadată fericită, totalmente liberă de Cei Care Știu Cel Mai Bine. Iar pe Aurora mi-o imaginez rămânând deocheată, dar castă, necedând nimănui nimic.

Mă liniștește gândul că, oriunde s-ar afla, ce-a mai rămas din spiritul uman trăiește în ei sfidător, în ritm de rock. Și de-asta e o onoare să plătesc pentru greșelile lor, aici unde mi-e locul, unde-l aud pe gardian venind spre mine.

— Johnson, îți spun pentru ultima oară, nu mai vorbi singur, nebun drogat ce ești! spune el.

O, nu! Nu sunt drogat. Creierul mi-a fost prăjit din clipa în care m-am născut, nu de droguri, ci de toți cei pe care i-am cunoscut. Dar aici încerc să-mi revin. Pentru cineva ca mine, viața e o luptă pentru a recupera ce mi-au luat privirile altora. Cel mai înalt ideal la care putem spera e să vedem lumea așa cum apare ea în visele unui orb.

— Cine-a spus asta?

Eu am spus asta.

— Mda, dar cine-a spus-o primul? Că tu mereu citezi din autori d-ăia vechi...

Asta e una din chestiile pe care le fac ca să le arăt oamenilor că nu sunt așa de prost cum par.

Citatul a fost din mine. De data asta, am spus și eu ceva nou.

— Nu-i de mirare că n-are nicio logică. Taci din gură, da?

Bine. O să ascult niște rock atunci.

— N-ai decât...

Gardianul mă lasă singur.

Singur, dansez cu mișcări care probabil par ridicole pe o muzică pe care numai eu o aud.

Autorul

Intriga a fost născocită și înnodată cum se cuvine, protagoniștii au fost puși la locurile lor, temele cizelate conștiincios, fiecare punct de vedere migălos circumscris, toate simbolurile sfios atinse, ironia înăbușită, iar emoția și umorul intensificate la maximum, dar a rămas netratată condiția unei părți semnificative dintre cei care populează aceste pagini, acele personaje pe care visătorul nostru inadapdat, Luster Johnson, le-ar numi „umanoizi”, stereotipii oameni de rând care, luați la un loc, reprezintă personajul nostru antagonic.

Lor nu li s-a întâmplat nimic.

Acești necizelați reprezentanți ai maselor satisfăcute, slugarnicii mulțumiți cu puțin, și-au continuat evoluția pe drumul trasat de înaintașii lor, scurmând în dreapta și-n stânga în loc să înainteze, căutând prin gunoaie ca să-și satisfacă cele mai josnice dorințe omenești, urând și iubind sub imperiul unor stimulente fabricate de societate și oferite de granițele naturale de pământ și carne, făcând, primind, venind și plecând simplu, concurând în loc să creeze, trăind atât de similar, comportându-se identic, dansând jalnic la unison pe același trist refren, căci pentru ei rutina e ceva la fel ele ușor și natural ca aerul, ca hrănitul la sân, ca cititul de la stânga la dreapta.

Prin asta nu vrem să spunem că personajul nostru antagonic nu a trăit fericit după ce și-a jucat rolul secundar în această operă, deși probabil „mulțumit” ar fi cuvântul potrivit, și ar trebui spus că punctul culminant al vieții lui, așa cum sugerează însăși prezența sa în această carte, a fost momentul în care s-a intersectat cu cei cinci indivizi care nu numai că întruchipează infinitele posibilități inerent oferite minții care gândește liber, dar mai sugerează și ideea că măreția potențială nu vine atât din afecțiunea sau dragostea față de aproapele tău, cât mai degrabă din dispreț, căci dezgustatul, și nu înamoratul este cel care se va ridica din rândul mulțimilor mai sus menționate pentru a face lumea mai bună, însă doar în eventualitatea în care disprețul pe care îl simte acest ins neconvențional e contrabalansat de exact atâta iubire cât trebuie pentru a da doi bani pe aproapele lui și cu condiția ca unei astfel de ființe aberante să i se permită să-și nutrească gândurile nebunești de către aceia dintre noi care n-au încotro și trebuie să se bizuie pe oxigenul din aer, să-și caute hrana la sân, să citească de la stânga la dreapta. Eliberat și descoperit fi-va individ acest că spera doar putem.

Mulțumiri

Cei de mai jos sunt oamenii cărora niciodată n-o să le pot mulțumi destul: Mamei mele, Nancy, și surorii mele, CeCe, care mă cunosc mai bine decât va reuși cineva vreodată, și cu toate astea mă iubesc. Mai mult decât orice, vreau să fiți fericite.

Lui Pat Walsh, care și-a asumat riscul de a crede în mine, ca și lui David Poindexter și tuturor celorlalți din echipa de softball de la MacAdam/Cage.

Lui Michael Brunner, familiei Dillingham, familiei Walker și lui Rene și John, pentru dragostea, generozitatea și încurajările pe care mi le-au oferit mie și familiei mele atâta vreme.

Tuturor profesorilor mei, mai ales acelor profesori de engleză pe nume Craig Barrette, David Bartholomy, Vicki Combs, Ellen Dugan-Barrette și Susie Thurman.

Și tuturor celor cu care am crescut în Henderson, Kentucky, care au râs împreună cu mine, și mai ales celor care au râs de mine.

Cuprins

- I. Potențial uman...
- II. Așa spun toți...
- III. Ziua de coșmar...
- IV. Are tupeu fata...
- V. Ala bala marijuana...
- VI. Gemete de târfă turbată...
- VII. Revoltă la școala primară...
- VIII. Trăiască suburbia!...
- IX. Extratereștri singuratici...
- X. Să intri în vorbă cu necunoscuți...
- XI. Mi-s Miss Decembrie...
- XII. Formarea tinerelor caractere...
- XIII. Și-acum, toată lumea!...
- XIV. Nu-și face decât meseria...
- XV. Șase epiloguri...

Apărut 2008
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

În colecția Raftul Denisei au apărut
Arthur Golden, Memoriile unei gheșe
Sarah Hali, Michelangelo Electric
Kurt Vonnegut, Pianul mecanic
Ștefan Heym, Relatare despre regele David
John Fante, întreabă praful
Nick Hornby, Turnul sinucigașilor
L.P. Hartley, Mesagerul
Salman Rushdie, Furie
Raymond Queneau, Florile albastre
Marguerite Duras, Stăvilar la Pacific
Laura Restrepo, Delir
Anai's Nin, Incest
Nikos Kazantzakis, Zorba Grecul
Almudena Grandes, Castele de carton
Mitch Albom, Marți cu Morrie
D.M. Thomas, Hotelul alb
Guillermo Martínez, Crimele din Oxford
Christopher Isherwood, Adio, Berlin
Kurt Vonnegut, Bufoniada
Anthony Burgess, Portocala mecanică
Irvin D. Yalom, Plânsul lui Nietzsche
Anai's Nin, Foc
Andrew Sean Greer, Confesiunile lui Max Tivoli
Leo Perutz, Călărețul suedez
Jeanette Winterson, Pasiunea
Naghib Mahfuz, Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr
Jim Crace, În clipa morții
Antonio Lobo Antunes, Bună seara lucrurilor de pe-aici
Eric-Emmanuel Schmitt, Milarepa
Eric-Emmanuel Schmitt, Domnul Ibrahim și florile din Coran
Eric-Emmanuel Schmitt, Osear și Tanti Roz
William Golding, împăratul muștelor
Pascal Quignard, Vila Amalia
Almudena Grandes, Vârstele lui Lulú
Ismail Kadare, Palatul Viselor
Jesús Díaz, Spune-mi ceva despre Cuba
Paul Auster, Palatul lunii
Nicole Krauss, Istoria iubirii

Carlos Fuentes, O companie neliniștitoare
Alessandro Baricco, Castele de furie
Taichi Yamada, Străini
Leonid Tâpkin, O vară la Baden-Baden
Yasunari Kawabata, Maestrul de go
Ingeborg Bachmann, Malina
Dave Eggers, Să te ții alergătură!
Jonathan Safran Foer, Extrem de tare și incredibil de aproape
Richard Zimler, Ultimul cabalist din Lisabona
Sarah Dunant, În compania curtezanei
Jan Koneffke, O iubire la Tibru
Péter Esterházy, Un strop de pornografie maghiară
John Fante, Drumul spre Los Angeles
John Updike, Teroristul
Anai's Nin, Delta lui Venus. Povestiri erotice
Julio Cortázar, Armele secrete
James Meek, Un gest de iubire
Jeanette Winterson, Scris pe trup
John Berendt, Miezul nopții în grădina binelui și a răului
Hanif Kureishi, Buddha din suburbie
Daniel Kehlmann, Măsurarea lumii
Anne Tyler, Căsătorie de amatori
Joey Goebel, Torturați-l pe artist
Ann Patchett, Belcanto
John Updike, Vrajitoarele din Eastwick
James Frey, O mie de fărâme
Arnon Grunberg, Istoria calviției mele
Mihail Bulgakov, Maestrul și Margareta
Sarah Dunant, Nașterea lui Venus
Gonzalo Torrente Ballester, Cronica regelui aiurit
Friedrich Dürrenmatt, Justiție
Kurt Vonnegut, Sirenele de pe Titan
Douglas Carlton Abrams, Jurnalul pierdut al lui Don Juan
Eric-Emmanuel Schmitt, Viața mea cu Mozart
Will Seif, Cum trăiesc morții
Kelly Jones, Al șaptelea licorn
Peter Carey, Furtul. O poveste de iubire
Hubert Selby Jr., Recviem pentru un vis
Fumiko Enchi, Măștile
Jonathan Safran Foer, Totul e iluminat
Ismail Kadare, Umbra
Anai's Nin, Henry și June

Rachael Cusk, Arlington Park
Jesús Díaz, Cele patru fugi ale lui Manuel
John Fante, O să vină și primăvara, Bandini
Douglas Coupland, Toate familiile sunt psihotice
Mitch Albom, Încă o zi
Diane Setterfield, A treisprezecea poveste
Nikos Kazantzakis, Hristos răstignit din nou
Joey Goebel, Anomalii
În pregătire
Milorad Pavić, Măntia de stele
Sarah Dunant, Transgresiuni